Yoldaki Mühendis

ABDULLAH GALİB BERGUSİ

Filistinli Kassam Komutanının Otobiyografisi

BERGUSİ'NİN ÖNSÖZÜYLE

15. Baskı

ekin

ekin

Yayın No: 113
Kitabın Adı: Yoldaki Mühendis
Yazar: Abdullah Galib Bergusi
Kapak&İç düzen: Ekin
ISBN: 978-605-5146-17-7
Basım: Nisan 2021
Baskı: Ofis Matbaacılık

ekin

Yayınevi: EKİN YAYINLARI
Fevzipaşa Cd. Kınalızade Sk. 13/2
Fatih/İstanbul
Tel: (212) 524 10 28
ekinyayinlari.com ekinkitab@gmail.com

Yoldaki Mühendis

Filistinli Kassam Komutanının
Otobiyografisi

Abdullah Galib Bergusi

15. baskı

Çevirmen
Abdulvahap Kösesoy

ان لم استطيع أن ادعم المقاومة بالسلاح فقلمي و حبري سلاح في سبيلها.

."Eğer direnişe silahla destek olamazsam; kalemim ve mürekkebim direniş ve mukâvemet yolunda silahımdır"

Hatırlatma:

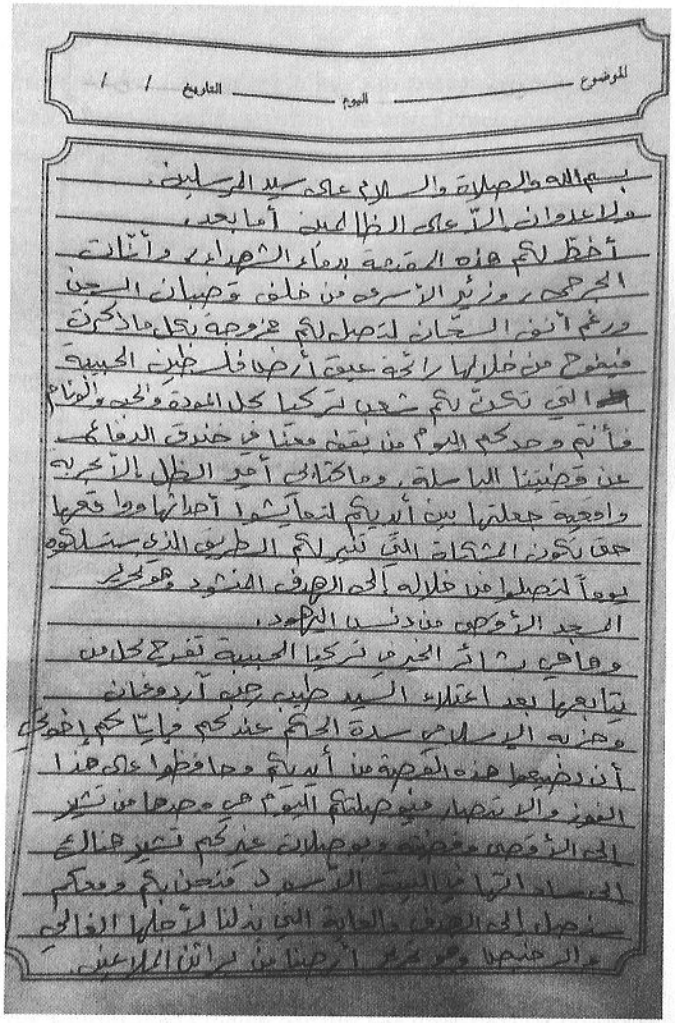
Bu kitapta geçen tüm bilgiler, komutan Abdullah Bergusi'nin başından geçen olayların tarihe ışık tutması amacıyla kendisi tarafından yazıya geçirilmiştir. Fakat yaşanan olayların çoğu, operasyon ekibindeki şahısların birbirlerinin yüzlerini görmemeleri ve gerçek isimlerini bilmemeleri nedeniyle zikredilmemiştir. Çünkü ekipler arası iletişim; güvenlik sebebiyle yüzler maskeli, takma isimler kullanılarak ve kuytu yerlerde sağlanmaktaydı.

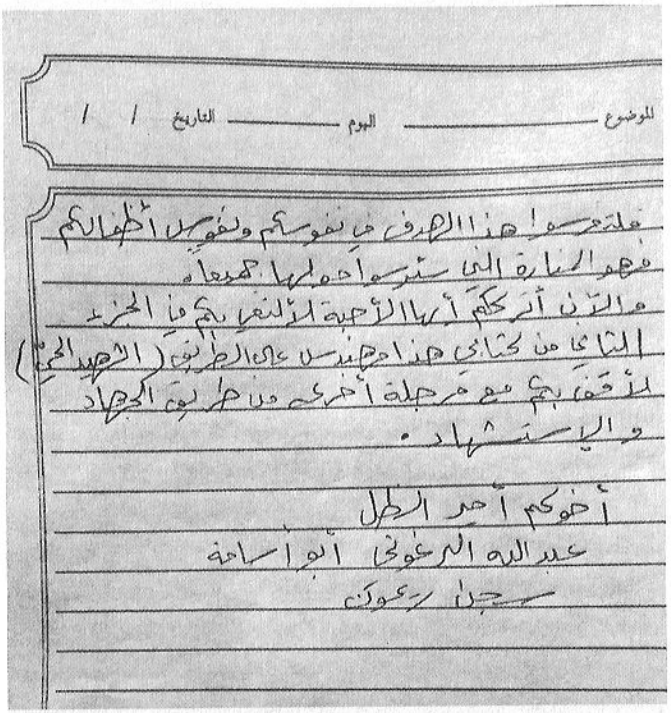
İÇİNDEKİLER

Türkçe Baskıya Önsöz 9
Hediye Kelimeler 13
Önsöz 1 17
Önsöz 2 21
Yazarın Önsözü 24
Çocuklarımdan Gelen Mektup 26
Tâlâ'ya ve Aileme 28
Ceza 82
Kassamlı Kahraman Şehit: İzzeddin Mısrî 95
İlk Tutuklanma 111
Aranan Şahıs 114
Üçlü Ceza 120
Haddini Aştı ve Azgınlaştı 124
Yıkımdan Sonra Yeniden İnşa 125
Sürekli Talim 127
Tâlâ Kuşatma Altında 136
Salah Şahâde 138
Kuşatma 143
Annemin Kalbi 145

Sadece Mühendis, ne Fazla ne de Eksik 148
Şehit Mecdi Bergusi 153
Miryânâ mı Safa mı? 156
Akidenin Kökleşmesi ve Seyyid Şeyh Kâsım 160
Dişli ve Çark 163
Yaranın İyileşmesi 165
Tâlâ'nın Sevimli Arkadaşları 179
Yoldaki Mühendis'in Not Defterinden 190
Esir Abdullah Bergusi'nin Ayakkabısı: Askerî Bot. 190
Tek Kişilik Hücreden Çıktıktan Elli Gün Sonra.... 192
İslâm'ın Aydınlığı Geliyor! 194
Galib Bergusi ile Röportaj 196

Türkçe Baskıya Önsöz

Rahmân ve Rahîm Olan Allah'ın Adıyla

Hamd, Âlemlerin Rabbine; Salat-u Selam Efendiler Efendisine Olsun. Şüphesiz zalimlerden başkasına düşmanlık yoktur.

Filistin toprağının güzel kokusunu taşıyan bu mektubu sizlere, İsrailli gardiyanların tüm engellemelerine rağmen şehitlerin kanı, yaralıların iniltileri ve demirlerin ardındaki esirlerin haykırışlarıyla yazıyorum.

Bizler Filistinliler olarak Türkiye halkını samimiyet, sevgi ve saygıdeğer özellikleriyle tanıyoruz. Bu kararlı mücadelede, yani Filistin'in özgürleşmesi davasında bizim yanımızda sadece siz duruyorsunuz.

Kaleme almış olduğum "Yoldaki Mühendis" kitabı hayal ürünü olmayıp tamamen gerçek olaylardan oluşmaktadır. Gün gelecek Filistin ve Mescid-i Aksa, Siyonistlerden kurtulacaktır ve bu kitap, Filistin'i ve Mescid-i Aksa'yı dava edinenlere ve bu uğurda çaba gösterenlere yol rehberi olacaktır.

Türkiye'nin başına Recep Tayyip Erdoğan ve onun partisi geçtikten sonra sevgili Türkiye'den hep müjdeli haberler almaya başladık. Bu müjdeli haberler, sizi takip eden tüm Müslümanları sevindiriyor. Elde ettiğiniz kazanımları asla kaybetmeyin ve zaferlerinizi koruyun. Çünkü sadece sizin pusulanız, Mescid-i Aksa'yı işaret ediyor. Diğer pusulalar ise Beyaz Saray denilen Kara Saray'ı işaret ediyor. Biz Filistin'in özgürlüğü ve Mescid-i Aksa'nın tekrar İslam medeniyetinin, Müslümanların eline geçmesi hedefini ancak sizlerle, Türkiye halkı ile gerçekleştirebiliriz. Bunu kendiniz için bir hedef olarak koyun. Çocuklarınızı da bu hedefin gerçekleşmesi için yetiştirin. Çünkü hepimiz bir gün o ışığın, yani Mescid-i Aksa'nın etrafında toplanacağız.

Allah nasip ederse, "Yoldaki Mühendis" kitabının ikincisi "Yaşayan Şehid" kitabında yeniden görüşeceğiz. Bu yol, cihad ve şehadet yoludur.

Kardeşiniz Gölgelerin Prensi
Abdullah Galib Bergusi
Ebu Usame
Rimon Hapishanesi

Hediye Kelimeler[1]

Ey kahraman, bu kelimelerimi sana yazıyorum. Evet, ey başımızı yükseklere çıkaran, bu satırlarım senin için.

Sen, ey Abdullah Bergusi,

Casusların, düşmanların ve müstekbirlerin engellemelerine; Siyonizm'in büyüklenmesine ve kibirlenmesine; laikliğin küstahlığına ve tekebbürüne rağmen izzetin, gururun, şerefin ve onurun kalemiyle; kıpkırmızı Filistin kanının mürekkebiyle; insanlığın yazdığı en güzel yazıları ortaya çıkaran elin maharetiyle; her tarafı kana bulanmış bir hâlde en harika ve en mükemmel sözlerin sahibi bir el ile bu kelimelerimi ve cümlelerimi sana hediye ediyorum...

Güzide tarihin güzel kokusuyla, şehitlerimizin misk rayihalarıyla dolu kelimeleri mübarek Firdevs cennetinin sularıyla yıkanmış ve Hz. Peygamber'in güzel ve hoş virdiyle dolup taşmış bu mektubumu sana gönderiyorum...

1. Bu mektup, Abdullah Galip Bergusi Siyonist İsrail tarafından esir alındıktan sonra en yoğun işkencelere uğradığı dönemde dayanışma amacıyla amcaoğullarından Esif Bergusi tarafından kendisine gönderilmişti.

Ellerini, Rahman ve Rahim olan Allah'a kaldır, sakın korkup acele etme! Musibetlerin ve belaların şerlerini Rabbine şikâyet et. Sonunun doğru ve hak olanla nihayet bulması için Rabbine ve Mevlâna rücû et!

Kardeşim,

Sen düşmanına karşı hapishanede mücadeleni verirken ben de kelimelerim ve yazılarımla dışarıda savaşıyorum. Ben büyük hapishanemden dert yanarken sen de düşmana meydan okuduğun zindanında zafer marşları söylüyorsun. Sen, kapalı kapılar ardından zafer marşları söylerken milyonların kalplerine neşe dolduruyorsun. Anlamsız ve senin için bir şey ifade etmeyen gardiyanların yüzleri ise kızgınlıklarından kıpkırmızı oluyor. Düşmana karşı sabrın ve tahammülün, haktan ve hakikatten habersiz kişilerin yüzlerine karşı hakta ve hakikatte sebatın bizleri çok sevindiriyor.

Kardeşim,

Ok ile seni vurduklarında, vücudunu ateşle dağladıklarında ve seni tabutla tehdit ettiklerinde sakın ola düşmana teslim olma. Sakın ola geri adım atma. Sakın ola başın düşmana eğilmesin. Eğer kılıç ile, demir ile ölmezsen ölüm araçları çok. Her ne kadar ölümü getiren nedenler farklı ve çeşitli olsa da ölüm birdir, unutma.

Derin yaranı tedavi et ve durmadan yoluna devam et. Gecenin karanlığında uyan ve Rabbine nida et. Hazin sesinle kalplerine korku sal. Zafer ve kurtuluş, bugün veya yarın olmazsa düşmanın kalelerini hedef alan binlerce kurşundan sonra muhakkak gelecektir. Rabbine dön, nida et ve tekbir getir. Allah için girdiğin bu yolda sakın korkma. Aslanlar gibi kükre ve sakın pişman olma. Çünkü pişman olan bize zulmetmiştir.

Kardeşim,

Etrafını her yönden, her yerden yanan dehşetli bir ateş çepeçevre sarmış olsa da sakın savunduğun davandan vazgeçme! Eğer ömrün yetmezse al, benim ömrüm de senindir. Hayatın devam etmezse al, hayatım sana fedadır. Susuzluğunu gözyaşımla gider. Fakat sakın davandan geri adım atma. Düşüncelerimin en derinliklerinden sana gerekli delili al ve yoluna devam et! Sakın ola savaş meydanını terk etme. Zihnimde ve aklımda kazındığın gibi dimdik durmaya devam et. Ya bu yolda şehitsin ya da esir...

Kardeşim,

Bil ki zafer, kurtuluş ve izzet; savaşmayan ve mücadele etmeyen bir elle, ilk darbede pes eden kırık dökük dişlerle gelmez. Bil ki bugün, sadece yiğitlerin ve yürekli insanların günü. Bil ki yolda yürüyecek olanlar ellerinde ve göğüslerinde Kur'ân taşıyanlardır. Bil ki bu dünyada hayırlı bir amel işleyenler, ahirette beklemeksizin karşılığını alacaktır. Son olarak şunu da bil ki dünyadaki bütün karanlıklar, çok küçük bir mumun ışığını ve nurunu dahi söndürmeye kâdir değildir.

Esif Bergusi

Önsöz 1

Filistinliler; işgal kargaları zulümlerle, orantısız güçle ve uluslararası güçlerden almış oldukları maddî ve manevî yardımlarla Filistin topraklarına geldikleri andan itibaren savaşmayı, düşmana karşı direnmeyi terk etmediler. Bu süre zarfında Filistinli mücahitler, şehadet ve esirlik arasında sürekli gidip geldiler.

Esir düşenlere verilen hükümler farklılık göstermektedir. İşgal güçlerinin "elleri üzerinde kan var" veya "ellerine Yahudi kanı bulaşanlar" diye isimlendirdiği esirler, işgal güçlerinin safından öldürdüğü kişi sayısınca müebbet hapse mahkûm edilmektedir. Yaralılar için de ayrı cezalar uygulanmaktadır.

Yaklaşık olarak sekiz sene önce İsrail mahkemesinden sâdır olan bir hüküm, İsrail işgal tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir hüküm olarak tarihe geçti. Esir düşen bir mücahit hakkında tam tamına 67 kez müebbet ve 5200 sene hapis cezası verildi.

İsrail işgal mahkemesince suçlu görülüp bu kadar ağır bir cezaya çarptırılan kişiyi tanımak, bu kişinin kimliğini bilmek doğal olarak her insanının dikkatini ve ilgisini çeker. Çünkü bu acayip karar, eğer bir kabilenin bireyleri-

ne dağıtılırsa çocuklarına kadar hiç kimse hapishaneden canlı çıkamaz.

Tarihî cezaya çarptırılmış kahramanımız Abdullah Galip Bergusi, "Yoldaki Mühendis" olarak isimlendirdiği ve otobiyografi olarak değerlendirilebilecek bu kitabında, bizlere kendisini daha yakından tanıma ve öz kimliğiyle tanışma fırsatı vermektedir. Tam olarak biyografi türü içerisinde sayamayacağımız eseri, hayatını ve mücadelesini anlattığı bölümlerde kendisiyle beraber mücadele eden ve düşmana karşı savaşan arkadaşları hakkında kısa bilgiler verdiği için, bizlere başka kazanımlar da sunmaktadır. Fakat bu durum, kendisiyle doğrudan iletişim hâlinde olan ve onunla beraber operasyonlara katılan arkadaşları dışındaki isimlerin çoğu için gerekli olmamıştır. Bu yüzden sadece isimleri zikredilmekle yetinilmiştir.

Dostane, basit ve insanın yüreğine tesir eden bu hayat hikâyesinin kahramanı, 5 Mart 2003'te 3 yaşındaki en büyük kızı Tâlâ ile beraber arabasıyla giderken İsrail tarafından tutuklandı. Kızının babasına yazdığı bir mektupta kendisini arabada bırakıp ortadan kaybolma sebebini sorması üzerine kaleme alınan cevap, duygu yüklü bir mektuba dönüştü.

Abdullah Bergusi kendi hayat hikâyesini ele aldığı bu kitapta bizlere kelimenin tam anlamıyla insanlık ve mücadele ruhuyla donanmış, istisnai bir komutan ve kahraman ile beraber uzun bir yolculuğa çıkma imkânı vermektedir. Onun gibiler başka bir ülkede ortaya çıksaydı devleti tarafından kendilerine saygı ve hürmet amaçlı sinema filmleri çekilirdi. Çünkü buradaki kahramanlık tamamen gerçektir, sahteliğe ve yalana yer yoktur. Eskilerin dediği gibi: "Hak ve doğruluk, düşmanın bizzat gördüğü ve şahit olduğudur."

Sanki kader, Abdullah Bergusi'yi, HAMAS'ın askerî kanadı Kassam'ın diğer bir komutanı ve kahramanı Yahya Ayyaş'a halef olması için yönlendiriyordu. Eşi benzeri görülmemiş bu kahraman, Filistin direniş tarihinde, özellikle de HAMAS ve Kassam tarihinde büyük etkiye sahiptir. Bu yüzden HAMAS ve İsrail arasında gerçekleşen son esir değişiminde[2] Abdullah Bergusi ile beraber Kassam'ın önemli komutanlarından bazılarının serbest bırakılması İsrail Hükûmeti tarafından reddedildi.

Müellifin detaya girmeden özet olarak ele almış olduğu hayatını bir daha özetlemek kahramanlıklarla dolu bu hayat hikâyesine zulmetmek olur. Çünkü bu hayat hikâyesi, Filistin'e izzet ve onur veren, düşmana karşı en iyi başarılar kazandıran kahramanların hikâyesidir. Öyle kahramanlar ki halklarının ve ümmetlerinin haklarını ve şereflerini, ayaklar altından kaldırıp başlar üstüne yükselttiler.

Bu kahramanlardan kimisi Allah'a vermiş olduğu söze sadık kalıp şehit oldu. Kimisi düşman eline esir düştü, kimisi de bu yolda yürümeye ve mücadeleye devam ediyor. Onlardan hiçbiri Allah'a vermiş olduğu sözü değiştirmedi.

Abdullah Bergusi'nin bu kitabı ya da tabiri caizse otobiyografisi, kendisine kahramanların yolunu seçen, onların hayatlarından ilham almak isteyen ve kahramanlıklarıyla gurur duyan her insanın muhakkak okuması gereken bir eserdir. Çünkü bu hayat hikâyesi, en güzel tecellileriyle Filistin'in de hayat hikâyesidir.

Filistin tarihi; Gazze'ye uygulanan ambargoya ve zulme, Filistinlileri yok etmeye yönelen büyük savaş araçları-

2 . İsrail askeri Gilat Şalit'e karşı 1027 Filistinli esirin serbest bırakıldığı tarihi değişim.

na karşı koymayı başarmış direnişçilerin tarihidir. Filistin tarihi, en modern silahlarla ve teknolojiyle donanmış düşmana karşı imanı ve iradesiyle başkaldırmış bir halkın tarihidir.

Abdullah Bergusi, yola koyulduğu ilk andan, hasta kızı Tâlâ ile beraber yolda giderken alçak bir İsrail ajanı, daha sonra yaptığının cezasını çekecektir, tarafından ihbar edilip tutuklandığı ana kadar, bizleri başka âlemlere ve dünyalara götürmektedir. Tutuklanıp hapse konulduktan sonra ise çekmiş olduğu çilelere ve zulümlere rağmen bizlere İsrail mahkemelerine karşı sebat, sabır, azim ve metanet dersi vermektedir. Abdullah Bergusi, 10 sene tek kişilik hücresinde karanlıklar içerisinde kaldıktan sonra uzun süre girmiş olduğu açlık grevini kazanarak oradan normal koğuşa geçmeyi başarmıştır.

Kahraman Abdullah Galip Bergusi'ye ve onunla beraber İsrail hapishanelerinde çile çeken ve işkence gören fakat davasından bir nebze olsun taviz vermeyen kahramanlara selâm olsun. Selâm olsun o yürekli insanlara. Kıyamet gününe kadar hepsine selâm...

Yâsir Zeâtira[3]

3. Yâsir Zeâtira: Filistinli gazeteci, yazar, siyasî analist. 1998 yılından beri Düstur gazetesinin başyazarı.

Önsöz 2

"Dünya hayatını ahiret karşılığında satanlar, Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse biz ona yakında büyük mükâfat vereceğiz." (Nisa, 74)

Arap toplumu, İslâm'ı seçmeden önce tarih sayfalarında çokça bahsi geçen bir topluluk değildi. Fakat İslâm'ı kendisine dîn, şeriatını hayat metodu kabul ettikten sonra Allah, Arapların diğer topluluklar arasındaki yerini ve makamını yükseltti. Zamanla bu toplulukların ve dünyanın sultanı konumuna geldiler. Düşmana karşı mücadele ettiği, Allah'ın kitâbına ve peygamberinin sünnetine bağlı kaldığı müddetçe bu konumlarını korudular. Fakat cihadı ve düşmana karşı mukâvemeti terk ettiği, yöneticileri geçici dünya zevklerine daldığı andan itibaren Allah da o toplumun hâlini değiştirdi ve sultan iken köle oluverdiler. Artık düşmanı, ona hükmetmeye başladı. Topraklarını işgal etmekle yetinmeyip bütün hayatlarına da el koydu.

Daha sonra Filistin topraklarını ırkçı Yahudi kavmine verdi. Onlar da bu topraklarda Siyonizm'i kurup Filistin topraklarına ve Filistin halkına silah zoruyla hükmetmeye başladılar. Fakat Filistin halkı, işgalci Siyonistlerin bu hükümdarlığına ve yönetimlerine boyun eğmedi, bu zillete asla razı olmadı. Allah'ın kendilerine seçmiş olduğu dîne

sarılarak dînin koruyuculuğunu yapmak, değerlerini muhafaza etmek ve topraklarını korumak için bir kez daha işgal güçlerine karşı kıyam bayrağını göklerde dalgalandırdılar. Bu kıyamla beraber şehit ve esir kafileleri art arda gelmeye başladı ve bu, hâlâ da devam etmektedir. Filistin halkı, diğer halkların ortaya koymakta aciz kaldığı kahramanlık, sebat, sabır ve meydan okuma hikâyelerini yazmayı başardı.

Bu kahramanlık ve hayat hikâyelerinden birisi de esir Abdullah Galip Bergusi'nin hayat hikâyesidir. Her Filistinlinin ve her Müslümanın muhakkak okuması ve üzerinde düşünmesi gereken bir hayattır bu. Tam olarak 67 kez müebbet ve toplam 5200 seneye mahkûm edilen bir hayat! İsrail, "Özgürlere Vefa" esir takasında HAMAS'ın özgürlüğüne kavuşması için göstermiş olduğu ısrarlarına karşı Bergusi'nin hapisten çıkmasını şiddetle reddeti ve anlaşmayı bozmakla tehdit etti.

Abdullah Bergusi, son on yıldır Batı Şeria'da, Kassam'ın en tanınan komutanlarından birisidir. Yahya Ayyaş şehit olduktan sonra elektronik eşyalarda ve patlayıcı maddelerde uzman mühendis olarak Yahya Ayyaş'ın görevini başarıyla sürdürmeye devam etmiştir. Halkını savunmada ve öldürdüğü Siyonistlerin kanlarını Özgür Filistin halkına sunmada üstün bir başarı örneği sergilemiştir. Şehit İzzeddin Mısrî'nin uyguladığı "Sbarro Restoranı Operasyonu" ve benzeri onlarca operasyondan sorumlu kişiydi. Zekice ve kurnazca tavrı; işgal kuvvetlerini, yöneticilerini ve İsrail'in yurtiçi gizli servisi Şin Bet'i hayretler içerisinde bırakmıştır. İslâm'a, Kassam direnişçilerine olan sevgisi ve dînine, vatanına ve siyasî bağlılığına gösterdiği ihlâs ile Filistin ve İslâm toplumuna örnek bir şahsiyet olmuştur.

Abdullah Bergusi; hain, şahsiyetsiz bir İsrail ajanının oyunuyla esir düşse bile tek kişilik hücresinde bir kahraman olarak kalmaya devam etmektedir. İsrail'in yurtiçi gizli servisi Şin Bet, uzun soruşturmalara ve sonu neredeyse ölüme varan uzun ve sayısız işkencelere rağmen ondan bir kelime dahi almayı başaramamıştır. Onun gibi kahramanların hapishane dışında olup halklarını özgürlüğe ve onurlu bir hayata doğru yöneltmesi gerekir. Bu yüzden HAMAS'ın ve Kassam'ın, Abdullah Bergusi'nin özgürlüğüne kavuşması ve İsrail hapishanelerindeki esirliğinin bitmesi için ellerinden gelen tüm çabayı ve enerjiyi harcaması gerekir.

Mürekkep ve kâğıttan önce dînin ve kanın beraber yazıldığı bu sayfaları okurken İslâm'ın büyüklüğünü, Kassam'ın izzetini ve kahramanlığını bir kez daha hissettim. Kendisini "Yoldaki Mühendis" olarak isimlendiren fakat hakikatte "cihadın ve nurun mücahidi" olan bu kahraman esirin kitabına önsöz yazmaktan gurur ve şeref duyuyorum.

Yüce Mevlâ'dan bir an önce kardeşim Abdullah Galip Bergusi'ye ve esir arkadaşlarına güneşli günler görmeyi nasip etmesini niyaz ediyorum. Filistin halkına sunmuş olduklan ve Allah'ın izniyle de ileride sunacakları hizmetlerden ötürü Rabbimiz onlardan binlerce defa razı olsun. Allah'ın yardımı ve inayetiyle kahraman Abdullah Bergusi ve arkadaşlarının gelecekteki günlerde özgürlüklerine kavuşacaklarına tüm kalbimle inanıyorum.

Ahmet Said Caberi,[4] 2012

4. Ahmet Said Caberi: 1960'ta Gazze'de dünyaya geldi. HAMAS'ın Genelkurmay Başkanı olarak biliniyordu. Bu önsözü yazdıktan 5 ay sonra (14.11.2012) Siyonist rejimin aracına düzenlediği saldırı sonucu şehit oldu.

Yazarın Önsözü

Odun ile boğulan ateş isyan eder,
Hakk'a dil uzatan herkesi Hakk perişan eder!

Rabbimin izniyle daha önce kanun tanımayan, hakları gayr-i meşru yollarla gasp eden Siyonist işgal güçlerine karşı başkaldırmıştım. İşte, bugün de Rabbimin yardımı ve inayetiyle hayat hikâyemi yazarak içerisinde bulunduğum hapishaneye ve gaddar gardiyanlara karşı bir kez daha başkaldırıyorum. Sadece Rabbinin rızası için düşmana direnmiş birinin hayat hikâyesidir bu. Zulmün yüzüne silahını doğrultan birinin hayat hikâyesi... Belki de Hakk'ın kurşunları bizleri zafer ve özgürlüğün yoluna bir daha döndürür.

Biricik kızım Tâlâ'nın mektubuna ve zihninde dönen sorularına cevap nitelikli yazdığım bu kitabımda umarım bana yönelttiği ve çokça tekrar eden "Kimsin sen ve neden sen?" sorularına açıklık getirebilmişimdir. Umulur ki işgalcilere direnişimde ve bu kitabın sayfaları arasında az da olsa paylaştığım mütevazı tecrübem sayesinde özgürlük yolunda bir mum yakabilirim.

"Çünkü ben karanlıklardan nefret ediyorum. Karanlığa lanet etmeyenlerden de nefret ediyorum..."

Bu kitabımı;

Allah ömürlerini uzatsın, anne ve babama;
Eşime; çocuklarım Tâlâ, Usame ve Safa'ya;
Bu kitabın ışık görmesinde emeği geçen herkese;
Filistin'e; Kudüs'e; Mescid-i Aksa'ya;
Kuddüs olana; Kudüs'e ve Kassam'a
Ve Filistin işgalini lanetleyen herkese ithaf ediyorum.

Abdullah Galib Bergusi,

2003 yılından bugüne kadar kaldığım
tek kişilik hücremden

Çocuklarımdan Gelen Mektup

Kalplerimizde çok değerli bir yeri olan babamıza...

Bu mektubu tutuklandığın günün yıldönümü münasebetiyle yazıyoruz. Tutuklanmanın üzerinden tam 10 yıl geçti ve sen hâlâ tek kişilik hücrende, karanlıklar içerisinde, duvarların arkasındasın. Hiç kimseyi görmeden ve hiç kimseyle konuşmadan...

Sevgili babamız, sevgili babam, ben kızın Tâlâ. Kardeşlerim Usame ve Safa adına bu mektubu yazan Tâlâ.

Babacığım,

Bu mektubu sana olan kızgınlığım, şaşkınlığım ve cevapsız kalan sorularım yüzünden yazıyorum. Bilmiyorum, acaba sana kızma ve zihnimde dönen bu soruları sorma hakkına sahip miyim? Fakat etrafımda bulunan kişilerden cevabını bulamadığım sorunun şaşkınlığı bu mektubu bana yazdırdı. Sorum değişmiyor ama etrafımdakilerin cevapları sürekli değişiyor.

Değerli ve sevgili babacığım,

Sabırlı olduğunu ve daha sormadan sorularıma cevap verdiğini çok iyi biliyorum. Sen küçük çocuklarının sorularından rahatsızlık duymayan bir babasın. Fakat zamanla büyüdüm. Tek bir soruda özetleyebileceğim sorularım da benimle beraber büyüdüler. Belki de başkalarında bulamadığım cevabı sende bulurum. Sürekli zihnimi meşgul eden sorum: "Sen kimsin baba? Söyle bana, kimsin sen?" Babaannemin dediği gibi şefkatli ve yumuşak kalpli misin? Yoksa dedemin dediği gibi kalpsiz, sert ve şefkatsiz misin? Beyaz atı üzerinde gelip annemin kalbini esir alan beyaz atlı prens misin, yoksa meçhullerden gelip her ismini andığında sürekli ağlayan annemin kalbini kırıp tekrar meçhullere karışan biri misin? Senin için, güçlü ve merhametsiz, dediler. Senin diğer insanlar gibi tek akla değil, iki akla sahip olduğunu söylediler. Kalbini de başka bir kalple değiştirmişsin. Eğer büyük, şefkatli bir kalbi olsaydı bugün geldiği noktaya ulaşmamış, İsrail askerlerini öldürmemiş ve senden uzaklaşmamış olurdu, diyorlar.

Gerçekten bilmiyorum baba, kimsin sen, kimsin? Sen, şu resmin altında hâlâ manasını anlamadığım "kahraman esir" cümlesinin sahibi misin?

Kahraman esir! Bir esir nasıl kahraman olabilir? Ya da kahraman, nasıl esir düşebiliyor? Sen kahraman direnişçi misin? Yoksa seninle alakası olmayan bir savaşta çılgınca savaşan ve sonunda kaybeden savaşçı mısın? Ne olursun, ey Abdullah Cemâl, kimsin sen? Abdullah Bergusi ya da Abdullah Kassam olmadan önceki ismin bu değil miydi? Kimsin sen Allah aşkına? Görmediğim fakat yardıma ihtiyaç duyduğum her an bana yardım elini uzatan gölge misin? Sevgili babacığım, biliyor musun, sen çocuklarının ve sevdiklerinin önemli günlerini unutmayan tek babasın. Senin dışında bütün babalar unuturlar. Hapiste olmana rağmen hâlâ unutmuyorsun. Peki, neden bu kadar sene bizden uzaklardasın? Savaşçının sevdiklerinden uzaklaştığını bilmiyor muydun?

Babacığım,

"Sen kimsin?" sorusuna cevap ver. Daha üç yaşındayken neden beni etrafını köpeklerin sardığı bir arabada terk ettin? Niçin beni soğuklarda terk edip kayıplara karıştın?

Allah aşkına söyle, kimsin sen? Sana sorduğum ve cesaret edip soramadığım sorularıma cevap ver. Ey gölgelerin savaşçısı, kimsin sen? Kimsin?...

Sevgili Kızın Tâlâ.

TÂLÂ'YA ve AİLEME

Bu satırları 10 yıldır içerisinde bulunduğum tek kişilik hücremden, kalbimin ve aklımın bir köşesinde sürekli var olan sevgili kızım Tâlâ'ya, diğer canlarım Usame ve Safa'ya, anneme, babama ve değerli eşime yazıyorum.

Kızım Tâlâ,

Bu mektubundan önce bana sayısızca mektubun ulaştı. Bu mektupların muhtevası hep aynıydı ve satırlar hep aynı soruyu soruyordu: Kimsin sen? Aynı şekilde sürekli tekrarlanan bu sorudan daha da karışık başka bir soru daha vardı: Neden sen?

Sevgili kızım, benim koruyucu meleğim,

Bütün bu soruların cevaplarını tam olarak anlaman için cevapları sebepleriyle açıklayabilecek bir filozofa ihtiyaç var. Çünkü ancak bir filozof bu karmaşık soruları daha basite indirgeyip cevaplayabilir. Fakat ben filozof değilim, sadece normal bir insanım. Normalden de düşük bir insan. Bu soruları cevaplamak bana zor geliyor. Fakat ben, sana hayat hikâyemi ve başımdan geçen olayları anlatacağım. Koruyucu meleğim, belki de bu satırlarda zihnini meşgul eden bu sorulara cevap bulabilirsin.

Biricik kızım,

Belki şu soruyu da bana yöneltip: "Ben kimim ve neden ben?" diyebilirsin. Canım kızım, benim hikâyem orada başladı. Filistin'den, incirden ve zeytinden uzak bir yerde

başladı. Orada, çölde başladı benim hikâyem. Ben, Kuveyt'te dünyaya geldim ve küçüklüğümde Kuveyt'i çok sevdim, Kuveyt Ulusal Marşı'nı hâlâ unutmuş değilim.

Çocukluğum boyunca Kuveyt Ulusal Marşı dilimden düşmemişti. Fakat daha sonra öyle bir gün geldi ki çocukluktan çıktım. Nasıl büyüdüğümü anlamadan, bir anda büyümüştüm. Filistin'de küçük amcam İsmail ve kuzenim Mahmut'un şehit edildiği, "Taş İntifadası" yani birinci intifada da bende bir anda çocukluktan çıkıp büyümüş oldum. Şehadet haberi Kuveyt'e ulaştıktan sonra onlar için düğün merasimi tertip ettik. Evet, düğün. Şehitlerin düğünü...

Ölüler için düğünler tertip edildiğini bilmiyordum. Fakat daha sonra anladım ki Allah yolunda şehit düşenler için de düğünler tertip ediliyor. Kendileri için düğünler tertip edilen bu şehitler kim? Nasıl oldu da ebedî olarak kalacakları cennete kanlarıyla girdiler? Kim o şehitler? Şehit olmadan önce onlarla görüşmüş, konuşmuş, hatta onlar hakkında bir şey duymuş değildim. Daha sonra akrabalarımdan kim olduklarına dair bazı bilgiler istediğimde bana şehit düşen Mahmut'un büyük amcamın oğlu, İsmail'in ise en küçük amcam olduğunu söylediler. İkisi yaş bakımından birbirine yakın ve dostane ilişkilere sahip kimselerdi. "Taş İntifadası" başladığında köyümüzde bozgunculuk yapan ve köy halkını rahatsız eden Siyonist işgal güçlerine karşı gelip onlara taş attıkları için kurşun yağmuruna tutulup şehit düşmüşler.

Daha sonra bana Filistin'den, Filistin'in Beyt Rifa köyünden olduğumu ve benim de Filistin kanı taşıdığımı söylediler. Sen de bir Filistinlisin, dediler. İşte böyle biricik kızım. Küçükken zannettiğim gibi Kuveytli değil, Filistinliyim. Filistinli olduğumu anladığım andan itibaren Kuveyt Ulusal Marşı'nı söylemedim. Artık dilim başka bir

marş mırıldanıyor. Benden; vatanımdan; şehitler diyarı, yaralı esir Filistin'den bahseden bir marş. Artık mırıldandığım marş, cihat ve direniş marşıydı:

Akke Hapishanesi'nden üç şehit cenazesi
Ata el-Zeyr, Muhammed Cumcum ve Fuat Hicazi.
İntikamlarını düşmandan al, ey şanlı halkım!
Dünyaya zehir salan İngiltere ve beraberindeki alçaklardan

Bu marş, hayatlarını direnişe, cihat yoluna adayan üç kahramandan bahsediyordu: Fuat Hicazi, Muhammed Cumcum ve Ata el-Zeyr. Bu üç kahraman, Filistin halkına ve çocuklarına darağaçları hazırlayan ve uğursuz Balfour Deklarasyonu'yla, Filistin topraklarında Siyonist devletin kurulması sözü veren İngiliz güvenlik güçleri tarafından idam edildiler. Yeryüzünün en temiz topraklarını işgalci Siyonistlere veren pis, adi, alçak Balfour Deklarasyonu... Hakikatte bir karış toprağa sahip olmayanlara ve bu topraklarda yaşamayı hak etmeyenlere vatan yaratan antlaşma...

Benim koruyucu meleğim, işte bu andan itibaren artık hiç küçülmemek üzere bir anda büyüdüm. Benimle beraber direnme ruhu; Siyonistleri topraklarımızdan defetme; bu temiz toprakları işledikleri suçlarla kirleten, Filistin halkının haklarına giren, amcaoğlum Mahmut ve amcam İsmail'i şehit eden işgal güçlerini cezalandırma düşüncesi de büyüdü.

Sevgili kızım ve koruyucu meleğim, televizyon ekranlarında İsrail askerlerinin Filistinli çocukların kemiklerini nasıl kırdığını, onlara nasıl işkenceler yaptığını izliyordum. O çocuklar küçükken düşmana taş atan, büyüyünce de intifadanın yolunu sürdüren kahramanlardı. Bu tür görüntüleri izledikçe çok üzülüyordum. Bu yüzden güçlü, çok güçlü olmaya karar verdim. O kadar güçlü olmalıyım ki

işgalciler benim kemiklerimi kıramasınlar. O kadar güçlü olmalıyım ki sevdiklerimi, Kudüs'ü, Mescid-i Aksa'yı ve Filistin'i onların şerlerinden koruyabileyim.

Allah'ın takdiri, işte tam bu düşünceler zihnimde dönüyorken okulda sayıca çok ve kuvvetçe de benden güçlü bir grup tarafından dövüldüm. Ben zayıf ve tektim, onlar ise hem güçlü hem de sayıları fazlaydı. Bunun üzerine hemen judo dövüş sanatı öğreten bir spor salonuna yazıldım. Bana judo sanat tekniklerini öğreten hocamın ismi Münir Semik idi. Antrenmanlarıma onun kontrolünde Kuveyt Cehra Spor Salonu'nda başladım. Hocam da benim gibi Filistinliydi. Hawally şehrinde Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)'ne bağlı başka bir grubu daha çalıştırıyordu. Çok ciddi bir şekilde antrenmanlara devam ettim. Fakat ben daha da güçlü olmak istiyordum. Bedenimin daha da güçlü ve kuvvetli olması için judo dövüş sanatları dışında başka sporlar da yapmak istiyordum. Bu yüzden boksa ve vücut geliştirmeye de yazıldım.

Hâl böyle olunca okul dışında bana kalan bütün vakitlerimi spor salonlarına gidip gelerek geçiriyordum. Bu sporları yarışmalara katılmak ve uluslararası müsabakalarda madalya elde etmek için yapmıyordum. Bazı vakitler okulda ya da oturduğum mahallede diğer çocuklarla kavga ediyordum. Bu yüzden çoğu dövüşte vücudumda ısırık izleri veya kırıklar olurdu.

Aradan seneler geçtikten sonra bir hocam bana: "Şimdiye kadar öğrenilmesi gereken tüm teknikleri öğrendin. Şimdi sana en son hareketi göstereceğim. Eğer bunu öğrenip hakkını vererek uygularsan sana saldıran kişiyi öldürebilirsin. Fakat sakın bu tekniği kullanma." dedi. "Bu öldürücü darbeyi öğrenip spor salonunda ya da dışarıda kavgalarda kullanmayacaksam neden öğreneyim ki?" diye hocama sorduğumda: "Sen Filistinli değil misin, vatanının

özgürlüğünü ve Siyonist düşmandan kurtulmasını istemiyor musun?" diye karşılık verdi. Bunun üzerine "Evet." dediğimde bana: "O hâlde burada değil, Filistin'de, düşmana karşı, topraklarımızı işgal eden, halkımızı öldüren Siyonist güce karşı kullan. Sadece bu öldürücü darbeyi değil diğer bütün öğrendiklerini de orada kullan." dedi.

Bundan sonra hayatımda yeni bir dönem başladı. Kuveyt'te, çölde silah eğitimi almaya başladım. Bu eğitimimi okullar tatile girdiği vakitler yapıyordum. Yaz ve yarıyıl tatillerinde hiç vakit kaybetmeden çöle gidip tatillerimi orada değerlendiriyordum. Yaşım senin şu anki yaşından bir yıl küçüktü, yani daha 12 yaşındaydım. Tüm tatillerimi silah eğitimi alarak değerlendiriyordum. Daha sonra elektronik aletler satan amcam Ebu Ahmet'in yanında işe başladım. Bir kaç sene burada çalıştıktan sonra bir araba tamirhanesinde tamirciliğe başladım.

Küçük meleğim, dövüş sanatlarını öğrenmek istememin nedeni; dövüşü, adam öldürmeyi ve savaşı çok sevmem değildir. Bunlar benim hobim değil ve hiçbir zaman da olmadı. Benim hobim elektronik eşyaları söküp çalışma mekanizmalarını öğrendikten sonra tekrar takmak. Aynı şekilde yağlarla doldurulan büyüklü küçüklü elektronik ve mekanik eşyalar da ilgi alanlarım arasındaydı. Elektronik ve mekanik eşyalara olan bu merakım, daha sonraları beni Güney Kore'de eğitim almaya teşvik edecektir. Fakat Güney Kore'deki hayatımı anlatmaya başlamadan önce Kuveyt'teki hayat hikâyemi tamamlayayım.

Kuveyt'i o kadar çok seviyordum ki daha on altı yaşımı doldurmamama rağmen ailem yaz tatillerinde Ürdün'e gittiğinde onlarla gitmeyip sevdiğim hobilerim ve uğraşlarımla baş başa kalmayı tercih ediyordum.

Kuveyt sadece çölden ve petrol kuyularından oluşan bir ülke değil. Kuveyt benim için birçok şeyi öğrendiğim

bir okul ve bir dadıdır. Kuveyt'te bulunduğum süre zarfında sürekli haberleri, dergileri ve gazeteleri takip ediyordum. Bana Filistin meselesini ve dünyayı tanıtan *"el-Arabi"* dergisini her ay alırdım. Gazetelerde köşe yazılarını okur, çizilen karikatürlere heyecanla bakardım. Karikatürde isim yapmış birisi var ki sürekli çizdiklerini takip ederdim. Kuveyt'in resmî gazetesinde çizen sembolik Hanzala karikatürünün sahibi Naci Ali, en çok ilgimi çeken karikatüristti. Hatırladığım kadarıyla *"Kuveyt el-Qabas"* ve daha sonra Londra'da basılan uluslararası *"el-Qabas"* gazetelerinde de çiziyordu.

Kuveyt, Ürdün el-Aclun dağlarında Siyonistlere karşı Filistin için çarpışan Fahd Ahmed Sabah gibi mücahitleri doğurmuş bir vatan. Kuveyt, aşırı tutum ve yobazlıklardan uzak, ılımlı bir İslâm kimliğine sahip bir ülkedir. Çocukluğumdan beri eda ettiğim namazımı ve ibadetlerimi burada öğrendim. Babam namazını kılmak için her gün camiye gittiğinde beni de yanında götürürdü. Spor salonlarında antrenman yaparken bile ezan okunduğunda namazımı eda etmek için antrenmanı bırakırdım. Daha sonra elektrik-elektronik ve mekanik işlerinde çalışırken de namazı asla terk etmedim. Artık benim için namaz hayatımdan çıkaramayacağım bir parça olmuştu. Babam, Kuveyt'in hocalarına ve âlimlerine olan sevgisinden ötürü cuma günleri, cuma hutbesini dinlemek için oturduğumuz şehrin yanındaki şehre beni de götürürdü.

Körfez Savaşı biter bitmez ailemle beraber Ürdün'ün başkenti Amman'a taşınmak zorunda kaldık. Allah'a şükürler olsun ki orada babamın bir evi vardı. Amman'a taşınmamızla beraber hayatımda kısa, fakat çok önemli bir dönem başladı. Kuveyt'ten çıkıp Ürdün'e giderken ailem maddî zorluklar çekiyordu. Dolayısıyla eğitimimin yanında Amman'da bir araba tamirhanesinde çalışmaya başladım, az da olsa evimizin geçimine bir katkı yapmaya çalı-

şıyordum. Koruyucu meleğim ve benim güzel kızım, ben de senin gibi kardeşlerimin en büyüğüydüm. Bu yüzden hobim, işime ve hatta eğitimime dönüştü.

Ben, meslek lisesi mekanik bölümünde okudum. Liseyi bitirdiğimde babamın beni okutacak kadar parasının olmadığını anladım. Bu yüzden bir arkadaşımdan bir sene içerisinde ödeyeceğime dair söz verdikten sonra büyük miktarda borç aldım. Aldığım borç parayla on sekiz yaşına girmeden bir araba tamirhanesi açtım.

Hiç bıkmadan, usanmadan, gece gündüz işime sarılıp çalıştım. Fakat Ürdün, o dönemde zor ekonomik şartlardan geçtiği için tamirhaneden beklediğim geliri elde edemedim. Sanki gece gündüz boşu boşuna çalışıyordum. Tamirhaneyi açmamın üzerinden altı ay geçmesine rağmen işimde hiçbir gelişme olmamıştı. Arkadaşımdan almış olduğum borcun ve bir sene peşin ödemeli anlaştığım tamirhanenin kirasını ödeme vakti yaklaştıkça bütün kapıların yüzüme kapandığını anladım. Bu süre zarfında Kuveyt'te başladığım judoya, Ürdün'de aynı hocanın yanında düzenli bir şekilde devam ettim. Bu yüzden kendimi sürekli güçlü hissediyordum. Hocam Münir Semik de benim gibi Körfez Savaşı'ndan sonra Kuveyt'i terk edip Ürdün'e yerleşmiş ve orada Mekki Spor Salonu'nu açmıştı.

Hem elektronik hem de mekanik alanında usta ve becerikliydim. Bu tür eşyalara olan hobim iki sene boyunca okuduğum meslek lisesi bilgilerimle karışınca bu alana ilgim daha da arttı. Fakat güçlü bir vücut yapısına ve yeterli bilgiye sahip olmama rağmen hiçbir işe yaramıyordum. Nedeni ise fakir ve borçlu olmamdı. Henüz on sekiz yaşını doldurmamıştım ama tam 5000 dolar borcum vardı. Düşünebiliyor musun, 5000 dolar?

Paraya olan ihtiyacım, zor şartlarda yaşayan babama ve küçük kardeşlerime yardımcı olamamam, beni daha fazla

para kazanmaya yönlendirdi. Eskisinden daha fazla paraya önem vermeye başladım. Bu yüzden borcumu ödeme vaktine bir kaç ay kala Ürdün'den hicret etmeye, çok uzaklara gitmeye karar verdim. Belki orada daha iyi fırsatlar karşıma çıkar da yaşam koşullarımı daha iyiye çevirebilirim diye. Bunu, borç aldığım arkadaşıma verdiğim söze sâdık kalmam ve ekonomik noktada aileme biraz daha yardımda bulunmam için yapmam gerekiyordu. Allah'a şükürler olsun ki Amman'da bir evimiz vardı. Eğer o ev olmasaydı belki de sokaklara atılır, köprü altlarında ya da bir çadırda yaşamaya mecbur olurduk. Babam yaşlı, çok geç yaşta evlenmiş birisiydi. Kardeşlerim yavaş yavaş büyüyor ve büyüdükçe de cep harçlıkları ve masrafları da artıyordu.

Allah'a binlerce defa hamd olsun ki bana o dönemde Ahmet adında biriyle arkadaş olmayı nasip etti. Ahmet'in Güney Kore'de çalışan bir akrabası vardı. Bu arkadaşım, benim gibi ekonomik nedenlerden dolayı Güney Kore'ye, akrabasının yanına gitmeye karar vermişti. Bir gün yanıma gelip İngilizce bilmediği için Güney Kore vize başvuru kâğıdını benim doldurmamı istedi. Arkadaşım Ahmet'in bu isteğini yerine getirdikten sonra kendim için de bir vize başvuru formu doldurdum. Vize başvuru isteğime Güney Kore hükümetince olumlu cevap gelince uçak bileti almak için tamirhanede ne var ne yoksa her şeyi sattım. Daha sonra bu durumu Ahmet'e haber verince çok sevindi, hatta sevincinden havalara uçacak gibi oldu. Bu kadar sevinmesinin birden çok nedeni vardı. Yolculuk günü gelip beraber uçağa binerken bana sevincini şöyle açıkladı: "Abdullah, öncelikle sen çok güçlü birisin, kasların ve bileğin taş gibi. Eğer olur da bir sorun yaşarsak sen benimlesin ve kaslarınla bu sorunu çözebilirsin. İkincisi, eğer orada tercümana ihtiyaç duyarsak senin İngilizce'n var." Ahmet'e göre bunlardan daha önemli bir sebep var. O da: "Eğer

olur da bindiğimiz uçak havada sorun yaşarsa sen aramızdasın, mekanik ustasısın. Hemen duruma müdahale eder, uçağı tamir edebilirsin." Ahmet'in bu sözünde ciddi olup olmadığını bilmiyorum, fakat bunu söylerken son derece ciddi bir yüz şekline sahipti.

Yolculuktan bir gün önce babama, Güney Kore'ye gitmek ve orada çalışmak istediğimi bildirdim. Babam geç de olsa kendisine bildirdiğim bu niyetime itiraz etmedi, bilakis bu cesaretimden ötürü beni tebrik etti ve ciddi bir şekilde çalışmam için bana tavsiyelerde bulundu. Babam gerçekten bana çok güveniyordu. Pervasızca hareket eden insanlardan olmadığımı çok iyi biliyordu. Çünkü beni bu terbiyeyle yetiştirmişti. Gerek spor salonunda antrenman yaparken gerekse tamirhanede çalışırken sessizce beni takip eder ve sürekli bana şunu söylerdi: "Oğlum sen vaktinden önce büyüdün."

Aileme veda ettikten sonra Ahmet ile beraber hava limanına doğru yola koyulduk. Cebimde uçak biletinden başka hiçbir şey yoktu. Beş kuruşum dahi yoktu. Hava limanına varıncaya kadar taksi parasını ve Ürdün'den çıkış harcını Ahmet ödedi. Ahmet, yolculuğumuzdan iki sene önce amcasının kızıyla nişanlanmıştı. Benden de yaş olarak büyüktü. Buna rağmen benimle uyuşabiliyordu. Çok saf ve temiz birisiydi.

Uçak, Amman Hava Limanı'ndan kalkar kalkmaz çok garip bir durum oldu. Arkadaşım Ahmet, Amman'da kalmak istediğini söyledi. Güney Kore'ye gitme şevki ve tutkusu bir anda yok olmuştu. Uçakta bana gitmek istemediğini, pişman olduğunu söylüyordu. Her ne kadar onu ikna etmeye çalışsam da fayda vermedi. Güney Kore'ye gitmesini olumsuz karşılayan ailesine ve nişanlısının ailesine rağmen bu yola çıkmıştı ama şimdi kararından vazgeçmişti. Uçağımız Bahreyn ve Hong Hong'dan geçerek Güney Kore'ye ulaştığında kararında ısrar etmeye devam ediyordu. Onun ısrarı benim ısrarıma galip geldi. Geri dönmesi için bilet ayırtmaya çalıştım ancak o gün sefer yoktu. İki gün boyunca hava limanında bekledikten sonra nihayet bilet bulabildik. Yolcu çıkış kapısına kadar ona eşlik ettim. Sonunda Amman'a dönüyordu, hem de Kore'yi görmeden. Gitmeden önce bana Kore'deki yakınının adresini bıraktı ve tam vedalaştığımız sırada çılgınca bir şey yaptım.

Evet, koruyucu meleğim, pasaportumu, geri dönüş biletimi ve hayallerimi, hedeflerimi gerçekleştirmeden asla dönmeyeceğimden bahsettiğim mektubumu Ahmet'le birlikte Amman'a yolladım. Emanetimi yerine ulaştırması, babama bana çokça dua etmesini söylemesi ve ben geri isteyinceye kadar pasaportumu saklaması için Ahmet'i sıkı sıkı tembihledim.

Ceplerim bomboştu, beş kuruşum dahi yoktu. Dönüş biletim ve pasaportum da yanımda değildi artık. Elimde sadece Ahmet'ten aldığım adres kâğıdı, içimde ise başarıya ulaşma ve maceralara meydan okuma ruhu vardı.

Ahmet, Amman'a döndükten sonra kendisiyle yaptığım bir telefon görüşmesinde teyzesinin ve kayın validesinin, nişanlısından ve ailesinden uzakta yaşamaması için kendisine sihir yaptıklarını söyledi. Bana göre Ahmet'in Amman'a dönmesinin sebebini yalnızca Allah bilir.

Tekrar ellerim bomboş ceplerime gitti ve Ahmet'ten kalan adresi çıkardım. Hava Limanı danışmanına adresi harita üzerinden tarif etmesini rica ettim. O da adresi turistlere özel bir haritanın üzerine çizdi, fakat kendisine yürüyerek gidebileceğim bir yol haritası çizmesini istedim. Allah razı olsun, adresi çizdi. Bir gece hava limanının bahçesinde, ıslak otların üzerinde uyuyup sabah otları sulayan musluktan doya doya su içtikten sonra adrese doğru yol almaya

başladım. Artık bundan sonra emele ve hayallerime doğru yolculuğum başlamıştı.

Üç gün, iki gece boyunca yoldaydım. Gündüzleri yürüyor geceleri de uyuyordum. Adrese ulaşıncaya kadar parklardaki suların dışında ne bir şey içtim ne de bir şey yedim. Adrese çok yorgun, bitkin ve yağmurda sırılsıklam olmuş bir hâlde ulaştım. Bir yandan çok açtım, diğer yandan da çok üşüyordum. Adres ormanın içerisinde ağaç kesimi yapan bir fabrikaydı. Fabrikanın yanında aynı tür başka fabrikalar da vardı. Ahmet'in akrabasını sorduğumda uzun süredir bu fabrikada çalışmadığını, başka bir yerde çalışmaya başladığını söylediler. Allah'a şükürler olsun ki fabrikada Güney Korelilerin dışında Pakistanlı Müslümanlar da vardı.

Allah razı olsun o Müslümanlardan birisi beni çok iyi karşıladı. Aynı gün yan fabrikada bana da bir iş buldu. 45 gün boyunca bu ağaç kesim fabrikasında çalıştım. Fabrika düzeni gereğince ilk maaşı almak için 45 gün çalışmak gerekiyordu. Çünkü güvenlik gereği maaşımın 15 günü içeride kalması gerekiyordu. Ben de düzene uydum ve ilk maaşımı almak için 45 gün çalıştım.

Çalışıyordum ama yemek alabilecek param yoktu. Sabah saat onda verdikleri hafif kahvaltı ve öğlen saatlerindeki öğle yemeğiyle idare ediyordum. Fakat işimi sessizce ve en iyi bir şekilde yapmaya gayret ediyordum.

Bu esnada sürekli Korelilerden duyduğum kelimeleri yazıyor, ezberlemeye çalışıyordum. Param olmadığı için sözlük alamıyordum. Fabrikada çalıştığım süre boyunca hemen fabrikanın yanında bulunan bir odada uyuyordum. Bilgisayarlara olan hâkimiyetim sayesinde işim bittikten sonra resepsiyonda bulunan bilgisayarın şifresini kırmaya çalışıyordum. Uzun uğraşlar sonunda bilgisayarın şifresini kırdım. Amacım bu bilgisayarla Korece öğrenebileceğim

internet sitelerine girmekti. Güney Kore üniversitelerinden birisinin sitesine girip Korece öğrenmeye başladım. İngilizce'm çok iyi olduğu için ikinci bir dili öğrenmek bana çok kolay geliyordu.

İnternette, Korece eğitiminden sonra yavaş yavaş 1991 yılında çok sınırlı internet ağında gezinmeye başladım. Ağın sınırlı olması nedeniyle canım çok sıkılıyordu. Bu da beni başka sitelere saldırmaya ve sistemlerinin bilgilerini öğrenmeye yönlendiriyordu. Sadece bununla kalmadım. Güney Kore'ye ve çalıştığım fabrikaya geleli 30 gün olmasına rağmen ailemle görüşmemiştim. Ahmet de döndükten sonra onları iyice özlemiştim. Param olmadığı için de telefon kartı alıp ailemi arayamıyordum. Bu yüzden başka bir çözüm yolu bulmam gerekiyordu. En sonunda Güney Kore telefon şirketlerinin sitelerine saldırmaya karar verdim. Beş ya da altı günlük yoğun bir çalışmadan sonra Güney Kore Telekom Şirketi'nin şifresini kırmayı başardım. Şifreyi ve sistemi öğrendikten sonra Güney Kore'de bulunduğum altı yıl boyunca ailemle ücretsiz konuştum. Daha sonra telekom şirketi dijital sisteme geçmeye karar verince onun da şifresini çözmeyi başardım. Fakat bununla da yetinmedim. Artık cep telefonları şifrelerini de çok rahat bir şekilde öğrenebiliyordum. İşte böylece parasızlık bana başka dünyaların kapılarını araladı, bilgisayar korsancılığının.

Çalıştığım fabrikada 45 günümü tamamlayınca ilk maaşımı aldım. Oldukça yüklü bir miktardı. Ürdün'de çalışan 8 işçinin maaşına denk geliyordu. Fakat ben bu parayla yemek ve bazı elbise dışında bir şey almadım. İkinci maaşımı da alınca arkadaşımdan aldığım 5000 dolar borcumu toplamayı başardım. Ailemin giderlerine yardımcı olacak bir miktar parayla birlikte borcumu babama gönderdim. Allah'a hamd olsun, borcumu ödedikten sonra yavaş yavaş

aileme de önemli miktarlarda para göndermeye başladım. Zamanla ailemin maddî durumu giderek iyileşti.

Rabbime binlerce defa hamd olsun, Güney Kore'de bulunduğum süre zarfında namazlarımı kılıyor, orucumu tutuyor ve ibadetlerimi yapıyordum. Bu da Rabbimin bana bir lütfu. Vücut yapımın bozulmaması ve sürekli güçlü kalabilmek için de düzenli bir şekilde sabah namazından iş saatine kadar yoğun bir şekilde antrenman yapıyordum.

Birkaç ayımı marangozculuk ve ağaç kesme işinde geçirdikten ve maddî noktada ayaklarım üzerinde durabilecek kadar para kazandıktan sonra bu işten çıkmaya karar verdim. Hobim mekatronik olduğu için bu işte çalışmak istiyordum. Bir plastik fabrikasında iş bulup bir süre çalıştıktan sonra aynı fabrikada makinist olarak çalışmaya başladım.

İşim ikindi vaktinde bitiyordu. Fakat ben hayatımın hobisi olan bu uğraşıyı devam ettirmek ve bu alanda iyice ilerlemek istiyordum, bu yüzden bir mühendislik kursuna kayıt yaptırdım. Elektromekanik alanında okudum. İkindiden sonra kursa gidip derslere katılıyordum.

Sevgili kızım, benim koruyucu meleğim, sana söyledikleri gibi bir kalbim yoktu. Bir kalp yerine iki aklım vardı: Para biriktirmekle meşgul aklım ve kanunlara meydan okuyan aklım. Bunların birisiyle hackerlik yapıyor, telekom şirketlerinin sitelerine saldırıyordum. Bu aklımı Filistin'e ayırmıştım. Bununla patlayıcı maddelerin ve bombaların hazırlanışını iyice öğrendim, üstelik bizzat kaynağı olan askerî internet sitelerinden. Artık patlayıcı maddelerde uzmandım. Bütün bu öğrendiklerimi pratiğe döküp deneyim kazanmak istiyordum. Bu yüzden hafta sonları Güney Kore ormanlarına gidip bir yandan hazırladığım bombaları patlatıyor, diğer yandan da yeni yakıcı maddeleri deniyordum. Bu deneyimlerden sonra patlayıcı maddelerle elektroniği birleştirmeyi başarabildim. İki alanda da uzman olmuştum. Hem patlayıcı için gerekli özel elektronik malzemeleri yapıyordum hem de patlayıcı maddeleri hazırlayabiliyordum.

Bu tür zor ve karışık uğraşlar, gurbet ülkesi Kore'de hobim olmuştu. Judo dövüş sanatı da benimle beraber gelişiyordu. Kore'de özel bir spor salonuna devam ediyordum. Sadece judo ile yetinmeyip tekvando antrenmanlarına da başladım. Judo, Japonların ulusal sporu olduğu için Güney Koreliler judoyu sevmiyorlardı. Genel olarak Japon halkını da sevmiyorlardı, nedeni ise Japonların uzun bir müddet Kore'yi işgal etmeleriydi. Bu yüzden Koreliler, Japonya'dan spor bile olsa hiçbir şeyin gelmesini istemiyorlardı. Canım kızım, ben de bunu göz önüne alarak Kore'nin en eski sporlarından olan tekvandoyu öğrenmeye başladım. Çok çabuk bir sürede öğrendim. Tekvandoyu, özellikle de özel askerî birlik sporları olarak bilinen sokak dövüşlerini de öğrendim.

Daha sonra silah ve keskin nişancılık kursunda eğitim görmeye başladım. Maliyetinin yüksekliğine rağmen çok fazla istifade ettiğim kursu sürdürdüm.

Kızım, işte tam burada halkanın son zincirini tamamladım. Patlayıcı maddelerden judo dövüş sanatına; keskin nişancılıktan tekvandoya, diğer bir ismiyle özel birlik savaşına kadar tüm alanlarda uzman oldum. Eğer "Bütün bu alanlara seni yönelten neydi?" diye sormak istersen cevabım babaannen, yani annem olur.

Bu aralar Filistin, "Taş İntifadası" dönemini yaşıyordu. Benim de Kassam mensubu bir yakınım bu intifada esnasında yaralanmış, uzun süre hastanede doktor gözetiminde kalmıştı. O dönemde işgal altındaki Batı Şeria ile Arap devletleri arasında iletişim kopuk olduğu için Bergusi ailesinin fertleri, özellikle de annem ve işgal altındaki top-

raklarda yaşayan diğer Filistinliler arasında iletişimi sağlayan bağlantı merkezi olmuştum. Sürekli haberleri takip ediyor, hatta şehitler için Kore'de de şehit düğün evi açıyordum. Hastanede uzun bir müddet kalan bu yakınım, intifadanın başlarında ailesinden ve arkadaşlarından birçok kişiyi kaybetmişti. İntifadanın sonuna doğru yaklaşırken ben de onu kaybetmek üzereydim.

Bu durum, beni küçük bir çocuk olmaktan çıkaran, işgal güçleri karşısında direnen bir gence dönüştüren en önemli etkendi. Aynı neden, daha sonra beni işgal güçlerine karşı savaşmaktan başka hedefi ve gayesi olmayan bir savaşçıya dönüştürecekti. Çünkü ailemin evsiz barksız ve vatansız kalmasının, benim fakirlik çekmemin sebebi, topraklarımızı kanunsuzca işgal eden kuvvetlerden başkası değildi. Eğer Filistin topraklarında özgürce yaşayan birisi olsaydım sağda solda olmaz, fakir kalmazdım. Başka devletlere sığınmaz, gurbetçi olmazdım. Filistinliler; Ürdün'e, Lübnan'a, Suriye'ye, Irak'a ve başka birçok ülkeye sığınmazdı. Şerefimizle topraklarımızda yaşardık.

Burada kendimden, yani Abdullah Bergusi'den bahsetmiyorum; bilakis gurbette bu sıkıntıları yaşayan, evsiz barksız kalan, vatanından yoksun bırakılan ve bir dilim ekmeğe muhtaç edilen Filistinlilerden bahsediyorum. Bu yüzden Siyonist işgal güçlerine karşı olan kinim ve nefretim günden güne artıyordu.

Plastik fabrikasındaki işimi bırakıp Arap elçiliklerinin birinde Korece-Arapça tercümanlığına başladım. Bir de Ürdün'e ve Yemen'e ikinci el arabalar ihraç ediyordum. Zamanla zenginleştim. O dönemde kalpsiz ama iki akıllı bir bedene sahiptim.

Bu kadar zenginlikten sonra evlenmeye karar verdim. Sevgisiz ve duygusuz birisi olmama rağmen evlenmek istiyordum. Sonunda Edebiyat ve Güzel Sanatlar bölü-

münde okuyan Koreli bir kızla evlendim. Evlendikten sonra da işimi ve Rabbimden Filistin'in, Kudüs'ün, Aksa'nın ve zulüm altındaki insanların özgürlüğüne kavuşmasına vesile olmasını niyaz ettiğim hobilerimi yapmaya devam ettim.

Allah, bu durumun böyle devam etmesini istemedi. Amerikan askerlerinin Koreli bir genç kıza tecavüz etmesi üzerine Seul Üniversitesi öğrencileri ile Kore polisi arasında şiddetli çatışmalar patlak verdi. Ben de üniversite öğrencilerinin yanında bu çatışmalara katıldım. Polise molotof kokteyli attığım için tutuklandım. Eğer Yemen Büyükelçisi'nin müdahalesi olmasaydı gözaltından çıkamazdım. Bunun üzerine Kore Hükümeti, beni Ürdün'e sürme kararı aldı. Ellerim kollarım bağlı hâlde uçağa bindirildikten sonra Ürdün'ün başkenti Amman'a getirildim.

Daha sonra Esra olarak isimlendirdiğim Koreli eşim Mi Seen Aoki, benden daha önce Amman'a ulaşmıştı. Güney Kore'deki gösterilere katıldığım için iki senedir Kore bankalarında biriktirdiğim paranın tamamına el konuldu. Bankada o kadar param olmasına rağmen cebim boş ayrıldığım Amman'a tekrar eli boş dönmek zorunda kaldım.

Arabasıyla bizleri, babamın evine götürmesi için arkadaşım Ahmet Şûbâş, Koreli eşim, annem ve babamla birlikte hava limanında beni bekliyordu. Ahmet, Amman'a döndükten sonra evlenmiş, çocukları bile olmuştu. Fakat benim çocuğum olmamıştı. Güney Kore'de ve Amman'da defalarca hastaneye gitmemize ve ilaçlar kullanmasına -ki bu 6 yıl sürdü- rağmen eşim bir türlü hamile kalamıyordu. Annem ve babam dışında etrafımda bulunan kişiler üzerimde şiddetli baskı oluşturuyorlardı. Halalarım benle yetinmeyip anneme ve babama da baskı yapıyorlardı.

İki senenin sonunda Amman Güney Kore Büyükelçiliği yoluyla Kore'de sahip olduğum malların tamamını geri

almayı başardım. Kore'deki hesabım döner dönmez Amman'da önemli işler yapmaya başladım. Kendime özel bir evim ve arabam oldu. Bu dönemde çok mutlu ve rahat bir hayatım vardı. Fakat eşimin doğum yapamaması nedeniyle üzerimde hâlen bir baskı vardı. Sonunda bu baskılara dayanamayıp ikinci bir evlilik yapma kararı aldım.

Allah biliyor, bu kararı vermeden önce elimden gelen her şeyi yaptım. Ne zaman ki eşimi tedavi etmekten aciz kaldım, işte o vakit ikinci evliliği yapmak istedim. Çünkü mutluluğu ve sevincimi tamamlamaları için çocuklara ihtiyacım vardı.

İkinci bir evliliği yapma kararımı verdiğimde yaşım 25'i geçmişti. Bu isteğimi eşim Mi Seen Aoki'ye bildirdiğimde şiddetle karşı çıktı. Yaklaşık altı yıl süren evliliğimiz boyunca sebebini bilmesine rağmen ilk defa, Mi Seen, bir isteğimi reddediyordu. Daha öncesinde ne istediysem hemen yapıyordu. Mi Seen, beni kendisinden ayrılmayan bir parça olarak görüyordu. Bu yüzden beni başkasıyla paylaşmak istemiyordu. Spor salonunda antrenman yaparken o da benimle geliyor, salonun bir koltuğuna oturup sessizce beni izliyordu. Sürekli etrafımda ve benimle beraberdi. Bana en güzel ve en lezzetli yemekleri hazırlıyor, rahatım için benimle sabahlara kadar uyanık kalıyordu. Sanki çocuğu ya da büyükbabasıymışım gibi davranıyordu bana. Beni seviyordu. Evet, beni gerçekten seviyordu. Bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu beni. Bir gün bana: "Dünyamı nasıl olur da bir başka eş ile bölüşebilirim?" demişti. Fakat ben ise onu sevip sevmediğimi bilmiyordum. Dediğim gibi onu sevmek için bir kalp taşımıyordum. Fakat hayatımda onun varlığına alışmıştım. Mi Seen Aoki saliha, sessiz ve eşine itaat eden bir eşti. Evliliğimiz boyunca hiçbir zaman ona karşı bir kusurum olmadı. Kadınlara dikkat etmediğimi ve ilgimi çekmediklerini o da

görüyordu. Çünkü bütün yoğunluğumu işime ve antrenmanlarıma ayırıyordum.

Eşim Mi Seen Aoki'den sakladığım tek bir sırrım vardı: Patlayıcı madde yapımı. Bu hobim hep gizli kaldı. Sadece eşim değil, kimse bu sırrımı bilmiyordu. Bu süre boyunca yeminli bir sır olarak sadece benimle kaldı.

Eşim, ikinci bir evlilik yapmama şiddetle karşı çıktı. Ben ısrar edince ayrılmak zorunda kaldık. Ayrılmamız çok garip gerçekleşti. Arkadaşlar gibi ayrıldık. Hatta ayrılmadan önce ona altın setler, elbiseler, annesine ve babasına çeşit çeşit hediyeler aldım. Daha sonra hava limanına ulaştırıp üzülerek de olsa vatanı Kore'ye uğurladım.

Ayrılmamıza ve Kore'ye dönüşüne gerçekten çok üzüldüm. Bir kaç ay bu üzüntümle kaldım. Kimseyle konuşmuyor, iletişime geçmiyordum. Bütün vaktimi işimde geçiriyordum. Bu dönemde benim için sadece işim vardı. Hatta Filistin'i dahi pek önemsemiyor, haberlerini takip etmiyordum. Ne oluyor, ne bitiyor sorup soruşturmuyordum. Bunun bir nedeni de yolsuzlukla iş yürüten, fesat ve bozguncu Oslo Özerk Yönetimi'nin göreve gelmesiydi.

Bu yönetim; fasıklar, iğrenç bozguncular ve rüşvetle iş yürüten insanlarla doludur. Sadece Filistin devrimini ve devrimcilerin mallarını çalmakla yetinmeyip "I. İntifada"da şehit düşenlerin kanlarını da çalan ve çıkarları için kullanan hırsız insanlardır bunlar. Filistin'e bozgunculuk ve yolsuzluk gelsin diye şehit kanlarını düşmana sattılar. Hepsi Filistin'e dönüp bu temiz toprakları kirletmek, düşmana hizmet etmek içindi.

Ben ise hızla büyüyen işim ve ticaretime yoğunlaşmıştım. Öyle bir noktaya geldim ki artık uykunun dışında evime girmemeye başladım. Haftanın yedi günü boyunca çalışıyordum. Sadece hüzünlü değildim, sanki yolumu da

kaybetmiştim. Çünkü evlilik noktasında ne yapacağımı bilmiyordum. Eski eşimi sevmesem de onunla mutlu bir hayatım vardı. Amcalarımdan, dayılarımdan, arkadaşlarımdan evli olup çocuk sahibi olanların tamamı etrafımdaydılar. Çok çocuk sahibi olmalarına rağmen hiç mutlu ve huzurlu hayatları yoktu. Benim içerisinde bulunduğum mutluluğu onlar bulmuş değillerdi. Sefillikle geçen bir yaşantıya sahiptiler. Ben de evlenip onlar gibi olmaktan korkuyordum. Eşimin benim üzerinde otorite olmasından korkuyordum. Bu yüzden İspanya'ya, özellikle de Barcelona şehrine gitmeye karar verdim. Çünkü orada, İspanya uyruğu taşıyan arkadaşım, dostum ve amcamın oğlu yaşıyordu. Onun yanına gitmeye karar verdim.

Bu arada Ürdün'deki işlerimi yavaş yavaş küçültmeye ve İspanya yolculuğu için gerekli evrakları hazırlamaya koyuldum. Fakat hiç beklemediğim bir anda büyük ve şiddetli bir fırtına koptu. Hatta buna hiç kimsenin karşı koyamayacağı tsunami de diyebiliriz. Bu büyük fırtına ve tsunami annemdi. Şefkatli, iyimser, sessiz, sakin ve televizyon ekranında acıklı bir sahne gördüğünde ağlayan annem, bir anda saldırgan ve kuvvetli bir fırtınaya dönüşmüştü. Kelimenin tam anlamıyla saldırgan ve pervasız bir fırtına gibiydi.

Amcamın eşinden İspanya'ya, oğlunun yanına gitmek istediğimi ve bu yönde hazırlıklara başladığımı öğrenince annemin cinleri tepesine çıktı. Koreli eşimden ayrıldığımdan beri girmediği evime gidip her şeyi eski hâlinde görünce iyice delirdi. Çünkü eski eşimin resimleri hâlâ evimin duvarlarında asılı, Kore'ye giderken Ürdün'de bıraktığı elbiseleri hâlâ dolaplardaydı. Hiçbir şey değişmemişti. Ben, işime ve ticaretime yoğunlaştığım için bu eski hatıraları önemsemiyordum. İşte tam bu sırada kıyamet koptu. Annem, evde Koreliyle alakalı ne var ne yoksa her şeyi toplamaya başladı, resimleri, elbiseleri, Kore yemeklerini

ve baharatlarını, Kore kitaplarını, Koreli film ve müzikleri, hatta evlilik resimlerimizin bulunduğu albümü dahi. Her şeyi çöp torbalarına doldurdu, daha sonra da hepsini çöpe attı.

Gece yarısı evime döndüğümde annemi beni beklerken gördüm. Eve girdiğimde evimi tanıyamadım. Her şey tamamen değişmiş, evim tam bir Filistin evine dönüşmüştü. Artık duvarları Koreli eşimin resimleri yerine ahşaptan yapılmış Filistin haritaları, Kudüs'ün ve Aksa'nın soylu resimleri süslüyordu. Duvardaki ahşap haritaları Kore'ye gitmeden önce ben yapıyordum. Okuldan ve işten sonra eve döndüğümde odama girip Kudüs'ün, Filistin'in resimlerini kabartma üzerinde işliyordum. Daha sonra bu kabartmaları amcalarımın, dayılarımın ve arkadaşlarımın evlerine dağıtıyordum. Güzel değildi fakat zeytin ağacından yapılmış ve saf Filistin geleneğini temsil ediyordu. Bunları sadece Filistin'e ve Kudüs'e âşık olanlar çizebilir.

Etrafıma baktığımda yakın geçmişi hatırlatan hiçbir şey bulamadım. Kore'yi, Koreliyi etrafımda, evimin duvarlarında bulamadım. Bilakis uzak geçmişi, Filistin'i buldum. Evimin duvarlarında artık Filistin vardı. Hatta kendimi, Abdullah Cemâl'i dahi bulamadım.

Annem, Judo yaparken giydiğim takımı da yer sileceği olarak kullanmıştı. Daha sonra da paspas olarak kapının dışına koymuştu. Nedenini sorduğumda sitemvari bir şekilde bana: "Çok eskimişti, yenisini alırsın, hatta hiç alma. Dinle beni Abbdullah, eğer İspanya'ya gitmekten vazgeçmeyip hemen yeni bir evlilik yapmazsan sana çok kızacağım, annelik hakkımı ve sütümü sana helal etmeyeceğim. Sana uygun olan eşin vasıflarını söyle bana, gerisine karışma. Sana en uygununu bulacağım. Sadece senden istediğim bu vasıfları bana söylemen ve Koreliyi unutman. Ben de senin gibi Koreliyi sevdim, aynı öz kızım gibiydi.

Şefkatli, uyumlu ve iyi huylu birisiydi. Fakat bu, onun kaderi. Elden bir şey gelmez. Hadi oğlum, kalbimi daha fazla acıtmadan istediğin kızın vasıflarını bildir bana." dedi.

Annemin kalbinden hasta olduğunu biliyordum. Yakın bir tarihte kalbinden ameliyat olmuştu. Annem, eğer İspanya'ya gitmekten vazgeçmeyip hemen evlenmezsem bana kızacağını, hakkını helal etmeyeceğini söylemişti.

Ah benim biricik annem, cennet senin ayaklarının altında değil mi? Nasıl olur da bana kızmana razı olabilirim? Ne olursun anam, kızma bana. Ne söylersen sorgusuz sualsiz boyun eğmeye hazırım. Yeter ki analık hakkını helal et.

Bu şiddetli girişten sonra azıcık dinlendi. Daha sonra ona İspanya'ya gitmeyeceğimi söyledim. "Peki ya evlilik ne olacak?" diye sorduğunda: "Belki biraz ertelemeliyiz." dedim. O da: "Belki ne? Belki onu unutursun diye mi erteleyelim? Oğlum evlilik dışında onu bir şey unutturmaz." dedi. Ben de çaresiz bir şekilde "Peki tamam kabul ediyorum ama benim istediğim şartlara uygun olacak." dedim.

Şartlarım şunlardır:

1- Filistinli olmalı,
2- Bergusi ailesinden olmalı,
3- Çocuk eğitimiyle uğraşan biri olmalı; çünkü ben çocuk eğitiminden pek anlamam,
4- Kesinlikle çalışmamalı; ben ve çocuklarımız onun tek uğraşı olmalı,
5- En önemli şartım ise annesi değil babası evin reisi olan bir aileden olmalı; hayatımı sorunlarıyla cehenneme çevirecek güçlü bir eş istemiyorum.

Bu vasıfları sıraladıktan sonra annem yüzüme bakıp: "Peki sarışın, esmer, beyaz tenli, uzun, dolgun ve güzel

olmasını istemiyor musun?" diye sordu. Ben de gülüp: "Hayır, hayır, kesinlikle öyle bir şartım yok. Anneciğim, ben Koreliden ayrıldığımda ilk başlarda Koreliye üzülüyordum. Daha sonra üzüntüm onun gibi bir eş bulamama korkusuna dönüştü. İşte, İspanya'ya gitme isteğim bu yüzden. Tanıdığım, anlaşabildiğim birisiyle evlenmek istiyordum fakat istediğim gibi birisini Amman'da bulmak çok zor. Koreliden ayrıldıktan sonra Amman'da kendime münasip birisini bulamadım." dedim.

Daha sonra annem beni evimde bırakıp kendi evine gitti. Babam bunlar olurken Filistin'deydi. Akrabalarını ve dostlarını görmek, onları ziyaret etmek için Filistin'e gitmişti. Fakat daha sonra dedemden kalan toprakları sürmek, bakımını yapmak için Filistin ziyaretini uzatmaya karar vermişti.

Babamın bu sırada Filistin'de oluşu benim için iyi mi olmuştu, yoksa kötü mü, bilemiyorum. Aynı gece annem, tek bir telefonla babamı aramasıyla istediğim özelliklere sahip bir eş bulmuştu. Sabahın erken saatlerinde başımın tepesinde dikilip: "Sana uygun gelini buldum." diye bağırıyordu. Bulmakta zorlanacağını zannettiğim gelini annemin beş ya da altı saat içerisinde bulması beni şaşırtmıştı. Nasıl olur da bu vasıfları taşıyan bir gelini bu kadar kısa bir sürede bulabilir? Aradan beş altı saat geçmemişti; annem evden çıkarken saat ikiydi, tekrar evime geldiğinde ise saat yediydi. İnanılır gibi değildi. O dönemde anne babamla aynı apartmanda oturuyorduk.

Uykulu gözlerle: "Anne benim için uygun gelini mi buldun? Peki, tamam." diyebildim. "Hadi, kalk pasaportunu al, Filistin'e giriş yapabilmen için vize başvurularını başlat." dedi. Uykulu olduğum için tam olarak ne istediğini anlamıyordum. "Pasaportumu mu istiyorsun anne?" "Hayır, hayır, pasaportunu istemiyorum. Kalk elbiseleri giy

ve Filistin'e, gelini görmek için vize başvurusunu başlatmaya git."

Filistin'e mi git? Oslo Anlaşması'ndan sonra, hırsızların ve soyguncuların yönetimin iplerini ellerine aldıklarından beri sevmemeye başladığım Filistin'e mi? Hatta Filistin Özerk Yönetimi'nin, idareyi devraldıktan sonra bir gün bana Filistin'in hâli sorulduğunda sorana şöyle cevap vermiştim:

Deli divane olmuş, bunamış toprak
Zulüm, savaş ve yas evleri
Zorbalık ve yolsuzluk yaydılar
Anneyi ve kundaktaki bebeyi vurdular.

Bu Filistin'i sevmiyorum. Bu Filistin'e gitmeyi istemiyorum. Sevmediğim bu Filistin'e, seveceğim bir gelin bulmaya nasıl gidebilirim? Ya Rabbi, bana yardım et.

Lakin İsrail yönetimine başvuru talebinde bulunmuştum. Birkaç gün geçmeden de vize başvuru talebime olumlu cevap geldi. Anneme: "Ben arkadaşlarımla kısa bir yolculuğa çıkacağım, döndükten sonra da Filistin'e gideceğim." dedikten sonra annemle vedalaşıp evden çıktım.

Anneme kısa bir yolculuğa çıkacağım demiştim ama yolculuğum Filistin dışına değildi. Kudüslü zengin, tüccar bir arkadaşım sınır kapısında ya da diğer bir ismiyle "köprü"nün üzerinde beni bekleyecekti.

Amman'dan hareket edip köprüyü geçmeme rağmen Filistin'i göremedim. Her yerde Siyonizm'in bayrakları vardı. Evden çok erken çıkmama rağmen Filistin topraklarına çok geç ulaşmıştım. Siyonist İşgal Kuvvetleri, sorularına cevap vermem için beni sınır kapısında durdurdular. Bu Filistin'e yapacağım ilk ziyaret olduğu için ne iş yaptığımı, işgal edilmiş topraklara ne için girmek istediğimi ve

ne kadar kalacağımı bilmek istiyorlardı. Beni sorularıyla boğmak istiyorlardı.

Benimle konuşurken kırık dökük bir Arapça'yla konuşuyorlardı. Arapça bilmeme rağmen onlarla Arapça konuşmayı reddettim ve İngilizce konuşmaya başladım. Bunun üzerine söylediklerimi tercüme edecek birisine ihtiyaç duydular. Topraklarımı, Kudüs'ümü işgal ettikleri yetmiyormuş gibi dilimi de işgal etmek istiyorlardı. Sizinle kötü, aşağılık ve iğrenç Balfour Deklarasyonu'nun diliyle konuşacağım. Size verdiği uğursuz sözle, mübarek topraklarımızda hâkimiyet kurmanıza izin veren Balfour Deklarasyonu... Fakat dilimi işgal etmenize asla izin vermeyeceğim. Mütercim benimle Arapça konuşmaya çalışsa da Arapça tek bir harf bile söylemedim. Ona: "Eğer İngilizce sana zor geliyorsa Korece bilen başka bir mütercim ara." dediğimde küplere bindi. Yüzü kızgınlıktan kıpkırmızı oldu.

Ben ise kızgın değil, bilakis mutluydum, çok mutluydum. Çünkü Siyonist bir askeri kızdırmıştım. Kendisine hakaret ettiğimi hissetti. Saatlerce bekledikten sonra hiçbir şey sormadan pasaportumu verip: "Sınırı geçebilirsin." dediler. Ben de pasaportumu alıp Filistin'e ilk defa, merhaba, dedim.

Karşı tarafta bekleyen arkadaşım: "Hoş geldin, geciktin. Buraya beş dakika uzaklıkta Eriha'daki villama gitmeye ne dersin?" diye sorduğunda konuşmadan sadece olumlu manada başımı sallayabildim.

Geldiğimiz villa gerçekten çok güzeldi. Bahçesi meyve ağaçlarıyla doluydu. Havuzu çok büyüktü. Filistin'de ilk gecemi Eriha'da geçirdim. Daha sonra arkadaşımdan bana Eriha'yı gezdirmesini istedim. Eriha ne kadar da güzel... Eriha, Oslo Anlaşması'nın şerefi. Sanki bu şerefli ve izzetli topraklar terk edilmiş, kendi hâline bırakılmış bir köy gibiydi. Sanki modernliğin buraya girilmesine izin veril-

memişti. Büyük şehir olamamıştı. Eriha'da, Oslo Yönetimi'ne bağlı koyun gibi asker sürüsü gördüm. Tilkinin güttüğü koyun sürüsü...

Bu kısa gezimizden sonra villaya döndük. Arkadaşım elbiselerimi değiştirmemi ve en güzellerini ve en pahalılarını giymemi istedi. Nedenini sormadan bana: "Abdullah, ne olur ne diyorsam karşı çıkmadan yerine getir." dedi. 5-10 dakika sonra Kore'de diktirdiğim takım elbiselerimden birisini giydim. Dünya işte, Güney Kore'ye vardığımda yeme, içme parası bulamıyorken, hava limanından çalıştığım kereste fabrikasına üç gün boyunca yürüyerek gitmişken zengin olduktan sonra artık elbise diktiriyordum. O kadar zengin olmuştum ki artık takım elbiselerimi, gömleklerimi, pantolonlarımı, hatta gömleğin altına giyilen atletlerimi dahi diktiriyordum. Kravatlarımı ise lüks, Çin ipeğinden diktiriyordum.

İşte bu lüks takım elbiselerimden birisini giydikten sonra arkadaşımın fiyatı beş yüz binden az olmayan arabasına bindim. Arabayı o kullanıyordu. Birkaç dakika gittikten sonra gerçekten çok lüks bir otelin kapısında durduk. Bu kadar lüks bir otelin Eriha şehrinde ya da tabiri caizse Eriha köyünde bulunduğuna ilk başlarda inanamadım. Otel inanılmaz derecede lüks ve büyüktü. Böyle bir yerde bunun gibi bir otelin ne işi var? Yabancı pasaportuna sahip olduğum ve Kudüs kimliği taşıyan bir arkadaşımla geldiğim için otele giriş yapmama izin verildi. İçeri girmekle sanki oteli fethetmiş gibiydik.

Buranın Eriha gazinosu olduğunu anlamam hiç uzun sürmedi. Kumar ve yolsuzluk yatağı olmuş bir gece kulübüydü. Kendi gözlerimle gördüğüm bu gazino, Filistin Yönetimi'nin hâkimiyetine aldığı ilk şehir olan Eriha'da bulunuyordu. Bozgunculuk, ahlâksızlık, yolsuzluk ve fesat burada tavan yapmıştı.

Kendi kendime "Allah'tan başka ilâh yoktur. Allah ne güzel vekildir." dedim. Anlaşılan, Filistinli yazar Murid Bergusi, *"Ramallah'ı Gördüm"* kitabını yazarken buraya girmemiş. Benim bu hırsız ve yolsuz meskende gördüklerimi görmemişti. Üstelik bu pis yerin korumasını yapan, kapısında nöbet tutan Filistin Yönetimi'ne bağlı Koruyucu Güvenlik Güçleri idi. En büyük ahlâksızlığı ve terbiyesizliği onlar yapıyorlardı. İsimleri bu olsa da görevleri Siyonizm'i, bozguncuları ve rüşvetsiz iş yapmayanları; direnişten, silahlı İslâmî gruplardan ve devrimcilerden korumaktı.

Arkadaşım, Filistin Yönetimi'ne tâbi bu gazinoda çok fazla kalacağımı zannetmiyordu. Fakat bu görüşünde yanılıyordu. Gece boyunca gazinoda kaldım. Kumar oynamak ya da fahişelerle dans etmek için kalmadım. Amacım gazinoyu iyice teftiş etmekti. Gece boyunca arkadaşımı soru yağmuruna tuttum. Arka arkaya sorular soruyordum. Çünkü gazinoyla alakalı her şeyi öğrenmek istiyordum. Arkadaşıma sadece gazinoyu sormuyordum, ayrıca Ramallah'ta ve Gazze'de neler döndüğüne dair sorularda da soruyordum.

Sabah namazından önce kaldığımız villaya döndük. Kudüs'e doğru, Mescid-i Aksa'da sabah namazı kılmak için, çantalarımızı arabaya attıktan sonra hemen yola koyulduk. Gazinodan, Filistin Yönetimi'nin yolsuzluk meskeninden uzaklaşıp işgal altındaki Kudüs'e gidiyorduk. Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya varır varmaz ruhum, bedenime geri geldi, vücuduma hayat yeniden döndü. Gazinoda ölüyken burada yeniden dirildim. Kudüs'te sanki taze kan bulmuş, Rabbim tarafından rızıklandırılmıştım. Kudüs'le hatıralarım, Filistin'e olan sevgim ve savaşmaya olan isteğim tekrar canlandı. Topraklarımızı işgal eden Siyonizm'i cezalandırma isteğim yeniden yâdıma düştü.

Sevgili kızım, koruyucu meleğim, ne zaman ki Kudüs'ü gördüm, işte o zaman hayatın arzusunu hissettim. Sevimli kızım, Kudüs'ü anlatmak için kelimeler yetersiz kalır. Kokusu her şeyden güzeldir. Manzarası dünyanın bütün güzel manzaralarından çok daha güzel, çok daha harikadır. Kudüs simidi yapan bir fırından Kudüs simidi aldık. Kudüs'ün sokaklarında dolaşırken surlarına gelene kadar bütün simidi ben yemiştim. Bedenimi gazinonun pis yemekleri ve suyuyla kirletmek istemediğim için gazinoda ne yemek yemiştim ne de su içmiştim. Bu yüzden bayağı acıkmıştım. Allah'a yemin ederim ki dünyada Kudüs simidinin tadı gibi başka tat yok. Annemin yemeklerini çok sevmeme, Kore ve Amman'da en lüks lokantalarda, en güzel, en lezzetli yemekleri yememe rağmen hayatım boyunca Kudüs simidi gibi bir lezzet görmedim. Dünyada hiçbir tat Kudüs simidinin tadını geçemez. Kudüs simidi, mübarek Mescid-i Aksa'da ve çevresinde bulunduğu müddetçe hiçbir kuvvet, onu kirletemez!

Kudüs'e Cuma gününün sabahında ulaştık. Arkadaşımdan günümü şehirde geçirmem için beni burada bırakmasını talep ettim. Ne de olsa Cuma namazından sonra Kudüs'ün bir mahallesinde bulunan ikinci evine gidecektik. Israrlarıma dayanamayıp talebimi kabul etti. Cuma namazından sonra el-Amud kapısında buluşmak üzere arkadaşımı uğurladıktan sonra bir bahçede gezinmeye başladım. Daha sonra hayatım boyunca çok sevdiğim ve her zaman namaz kılmak istediğim Kudüs'ün sokaklarına girdim. Sokaklarda dolaşırken Yahudi yerleşimcilerini, işgalcileri, Filistin'in annesini ve Kudüs'ün gerçek ruhunu gördüm. Yahudi yerleşimcilerine ve işgalcilere çok kızmama ve onlardan nefret etmeme rağmen Filistin Yönetimi'ne, bozgunculuğa ve yolsuzluğa olan nefretim ve öfkem daha büyüktü.

Kudüs ve çevresinde yaptığım bu gezinti esnasında şiir beyitleri aklımda süzülerek uçuyordu. Sanki şahinlerden oluşan bir kuş sürüsü gibiydi. Dilimden kelimeler ve cümleler dökülmeye başladı. Şiir mi, yoksa başka bir şey mi, bilemiyorum. Ama zannedersem duygularım bir anda kelimelere dönüşmüştü. Yoksa kızım ben şair değilim. Hatta seninle bir sırrımı paylaşayım aslında ben şiiri de sevmem. Ve duygularım konuşmaya başladı:

Artık beklenecek mekân kalmadı Kudüs'te
Artık mekân insansız kaldı Kudüs'te
Tuğyanın azı dişleri dikildi Kudüs'te
Siyonizm ve yerleşim yerleri dikildi Kudüs'te
Artık taşın bir değeri kalmadı Kudüs'te
Artık ezanlar duyulmaz oldu Kudüs'te
İşgal, hüznün acılarını dikti Kudüs'te
Zeytin ağacı düşmanları çoğaldı Kudüs'te
Artık türbeler lem'asız kaldı Kudüs'te
Artık Silvan Mahallesi kalmadı Kudüs'te
Karanlık ve delilik dikildi Kudüs'te
Susuzluk ve bitkinlik dikildi Kudüs'te
Artık zeytinyağı kalmadı Kudüs'te
Artık namaz kılanlar inanmaz oldu Kudüs'te
Zulüm, kanun dinlemeden dikildi Kudüs'te
Zalim, zorba hâkimler dikildi Kudüs'te
Artık ekmek yoğrulmaz oldu Kudüs'te
Artık üzüm ve nar yetişmez oldu Kudüs'te
Merhamet yerine nefret dikildi Kudüs'te
Cahillik ve tuğyan dikildi Kudüs'te
Artık dinler kalmaz oldu Kudüs'te
Artık namaz kılınmaz oldu Kudüs'te
Düşmanlar, felaket ve afet dikti Kudüs'te
Vahşiler ve deliler dikildi Kudüs'te
Artık beyaz renk kalmadı Kudüs'te
Artık gökyüzü renksiz kaldı Kudüs'te

Hüzünle dolu bir kalp dikildi Kudüs'te
A'ma gözsüz bırakıldı Kudüs'te
Artık mekânlar mekânsız kaldı Kudüs'te
Artık Kur'ân okunmaz oldu Kudüs'te
Cin ve cinler dikildi Kudüs'te
Küfre boyun eğenler dikildi Kudüs'te
Artık Filistinli kalmadı Kudüs'te
Artık Siyonizm var sadece Kudüs'te
Mücahitlerin bedenleri dikildi Kudüs'te
Esirlerin ellerine kelepçeler vuruldu Kudüs'te.

Canım kızım ve koruyucu meleğim,

Bu dizeleri Kudüs'te namaz kıldıktan sonra söyledim. Yabancı pasaportum olduğu için Kudüs'te namaz kılmama izin verildi. Fakat Filistinli gençlerin Mescid-i Aksa'ya girip namaz kılmalarına izin verilmiyor. Bu kelimeler, Kudüs'te cenaze namazı kılınan ilk şehidi gördükten sonra dilimden döküldü. Rabbine kavuşan bu şehit, Kudüs'ün bir caddesinde bir Yahudi yerleşimcisi tarafından bıçaklanarak şehit edilmişti. Cenaze namazına durduklarında ben de onlara tâbi olup namazını kıldım. Namazdan sonra sloganlar atıldı, tekbirler getirildi. Gökyüzü "Allahu Ekber! Allahu Ekber! Allahu Ekber!" nidalarıyla inledi. Ben de onlara tâbi olup aynı cümleleri tekrar ettim. Fakat içlerinden birisi öyle bir slogan attı ki artık o slogan gelecekte hayatımın dönüş noktası olacaktı. "İntikam, intikam ey Kassam! İntikam, intikam ey Kassam!" dedi. Orada bulanların hepsi arkasından bu cümleyi tekrar etti. Ben de tekrar ettim.

Kızdım, namaz kıldım, âşık oldum, ilk defa sevginin ne demek olduğunu tattım Kudüs'te. Kubbetü's-Sahra'yı, Kudüs'ü ilk gördüğüm andan itibaren çok sevdim. Hatta Kudüs sokaklarında dolaşırken yediğim ilk simitten beri Kudüs'e âşık olmuştum.

Kudüs'ün kapılarından birisi olan el-Amud kapısında bekleyen arkadaşımla randevumuz cuma namazından sonra olmasına rağmen şehidin cenaze namazı nedeniyle randevuya geç kalmıştım. Kudüslü arkadaşım şehidin cenazesindeki olaylar yüzünden biraz tedirgindi. Bana bir zarar gelmesinden korkuyordu fakat ben ise Filistin için tedirgindim.

Daha sonra Kudüs'ün mahallelerinin birisinde bulunan evine doğru gittik. Yemek yedikten sonra dün geceden beri uyumadığım için birazcık dinlenmek istediğimi kendisine bildirdim. Akşama kadar uyuduktan sonra Filistin'in diğer bir şehri olan Beyt Lahm'ı ziyaret etmek için hazırlandık. Orada şehri gezdikten sonra Hz. İsa'nın doğduğu yer olarak inanılan Beyt Lahm Doğum Kilisesi'ne gittik. Kudüs benim için ne ifade ediyorsa bu kilise de aynı şeyleri ifade ediyor. Kesinlikle ikisi arasında bir fark gözetmiyorum. Ben de sunak taşının üzerinde bir mum yaktım.

Beyt Lahm'dan sonra el-Halil şehrine doğru yola çıktık. Gecemizi arkadaşlarımızdan birisinin evinde geçirdik. Gece boyunca uyumadım. Filistin ile alakalı her şeyi öğrenmek istiyordum. Arkadaşlarıma Filistin'in, Halilu'r-Rahman şehrinin durumunu, Haram-ı İbrahim'de namaz kılanları öldüren Yahudi yerleşimcinin hikâyesini soruyordum. Onlar da sorulara cevap verdiler.

Bana, insanlarımızı şehit eden bu iğrenç katliamın failinden ziyade direnişçi mühendis Yahya Ayyaş'tan bahsediyorlardı. Onlar Kassam'ın direnişçi mühendisi Yahya Ayyaş'tan bahsederken tuğyana ve zulme meydan okuma ve düşmana karşı direnme ruhum yeniden bedenimde hayat buluyordu. Kudüs'ü sevdiğim gibi Yahya Ayyaş'ı da sevdim. Yahya Ayyaş, topraklarımızı işgal eden Yahudi yerleşimcilerini ve Siyonizm'i şehadet operasyonlarıyla

cezalandıran ve zulme başkaldıran Kassam'ın bir direnişçisidir.

el-Halil şehrinde gecemizi geçirdikten sonra sabahın erken saatlerinde Ramallah şehrine doğru yola koyulduk. Fakat Ramallah'ın derin bir uykuda olduğunu gördüm. Cenaze namazını kıldığım mühendis gencin şehit edilmesinden ötürü gösteriler çıkacağını zannetmeme rağmen orada sadece Filistin Özerk Yönetimi Güvenlik Güçleri koyun sürüsünü gördüm. İşgale karşı çıkmak ve şehidin zaferi için gösteriler düzenlemek isteyen Filistinli gençleri engelleyen ve yasaklar koyan, karşı çıkanları tutuklayan ve işkenceye maruz bırakan Oslo Güvenlik Güçleri...

Güzel kızım ve benim koruyucu meleğim, bu manzara karşısında Ramallah'a kızgınlığımı belirtmek ve hâlini vasıflandırmak için dilimden şu kelimeler döküldü:

Ramallah, ne olursun uyan, kalk artık ölüm uykusundan!
Seni seven herkesi uyandır ölüm uykusundan.
Şehit olup sana veda edenler
Seni ağlattığı için üzgün müsün?
Düşmanla dost olup arkadan vurdular seni
Ramallah, ne olursun uyan, kalk artık ölüm uykusundan!

Ramallah şehrinde azıcık dolaştıktan sonra önemli kişileri korumakla sorumlu Filistin Özerk Yönetimi Güvenlik Güçleri araçlarını gördükçe göğsüm daralıyordu. Bu araçlar, önemli kişiler ve Filistin Yönetimi'ndeki yöneticiler tarafından gasp edilmiş ve yağmalanmış şehirde ellerini kollarını sallayarak hiç kimseye hesap vermeden çok rahat bir şekilde dolaşabiliyorlardı. Bu manzara beni gerçekten çok rahatsız etmişti.

Ramallah'ın Siyonistler tarafından işgal edilmesi yetmez mi? Başımıza gelen bu felaket yetmez mi? Yoksa Ramallah, sözde kendisini kurtarmak için gelen "Oslo kahramanları"nın kahramanlıklarına mı ihtiyaç duyuyor? Acımızın ve yaramızın üstüne tuz basmak mı istiyorlar? Ramallah'ın bu hâlini gördükten sonra arkadaşımdan beni çok uzaklara, sahil şehirlerine, işgal edilmiş topraklara, Yafa'ya, Hayfa'ya, Nâsıra'ya götürmesini istedim. Siyonist güçler tarafından işgal edilmiş bu şehirleri baştan sona gezdim. Fakat gördüğüm kadarıyla bu şehirler işgal kuvvetleri tarafından boşaltılmış hâldeydi. Filistinli müzakereciler ve düşmanla barış yanlıları, bu şehirlerden vazgeçince artık bu şehirlere Yahudilerin şehirleri gözüyle bakılıyordu. Filistin için karar alırken hiç kimseye danışmayan, başkasına görüşünü sorma gereği duymayan müzakereciler...

Barış toplantılarıyla 1948 yılından önce işgal edilmiş topraklardan vazgeçip, bu toprakları düşmana sattılar. Taleplerini sadece Batı Şeria'yla, Gazze'yle ve Kudüs'e bağlı bazı caddelerle sınırladılar.

Bir karış dahi olsa Filistin topraklarını düşmana satanlara karşı Rabbimiz bize yeter, O, ne güzel vekildir. Hz. Ömer'in fethettiği, Selahaddin Eyyubi'nin Haçlı işgalinden kurtardığı Filistin topraklarını, Kudüs'ü, Mescid-i Aksa'yı VIP kartlarına ve koruma araçlarına sahip olabilmek için sattılar. Ceplerini ve banka hesaplarını dolarlarla doldurdular. Filistin topraklarında dökülen her damla kanın üzerine oturup bu değerli kanı kendi menfaatleri için kullandılar.

Koruyucu meleğim, hiçbir zaman zilleti, alçaklığı ve zulme karşı susmayı sevmediğimi bilmeni isterim. Arkadaşımla Nâsıra şehrini dolaşırken Bişara Kilisesi'ne de gidip bir mum yaktım. Kore edebiyatı okuduğum sırada tarihî yerleri gezme alışkanlığı kazanmıştım. Kore'de iken bütün

mabetleri, kiliseleri ve camileri ziyaret etmiştim. Bu yüzden güzel kızım, hep, bir tarihî eseri veya tarihî mekânı gezme arzusu duyuyordum. Yeni medeniyetleri tanımak, gelenek ve görenekleri, inançları, yaşantıları bilmek her zaman bende merak konusu olmuştur.

Arkadaşımla sahilde öğlen balık ekmek yerken balık kokusuyla denizin kokusu birbirine karışınca birden dilimden: "Allah'a yemin olsun ki Filistin'i, bütün Filistin'i özgürleştireceğim. Siyonizm'i Filistin'den kovacağım. Allah'a yemin olsun ki Oslo Anlaşması'nı imzalayanların arkasından gidenleri Filistin toprağından def edeceğim." cümleleri döküldü. Arkadaşım sandalyesinden fırlayıp susmam için yalvarmaya başladı. Bu sözleri denize karşı yüksek sesle defalarca tekrar ettim.

Kudüslü arkadaşım susmam için bana yalvarıyordu. Fakat ben susmadım, aynı cümleleri sesimi daha fazla yükselterek tekrar ettim. Ne var ki ne arkadaşım ne de etrafımızdakiler beni anlıyorlardı. Çünkü Korece bağırıyordum. Bağırdıkça bu cümlelerin güzel bir Filistin ezgisine dönüştüğünü hissettim. Filistin, tüm Filistin... Sadece tüm Filistin...

Gün çekilip akşam çökünce Filistin'in ilk sahil şehrinin güzelliği ve parlaklığı daha da artıyordu. Akşam yemeğini yedikten sonra arkadaşımdan beni köyüm Bayt Rifa'ya, babamın oturduğu eve ve beni bekleyen gelin adayının yanına ulaştırmasını rica ettim.

Yolda giderken suskun ve düşüncelere dalmış hâldeydim. Evlenmeye niyetim yoktu. Sırf annemin kalbi kırılmasın diye gelin adayını görmek istedim. Yolda kendi kendime adayı gördükten sonra: "Yok, yok, asla olmaz. Bu kız bana göre değil." deyip reddedecektim. Bu niyetle köye gittik.

Köye gece yarısı vardık. Babamın evini bu saatte zor bulacağımı zannediyordum fakat köye girerken babamı ve amcamın çocuklarını girişte bekler buldum. Günlerce beni beklemişler. Tesadüf bu ya, Kudüslü arkadaşımın annesi Amman'da annemi ziyaret etmiş ve oğluyla birkaç gündür Filistin'de olduğumu söylemiş. Annem hemen babamı aramış ve durumu bildirmiş.

Babam, sınırı geçerken Filistin tarafında bekleyen arkadaşımla işgal güçlerince tutuklandığımızı zannediyordu. Çünkü kaç gündür hiç kimseyi aramamıştık. Esir Filistin şehirlerinde dolaşırken kimsenin bizi rahatsız etmemesi için telefonlarımızı kapatmıştık. Babam bana kızmıştı. Hem kızgın hem de sevinçliydi. Beni sağ salim görmesi onu sevindirmişti. Dünyanın birçok ülkesini gezmeme rağmen babam ilk defa bu kadar endişelenmişti. Kore, Hong Kong, Tayvan, Çin, Japonya, Malezya, Endonezya ve Tayland gibi birçok Asya ülkesini gezmiştim. Arap devletlerinden de Körfez devletleri dışında Irak, Suriye'yi gezmiştim. Bu kadar gezmeme rağmen asla bana kızmamış, tedirginlik hissetmemişti. Fakat ilk defa babam bu kadar endişeli ve kızgındı.

Babama bu kadar endişelenmesinin sebebini sorduğumda: "Gittiğin devletlerde kanun, hukuk var. Hükümetler kanunlara ve yasalara göre hareket ediyorlar. Fakat burada sadece orman kanunu işler. Burada güçlü zayıfı ezer. Sözlerinde durmayan ve anlaşmaları bozan Siyonizm'in kanunu var burada. İşgal güçlerine ajan olmuş, işlerini rüşvet ve dolandırıcılıkla yapan ve yolsuzluk yatağı Filistin Özerk Yönetimi'nin kanunları var. Burada insana insan olduğu için saygı göstermezler. İşte oğlum, bu yüzden endişelendim. Biliyorum artık büyüdün; şuurlu, güçlü bir birey oldun. Fakat şunu da biliyorum ki karşındakiler hain kâfir topluluğu. Dînsiz, imansız kimseler. Kendine çok dikkat et. Yarın gelin adayını gördükten sonra Am-

man'a geri döneceksin. Oğlum sen kılıç gibisin. Fakat bizim Filistin'de kılıca ihtiyacımız yok. Filistin Özerk Yönetimi topraklarımızı sattı, düşman da satın aldı. Kılıca artık yer kalmadı buralarda. Toprağı ya da topraktan ne kalmışsa sabanlar işler burada. Sabanla toprak işlenir, insanlar da çiftçilik yapar. Kılıcın sabana dönüşmesi imkânsızdır." dedi.

Ah babacığım ve benim birinci öğretmenim; basit, iyi bir insansın, okul okumamana rağmen bu toprakları ne kadar da iyi tanıyorsun. Ne kadar da derin düşünceli ve ileri görüşlüsün.

Geceyi büyük dedesinden dedeme, ondan da babama miras kalan evde geçirdim. Köşk ya da kale gibi bir görüntüsü vardı. Gerçekten çok eski bir yapıydı. Evin bazı yerlerinde duvarın kalınlığı 1.5 metreden 2 metreye kadar değişebiliyordu. Büyük ve güzel olmasına rağmen acil onarıma ihtiyacı vardı.

Gece boyunca sivrisineklerle boğuşmak zorunda kaldım. Onlar yüzünden rahat uyuyamadım. Köyümüze uzun zamandır modernlik adına her şey girmişti. Ama babam, dedelerinden miras kalan bu kaleye modern eşyaların girmesini istememişti. Babamın Amman'daki evi elektrik elektronik eşya satan bir dükkâna benziyordu. Oysa burada modernlik ve lüksle bağlantılı hiçbir şey yoktu. Kore'den döndükten sonra Ürdün'de, çapı 3.5 metreyi aşan ülkenin en büyük ve en iyi anteninin montajını yapmıştım. Amman'daki evimiz en yeni ve en güzel elektrik-elektronik eşyalarla doluyken bu kalede taş ve sivrisinekten başka bir şey yoktu.

Sabahın erken saatlerinde müezzinin sesiyle uyandım. Evimiz camiye bitişikti. Babam camiye gitmek için feneri de götürdüğü için evde teyemmümle namaz kılmak zorunda kaldım. Çünkü evde su bulamadım. Babam camiden döndükten sonra abdest alıp bir daha namaz kıldım. Babam, tadı hâlâ damağımda olan bir kahvaltı hazırladı. Filistin dışında birçok yemek tatmıştım ama bu kahvaltının özel bir tadı ve kokusu vardı, Kudüs'ün kokusu...

Babam sofra bezini yere serip üzerine tabakları koydu. Zeytinyağıyla dolu melemen, zeytinyağında yüzen sahanda yumurta, domates, yağ dolu bir tabak ve tepeleme dolu beyaz peynir tabağı... Doğrusunu söylemek gerekirse ben yağlı yemekleri hiç sevmem, hatta nefret ederim. Çünkü Kore'deyken ızgaraya ve haşlanmış yemeklere alışmıştım. Bu yemekleri asla yiyemeyeceğimi düşündüm. Ama babamın ısrarı üzerine tadına baktım. Tabakları silip süpürünceye kadar da bırakmadım. Köy ekmeğini, yağı, za'teri çok sevdim. Kendimi bu kalenin ve tarihin bir parçası gibi hissettim.

İlk günüm köye sağ salim varmamı kutlamaya gelen misafirleri karşılamakla geçti. Kutlayanlar arasında en önemli olan uzun yıllar önce böbreğini kaybeden amcamın oğluydu. Ben Kore'deyken o da Filistin sokaklarında taş atıyordu. Yaşça benden küçüktü ve hâlâ da mühendis Yahya Ayyaş'ın üniversitesinde okuyordu. Karşılamaya gelenler çok fazla olduğu için uzun süre konuşamadık. İkinci günün bir kısmını da aynı şekilde geçirdim. Akşam çökünce hazırlanıp önceden ayarlandığı üzere gelin adayını görmeye gittik.

O gün Allah, hayatımda en güzel, en tatlı ve en masum gözleri görmeyi bana nasip etti. Gözlerine âşık oldum. Utangaç bakışları beni öyle büyüledi ki babamdan bu kızı istemesini talep ettim.

Daha sonra evlilik işlerini hazırlamak için Amman'a döndüm. Birkaç ay geçmeden hazırlıkları bitirdim. O da Amman'a geldi ve Allah'ın izniyle evlendik. Sessiz, sakin, düşünceleri olgunlaşmış, aklı geniş ve çok hanımefendi

biriyle evlendim. Koruyucu meleğim, hayatımda ilk defa sevginin ne demek olduğunu bu evlilikle yüreğimde hissettim.

Filistin'e, Allah şifalar versin, sırf hasta annemin rızası için, bu evliliğe, hayır, demeye gelmişken ilk bakışta âşık olmuştum. Acaba aşkın sihri mi, yoksa Filistin sevgisi miydi bu? İnan bilemiyorum! Bilmek de istemiyorum! Benim için önemli olan uzun yıllar bu sevgiyle yaşamış ve hâlâ yaşıyor olmam. Saygı ve anlayışa dayanan bir sevgi... Yenenin ve yenilenin olmadığı bir sevgi bu. Uzun yıllar birlikte olmamıza rağmen hiç sorun yaşamadık. Zenginken, fakirken, özgürken, esirken, güzel otellerde geçirdiğimiz gezilerimizde, evsiz barksız kaldığımız günlerde, kalemizi ve yuvamızı yıkmak zorunda kaldığımda... Velhasıl hiçbir zaman aramızda bir sorun olmadı. Çünkü aramızdaki ilişkinin temelleri bugüne kadar süren sevgiye dayanıyordu. Fakat içimde yavaş yavaş başka bir sevgi büyümeye başlamıştı; cihada, taşa, toprağa, ağaca, Filistin'e ve Kudüs'e olan sevgim...

Eşim, hamile kaldıktan sonra Amman'daki ticarî işlerimi küçültüp tek başıma oraya, Filistin'e, Kudüs'e geri döndüm. Orada arkadaşımın çelik eriten fabrikasında çalışmaya başladım. İşte bundan sonra cihat yolculuğum ve hikâyem başladı. Yoldaki mühendisin hikâyesi, Filistin davasında hakkında en uzun hüküm verilen kişinin hikâyesi, 67 kere müebbet ve 5200 seneye çarptırılan mahkûmun hikâyesi, Siyonist işgal devletinin tarihinde en büyük dosyaya sahip kişinin hikâyesi, Abdullah Bergusi'nin hikâyesi...

Sevgili kızım, koruyucu meleğim,

Filistin'e ikinci defa girdiğimde amacım çalışıp çok para kazanmak değildi. Allah'a şükürler olsun hayatım boyunca rahat bir şekilde yaşayacağım kadar param vardı.

Birisine olan sevgimden ya da evlenmek için de gelmedim. Çünkü sevgilimi bulmuş ve evlenmiştim. Hedefim Filistin'i Siyonist işgalcilerden ve Oslo Yönetimi'nin bozgunculardan kurtarmaktı. Bunu nasıl yapacaktım? İnan güzel kızım, ne yapacağımı, nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim şey sırf Allah rızası için çıktığım bu yolda amacımı ve hedefimi gerçekleştireceğime dair umutlu olmamdı. Daha sonra emelim ve hayalim somut bir gerçeğe dönüştü. Bütün enerjimi ve imkânlarımı bu hedefim için harcadım. Rabbimin yardımına sığındıktan, zaferi sadece ondan umduktan sonra hedefime doğru sessiz ve gizli bir şekilde yürümeye başladım. Belki de özgürlüğe ve özgürleştirmeye doğru bir yola ulaşabilirdim.

Bu kararı aldığımda Filistin gerçekten çok sakindi. İstisnalar hariç, eskisi gibi olaylar olmuyordu. Düşman ile barış müzakereleri son sürat devam ediyordu. Siyonist İşgal Kuvvetleri ile Filistin Koruyucu Güvenlik Güçleri ve Filistin İstihbaratı arasındaki koordinasyon son derece iyi işliyordu. Filistin'e yaptığım ilk ziyaret esnasında köyümüzden ve ailemizden iki kişinin sırf HAMAS'a bağlı oldukları için tutuklandığını öğrendiğimde ne kadar da şaşırmıştım! İkisine de senelerce ceza vermişler. Bu önemli değildi. Önemli olan birisinin Siyonistlerin mahkemelerinde, diğerinin de Siyonizm'in uşağı Filistin rejiminin mahkemelerinde yargılanıyor olmasıydı. İkisi beraber mücadele etmişler ve beraber tutuklanmışlardı. Fakat birisi işgalcilerin ellerinde, diğeri uşaklarının ellerindeydi. Bu yüzden amacıma ulaşmak için tüm işlerimi gizlilik içinde yürütmeye başladım.

Filistin'e ikinci girişimde mücadelemde ve direnişimde bana gerekli olacak sinyal alıcılar, elektronik cihazlar, patlayıcı için gerekli kimyevî maddeler gibi araç ve gereçleri de hiç kimsenin dikkatini çekmeden rahat bir şekilde içeriye sokmuştum. Bu malzemeleri normal elektronik

cihazların içerisine saklamıştım. Aksi takdirde iki düşman arasındaki güvenlik koordinasyonu çok sağlamdı. Ama kontrol noktalarındaki her iki grubun askerleri de aramayı diğerinin yapacağını varsayarak görevlerini savsaklıyorlardı. Allah'ım, zalimleri zalimlere musallat kıl ki birbirlerini kırsınlar.

Kudüs'teki işim iyice yerine oturduktan sonra birçok bilgisayar satın aldım. İnternet sitelerine saldırabilmem için güçlerini birleştirdim. Kore'de yaptığım gibi artık istediğim internet sitesine rahatça girebiliyordum. Amacım siteleri çökertmek ya da işlevini değiştirmek değildi. Bu yüzden sessiz bir şekilde girip sitenin muhtevasını inceledikten sonra istediğimi alıp sessizce çıkıyordum. Amacım düşmanımı tanımak ve bana karşı kullanabileceği gücünü öğrenmekti. Bununla yetinmeyip kısa bir sürede düşmanım Siyonizm için çalışan Cellcom, Motorola ve Orange Siyonist telefon iletişim ağlarına girmeyi başardım. Yolsuzluk ve bozgunculuk yatağı Filistin Yönetimi'nin telekom şirketi olan Cevval'e de sızdım.

Telekom ağlarına sızmam bana her iki tarafta gerçekleşen telefon konuşmalarını dinleme imkânı veriyordu. Daha da önemlisi bu sistemle aramanın yapılmasa bile telefonun bulunduğu ortamdaki bütün konuşmaları dinmeyebilmemdi.

Daha sonra gizli bir şekilde patlayıcı düzenekler için gerekli her türlü kimyevî maddeleri ve elektronik araçları hazırlamaya başladım.

Bir yandan şirkette çalışıyor, diğer yandan da gireceğim çetin savaşın hazırlıklarını yapıyordum. Vaktimin tamamını bilgisayar başında geçirmiyor, hafta sonu tatillerinde işgal altındaki Filistin şehirlerini de tek tek geziyordum. Filistin'in en güneyinden Ummu el-Raşrâş'tan Golan Tepeleri'ne, Taberya gölüne kadar her yere gittim. Böylece yolların yapısını ve şehirlerin arasında nasıl seyahat edildiğini öğrendim. Bütün bunları rahatça yapabilmemin nedeni yabancı uyruklu pasaportum ve de Amerikan aksanı İngilizce'ye olan hâkimiyetimdi. Böylece Filistin'in işgal edilmiş şehirlerini artık Batı Şeria'dan daha iyi tanıyordum.

Babamın yoğun ısrarlarına rağmen köyüme çok nadir gidiyordum. Babam Ürdün'den ziyade köyde kalmayı tercih ediyordu. Bazı önemli gün ve münasebetler dışında Ürdün'e gitmiyordu. Fakat bu hâlim birkaç aydan fazla sürmedi. Sebebi ise sendin, benim sevgili kızım ve koruyucu meleğim. Annenin doğum sancıları artıyordu. Dünyaya, merhaba, demene az kalmıştı. Ürdün'de doğmanı istemedim; topraklarımızda, Filistin'de doğmanı istedim. Bu yüzden dedenin eski kalesini restore etmem gerekiyordu.

Kısa bir sürede kaleyi rahat yaşayabileceğimiz temiz bir eve çevirmeyi başardım. Köydeki elektrik şebekesi çok kötü olduğundan elektrikler sık sık kesiliyordu. Bu yüzden güneş enerjisi sistemi kurdum. Böylelikle hiç kesilmeyen bir elektriğe sahip olduk. Ayrıca rahat bir hayat için gerekli tüm eşyaları tedarik ettim. Artık kale yeniden çok güzel bir şekilde inşa edilmişti. Fakat ben köyde kalmıyordum. Arabamla Kudüs'teki evime gidip gecelerimi düşmanımı gözetleyerek geçiriyordum.

Doğumundan bir ay önce kale hazırdı. Annenden Filistin'e gelmesini istedim. Annenin kaleyi tamir ettiğimden haberi yoktu. Bu yüzden Kudüs'te ya da Ramallah'ta oturacağımızı zannediyordu. Kendisine babamın evinde kalacağımızı söyleyince üzülmeye başladı. Kaleyi önceki hâliyle taş yığını zannediyordu. Fakat kalemizi en güzel ve en iyi şekliyle görünce hüzünlü yüz hatları bir anda mutluluk ve sevince dönüşmüştü. Artık yüzünde güller açıyordu.

27 Eylül 1999 günü dayılarından birisi beni aradı. Doğumun için anneni Ramallah'taki hastaneye kaldırdıklarını bildirdi. Bütün işlerimi bırakıp Kudüs'ten Ramallah'a, hastaneye geldim.

Kızım Tâlâ,

Doğmadan önce sana bu ismi seçtim. Sen dünyaya gelmeden önce bütün vaktimi düşmanımı gözetleyerek geçiriyordum. Fakat sen dünyaya, merhaba deyince, hayatım bir anda ters yüz oldu. Doğduğun ilk günden beri bütün meşguliyetim sendin artık. Kudüs'teki işime ve düşmanımı gözetlediğim evime gitmez oldum.

Vaktimin çoğunu sana ve hâlâ da çok sevdiğim annene ayırıyordum. Çünkü sizlerin sağlığı benim için çok önemli. Dünyaya geldiğin günden yüzüncü güne kadar her gün yeni bir elbise giydiğini biliyor musun? Her gün sana uygun olduğunu düşündüğüm elbise, oyuncak ve hediyeler alıyordum. Hatta bazen uygun olmayan eşyaları bile alıyordum.

Kızım Tâlâ,

Sen uzun zamandır beklediğim ilk çocuğumdun. Doktor seni kucağıma verdiğinde çocuk sahibi olmanın ne demek olduğunu hissettim. Bu, Allah'ın biz kullarına verdiği en güzel nimetlerden biri. O yüzden âlemlerin sahibi Rabbimiz, Kur'ân'da şöyle buyuruyor:

"Mal ve çocuklar dünya hayatının süsüdür." (Kehf, 46)

Korucuyu meleğim,

Çok malım vardı ama sen ilk çocuğumdun. Doğduğun ilk ay Filistin'de annenin bakımıyla ilgilenen doktor hanımın isminin Filistin olduğunu biliyor musun? İlk defa ellerinde dünyaya gözlerini açtığın doktorun adı Filistin'di.

Doktor Filistin: "Meslek hayatımda gördüğüm, doğum odasına girip gerekli sağlık kontrolleri yapılmadan annesinden önce çocuğunu kucağına alan ilk baba sensin." demişti. Ben de: "Filistin topraklarında eşimin doktorunun ismi Filistin'se bunda bir gariplik yok." demiştim.

Köyümüzün bazı ticarî projelere ihtiyaç duyduğunu hissettim. Bu yüzden elektrik-elektronik aletleri satan bir dükkân açtım, sonra da bir süper market. Kudüs'teki işimin yanı sıra köyde de ticarete başlamıştım. Zamanla daha da geliştirdim. Kore'den Amman yoluyla kullanılmış araçlar getiriyor Filistin'de satıyordum.

Daha sonra gayrimenkul işine girdim. Sen dünyaya, merhaba, demeden ticaretle uğraşıyor, piyasayı sürekli takip ediyordum. İşte, seninle beraber eski hayatıma yeniden başlamıştım. Beni peşinde koştuğum hedefimden uzaklaştırmıştın. Tam bir sene boyunca bu hâlim devam etti. İlk yaşını doldurmadan önce zeytin hasadı vakti geldi. Bu yüzden işlerimi birlikte çalıştığımız arkadaşlarıma devredip birkaç haftalığına zeytin hasadına çıktım. Deden ve annenle birlikte seni de zeytin bahçelerine götürüyorduk. Benim güzel kızım, yürümeyi orada, köyümüzün dağlarında öğrendin. İlk adımlarını dağlara doğru attın.

Günlerim bu uğraşlarla geçerken zaman zaman hedeflerimi hatırlıyordum. Sonunda anladım ki artık "Yoldaki Mühendis" Abdullah değildim. Tek gayesi para kazanmak olan bir mühendise dönüşmüştüm. Aslında bu paraya da ihtiyacım yoktu.

Yoldaki mühendis değildim artık. Sadece projelerinin başarıya ulaşması için çalışan basit bir mühendistim. Fakat Allah'a şükürler olsun ki bu hâlim uzun sürmedi. 27 Eylül 2000 günü sen bir yaşını doldurduğunda Şaron, pis ayaklarıyla Mescid-i Aksa'ya adım atıyordu. Bunun üzerine Filistin'de "İkinci İntifada" patlak verdi. Bu sırada ben

köyümüzün dağlarında zeytin hasadındaydım. Sessizce olayları takip ediyor, ne yapabilirim, diye düşünüyordum.

Şaşkın bir hâldeydim. Tek başıma işgal güçlerine karşı nasıl direnebilirdim ki? Nereden başlayacağıma karar veremiyordum. Etrafımdakilerle ilişkim yok denecek kadar azdı. Filistin'de bulunduğum süre zarfında başkalarıyla yeni arkadaşlıklar kurmamıştım. Bu yüzden yalnız kalmıştım.

İkinci İntifada başladıktan birkaç gün sonra, yüce Rabbimizin takdiri, köydeki doktorların tedavisinde aciz kaldığı bir hastalığa yakalandın. Şehrin merkezindeki hastaneye götürülmen gerekiyordu. Fakat Ramallah'a ulaşmamız çok zordu. Çünkü işgal güçleri köyümüzü sarmış, özel araçların geçişini engellemek için de yollara toprak yığmışlardı.

Bunun üzerine arabamla komşu köye geldikten sonra seni Ramallah'taki hastaneye ulaştırmak için annenle otobüslerin birisine bindik. Dedim ya, Rabbimizin takdiri. Allah, yolun başlangıcını görmem için hastalanmanı alnına yazmıştı. Cihat yolunun, Kassam'ın yolunun ve Yahya Ayyaş'ın yolunun başlangıcı yavaş yavaş aralanıyordu.

Otobüs, Bir Zeit şehrine varmadan yolun ortasında durdu. Trafik sıkışmıştı. Sorunun ne olduğunu öğrenmek için otobüsten indiğimde birbirine yol verme nezaketini hiçe sayıp Allah'a küfreden ve hakaret eden iki günahkâr, sapık insan gördüm. Dilleri ağza alınmayacak küfürler ve hakaretler yağdırıyor, bu sözleriyle resmen Allah'a şirk koşuyorlardı.

Bu durum karşısında durup güldüm. Evet, kızım, durup güldüm. Çünkü musibetin şerli olanı en çok güldürenidir. Sonra otobüse döndüm ama yerime oturmak için değil. Kravatımı, ceketimi ve saatimi çıkarıp annene teslim

ettikten sonra kollarımı sıvayıp Allah'a küfür ve hakaret eden o günahkâr şoförlerin yanına döndüm. İlkinin boğazından tutup: "Ey günahkâr kâfir, Rabbime nasıl olur da küfredersin? Küfrettiğin varlığın benim Rabbim, Abdullah Bergusi'nin Rabbi olduğunu bilmiyor musun?" dedim. Cevap vermesine izin vermeden yumruklarımı ve sert darbelerimi yüzüne indirdim. Daha sonra otobüsünün yanındaki boşluğa fırlattım. Diğerine dönüp tek yumruk attıktan sonra korkudan kaçtı. Her iki araçtaki yolcuları indirdikten sonra araçlarını yolun kenarına çektim.

Yolculardan hiç kimse ne için bunu yaptığımı sormaya cesaret edemedi. O zaman gücüm zirvedeydi. Bakışlarım ise katilin bakışları gibiydi. Sonra tüm yolculara hitaben şöyle bağırdım: "Ben Abdullah Bergusi'yim. Bende hakkı olan köyüm Bayt Rima'ya gelsin hakkını alsın. Fakat Allah'a yemin ederim ki asla ellerimin arasından sağ çıkamaz. Allah'a küfür ve hakaret edenin hakkı benim yanımda kabirdir."

Yolcular neye uğradıklarını anlamadan şaşkın bir hâlde bana bakıyorlardı. Onları bu hâlde bırakıp kendi otobüsüme doğru yöneldim. Diğer otobüsler de yola koyuldu. Bu arada yolculardan bir yaşlı ellerimi tuttu ve: "Maşaallah, demir gibi, Allah'ın demiri gibi. Allah gücünü artırsın oğlum." dedi. Otobüsüme binerken onun da aynı otobüse bindiğini gördüm. Aynı otobüsün yolcularından biriymiş.

Haber bizden önce otobüse ulaşmıştı. Otobüs şoförü kendi yolculardan birinin hikâyesini anlattığını fark etmeden olanları anlatıyordu. Yaşlı amcayla otobüse bindiğimde: "İşte, bu o." dedi ancak sözünü tamamlamadan eşim: "Amman'da yaptıkların yetmedi mi?" diyerek çıkıştı.

Evlendikten birkaç hafta sonra Amman'da iş yaptığım şirketlerin birisinin müdürüyle görüşmeye gitmiştim. Şirkete girdiğimde müdürün görevlilerden birisine küfrettiği-

ni gördüm. Fakat bununla kalmayıp Allah'a da küfür ve hakaret etmeye başladı. Kendisinden bunu yapmamasını güzel bir dille rica ettiğimde bana, Rabbime ve dînime de küfretmeye başladı. Bir anda cinlerim tepeme çıktı. Sözünü tamamlamadan yüzüne sert bir yumruk indirdim. Peş peşe vurmaya başladım. Çenesini, elini ve göğsünde bir kemiği kırmıştım. Tam iki ay boyunca hastanede yatmak zorunda kaldı. Fakat bunun üzerine Ürdün polisi tarafından aranmaya başlandım. Evet, sert, hatta otobüs şoförünün dediği gibi vahşi biri olduğumu biliyordum. Fakat küçükken almış olduğum dînî terbiye, üzerimde çok büyük eser bırakmıştı. Bu tür davranışlara asla tahammül edemiyordum. Çünkü Allah'a ve Resûlullah'a (s.) küfür ve hakaret eden, benim nazarımda mürteddir, kâfirdir.

Ürdün Güvenlik Güçleri'nce aranırken arkadaşlarımdan bazıları hâlâ hastanede yatan müdürü davasından vazgeçmesi ve aramızı bulmak için ikna etmeye çalıştılar. Fakat o reddetti ve beni tehdit etmeye başladı. Sadece beni tehdit etmiyor, Allah'a küfre devam ediyordu. Bu durumun çok uzun sürmesine izin veremezdim. O yüzden bir gece güneş doğmadan ağzına tabancayı dayayarak uyandırdım. "Dinle beni, seni Allah'ın dînî dışında başka bir gaye için dövmedim. Eğer açtığın davadan vazgeçmezsen seni öldüreceğim. Tehdit etmiyorum, sadece ne yapacağımı haber veriyorum." dedim. Tabancamı ağzından çekip gülümsedim, uykusunu tamamlaması için odasında bıraktım. Tabî uyuyabilmişse...

Sabah olur olmaz polis karakolunun birisine gidip şikâyetinden vazgeçtiğine dair beyanname yazmış. Birkaç gün geçmeden akrabalarımdan birisi hâkimin davayı düşürdüğünü ve arama kaydının kaldırıldığı haberini bana ulaştırdı. Her kim sırtını Allah'a dayarsa ona hiç kimsenin galip gelemeyeceğine bütün içtenliğimle inanıyorum.

Otobüs hareket eder etmez elimi tutan şeyh soru ardına soru sormaya başladı. Özellikle mühendis olduğumu öğrendikten sonra sorularını heyecanla ve sabırsızlıkla soruyordu. Daha sonra Ramallah'a ulaşıp eşimle hastaneye doğru yürümeye başladık. Toprak engellerin birisinden geçerken ayağıma bir şey takılmıştı. Eğilip kaldırdığımda bir de ne göreyim, büyük bir altın takımı. Altını avucuma alıp semaya yönelerek Rabbime bu hediyesinden, gönderdiği bu işaretinden ötürü şükranlarımı sundum. Bu arada da eşim beni gözetliyordu.

Genellikle ben Rabbime zor ve meşakkatli zamanlarda değil, rahat içerisinde bulunduğum anlarda yönelir, kendisiyle konuşurum. O benim Rabbim, ben de onun kuluyum. Kendisine kulluk dışında başka bir gaye ve amaç için yaratılmadım. İşte benim Rabbimle ilişkim bu kadar saf ve sade. Ramallah'ta kayıp ilanına rağmen altının sahibi çıkmayınca altınları takması için eşime verdim. Her şeye gücü yeten Allah'ın izniyle bu altınlar cihat ve direniş yolunda kurşuna dönüşecek, savaşın bir yakıtı olacaktı.

Bu olaydan sonra akrabalarımdan birisi komşu köyde şehit oldu. Babamla beraber cenazesine katılmak için oraya gittik. Cenaze namazını kılıp kabristana doğru giderken tekbirler, tehliller getirip intikam sloganları atıyorduk. Şehidin temiz bedenini toprağa koyup arkasından hayırla dua ettikten sonra siyasî liderler mezarın başında nutuk atmaya başladılar. Fakat ben bu nutuklarını dinlemek istemiyordum, bu yüzden babamla anlaştığımız gibi arabama döndüm. Fakat babam hâlâ gelmemişti. Anlaşılan babam, susuzun susuzluğunu gidermeyen konuşmaları dinlemeyi tercih etmişti. Ben bu nutukları deniz suyuna benzetiyorum, içenin sadece susuzluğunu arttırıyor.

Arabamın yanında kızım Tâlâ'nın hasta olduğu gün gördüğüm yaşlı adam vardı. Bana: "Benimle beraber gelip

öğle yemeği yemeye ne dersin?" diye sordu. Kendisine acelem olduğunu söyleyince: "Merak etme, işine geç kalmana sebep olmayacağım. Sana yemek yedirip sahibine ulaştırman için bir emanet vereceğim." dedi.

Evine vardığımda eşi beni çok neşeli bir şekilde karşıladı, gelişime çok sevinmişti. Selâm verip başımı öptü, ben de onun başını öptüm. Bana: "Sen bana oğlumu hatırlatıyorsun. O uzun yıllardan beri hapiste, ilk intifadanın başından beri." dedi.

Eşi öğle yemeğini hazırlayıp önümüze koyduğunda ben amcanın sorularını cevaplandırmakla meşguldüm. Soruları gerçekten çok garipti. Örneğin: "Eğer şimdi Siyonist bir asker evimize girerse ne yaparsın?" diye sordu. Ben de: "Canlı canlı yerim. Bu yemeğe de ihtiyaç kalmaz." diye cevap verdim. Hayretler içinde: "Gerçekten mi?" diye tekrar sorma gereği duyuyordu. Ben de: "Evet, öyle yaparım." diyordum. Başka sorular da sordu, bir kısmına cevap vermedim ama zannedersem ne cevap vereceğimi tahmin edebiliyordu.

Yemeği yiyip eşine ve kendisine teşekkür ettikten sonra kalkmak için izin istedim. Bahçenin yarısında arkamdan bağırıp geri çağırdı: "Hayırdır inşaallah Hacı Amca?" diye sorduğumda: "Sahibine ulaştırman için sana vereceğim emaneti unutmadın mı?" diye karşılık verdi. Biraz sessiz kalıp düşündükten sonra şöyle devam etti: "Şu kazmayı al ve beni takip et." Ben de sessizce kazmayı alıp adımlarını takip ederek bir ağacın yanına kadar yürüdük. Bana: "Burayı kaz ama yavaş ve sakin bir şekilde. Toprağın içindekine zarar vermeyesin." dedi. Ben de sessizce kazmaya başladım. Şaşkındım acaba bu amca delirmiş miydi, yoksa ben mi deliydim? Buraya kadar onu takip etmek, ne için kazdığımı bilmeden kazmak delilik değil de nedir?

Biraz geçtikten sonra siyah bir poşet belirmeye başladı. "Çok dikkatli kaz." dedi. "Niçin dikkatli?" diye sorduğumda: "Vallahi oğlum ben de bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki o da çok dikkatli kazman gerektiğidir." cevabını verdi. Yavaş yavaş siyah poşeti çıkardım. Poşet gerçekten çok büyüktü. İçerisinde deri kaplı ağzı kapalı bir çanta vardı. "Çantayı çıkar ve poşeti uzak bir yere at. Çukuru da açık bırak daha sonra ben gelip kapatırım. Oğlum gördüğün gibi, ben çok yavaş hareket edebiliyorum. Kimse seni görmeden doğruca eve git, ben arkandan yavaş yavaş geliyorum. Hadi, Allah aşkına çabuk ol!" dedi.

Hemen çantayı alıp hızlıca evine gittim o da arkamdan eve geldi. Hemen kendisine sordum: "Bu çantadaki emaneti kime teslim edeceğim?" Garip bir şekilde: "Sahibine teslim edeceksin." dedi. "Allah aşkına Sabri Amca, sabrım tükenmeye başlıyor! Kimin bu çanta?" diye sorduğumda: "Bu emaneti mühendise ulaştır." dedi. "Amca hangi mühendis?" diye sorduğumda: "Filistin'de Yahya Ayyaş dışında mühendis mi var?" diye karşılık verdi. Şaşkınlıkla: "Ama Yahya Ayyaş şehit oldu." dedim. O da: "Yahya Ayyaş'ın şehit olduğunu biliyorum. Fakat bu çanta onun çantası. Batı Şeria'dan Gazze'ye gitmeden, şehit olmadan önce bu çantayı bana emanet bırakmıştı. Şimdi bunu al ve sahibine ulaştır." dedi.

Şaşkın şaşkın suratına bakarken şöyle devam etti: "Mühendis değil misin sen? Birkaç gün önce otobüsümüz durduğunda sırf Allah ve Resûlullah için kızan sen değil misin? Siyonist askeri canlı canlı yiyeceğim, diyen sen değil misin? Al bu emaneti oğlum, sahibi uzun zaman önce şehit oldu. Öz oğlum uzun yıllardır mahkûm ve hapisten çıkması da zor görünüyor. Al bu emaneti, senin bu. Sen onun sahibisin, o da senin sahibin. Al ve Yahya Ayyaş'ın yolunu devam ettir. İntifada başlamışken ve arka arkaya şehitler veriyorken bu emanetin toprağın altında kalması haram."

Konuşurken gözlerinden yaş akıyordu. Daha sonra alnından öpüp kendisine veda ettikten sonra çantayı arabama koydum. Çok geç kaldığım için babam akrabalarımızın birisiyle eve dönmüştü. Ben de arabamı köyde boş dükkânlarımdan birisine sürüp Şeyh Sabri'den emanet aldığım çantayı oraya bıraktım.

Çantayı açıp içini incelemeye cesaret edemedim. Patlamasından değil, "emanet" kelimesinin taşıdığı manalardan korkuyordum. Dağların ve göklerin reddedip insanın cahilliğinden taşıdığı da "emanet" değil miydi?

"Biz, emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik. Onlar onu yüklenmeye yanaşmadılar, ondan korktular da onu insan yüklendi. İnsan çok zalim ve cahildir." (Ahzap, 72)

Gücümün yetmeyeceği bir sorumluluk mu yükleneyim? Çünkü şehidin ve emanetinin sorumluluğunu yüklenmek şüphesiz çok ağırdır. Çantayı açmaya karar vermeden, kendimi bu iş için hazır hissetmeden çantayı açıp içini inceleyemem. Bu yüzden çanta haftalarca, hatta aylarca dükkânda kaldı. Bu süre zarfında dışarıya açılabilmem için köyde bir yakınımla ilişkimi güçlendirmeye başladım. Her zaman kendisine Yahya Ayyaş'tan soruyordum. O da Yahya Ayyaş'ı çok sevdiği için ondan bahsetmekten zevk alıyordu.

Yahya Ayyaş, Bir Zait Üniversitesi'nde öğrenciyken siyasî ve sosyal hayatta son derece aktifti. Yakınım da HAMAS'a bağlı İslâmî Öğrenci Hareketi'ne üye olduğu için çok aktif bir hayatı vardı. Hareketin tüm etkinliklerine katılıyordu.

Bütün bu olaylar İkinci İntifada ilk ayını doldurmadan gerçekleşti. Tünel içindeki kimsenin şaşkınlığı içindeydim. Ruh hâlimi karışık kelimelerle şiirlere döküyordum. Şaşkındım ve ışık arıyordum. Yolumu ve hayatımı aydınlatacak bir ışık...

Sessizce tekrarlamaktan yorulduğum bu karışık kelimeleri, köyümüzün yüksek bir tepesine çıkıp bağırarak söyledim:

Ey Galib'in oğlu, güvercin sürüsünde bir güvercin olma!
Zillete teslim olmaya razı olma!
Kassam gibi semada süzülen şahin ol!
İzzet, şeref ve İslâm toprağında!
Eli açık, direnen, güçlü bir savaşçı ol!
Yardıma koşan Mu'tasım yolunda!
Düşmana aniden şiddetli darbeni indir!
Güvercin yuvalarının tamamı karanlıktır!
Sen ciddiyetle çalışan Hakk'ın nurusun
Mihraptaki hatip, minberdeki imamsın!
Düşmana zehir hazırlayan ol!
Çünkü yeryüzünde fesat ve karanlık yaydı.
Kardeşine merhametli yardım eli ol!
Düşmana ise cehennem ateşi!
Ona merhamet etme, bırak kıvransın yerinde
Çünkü hocayı, anneyi, kundaktaki bebeyi katletti!
Kur'ân'ı göğsünde mühür kıl!
Efendiler efendisi Peygamberine tâbi ol!
Eğer yağ azalır da biterse
Bil ki kanın yağdır, ey Kassam'ın oğlu!
Bil ki kanın nurdur, ey İslâm'ın oğlu
Düşmana karşı şiddetle savaş, sakın pes etme!
İlerle, vur, saldır düşmana!
Düşmana kurşun sıkmada cimri olma!
Çünkü sen cömertlerin oğlu cömertsin
Düşman ise yalancı, dolandırıcı kurnazdır.
Semadan gelen zafere güven!
Yenilgiye mahkûm düşmandan sakın çekinme!

Rabbinin şanını yücelt Kassam'ın oğlu!
Ciddiyetle yürüyen Ayyaş'ın yolunu tut!
Eğer şehitsen makamındır cennet.
Eğer muzaffer isen senindir şeref ve izzet.

Cihat ve direniş yolunda yürümek için kesin kararımı verdim. Mühendis Yahya Ayyaş'ın sancaktarlığını yapacağım. Onun yürüdüğü yolda ben de yürüyeceğim. Bu kararımdan da asla taviz vermeyeceğim.

Kendisine sürekli Yahya Ayyaş'tan sorduğum akrabamın evine yöneldim fakat bana uzun zamandır eve gelmediğini söylediler. Nedenini sorduğumda: "Vaktinin çoğunu üniversitesinde ve Ramallah'ta geçiriyor. Köye çok fazla gelemiyor çünkü işgalciler yolları kapattılar ve iletişim de çok zor." dediler.

Siyonist işgal güçlerine hak ettikleri cezayı vermeye kesin karar vermiştim ama öncelikle akrabamı bulmam gerekiyordu. Çünkü akrabam üniversitede HAMAS'ın öğrenci teşkilatına üyeydi. Sessiz, sakin, her açıdan güvenebileceğim biriydi ve dersleri ve teşkilattaki işler dışında başka bir şeye ilgi duymuyordu. En önemlisi ise düşmana karşı direnirken dayanabileceğim biri olmasıydı.

İkinci İntifada'nın ilk günlerinde yakınım HAMAS'ın öğrenci teşkilatına mensub bir grupla köyün duvarlarına ve surlarına cihat ve direnişle ilgili sloganlar yazıyordu. Gece yarısı yazmalarına rağmen bir şeyi hesaplayamamışlardı. Çalıştırdığım dükkânların birine yerleştirdiğim gizli kameralardan birisine yakalanmışlardı. Yüzleri örtülüydü fakat aralarında sesli konuşuyor ve gerçek isimleriyle birbirlerine hitap ediyorlardı. Grup sorumlusu da akrabamdı. İri gövdeliydi. Sesinden, gövdesinden ve isminden kolaylıkla tanıdım.

İşte imkânlarından yararlanabilmem için yakınımı görmem gerekiyordu. Çünkü onun sahip olduğu imkânlara sahip değildim ve bunları direniş yolunda kullanmalıydım. Ben, yıllarca Siyonist işgal askerlerini öldürdükten sonra ancak onun gibi imkânlara sahip olabilecektim.

Akrabamı evinde bulamayınca bindiğim arabamı engebeli ve toprak yollarda rahatça gidebilecek başka bir arabayla değiştirmek için dedenin yani babamın kalesine geri döndüm. Arabayla Ramallah'a, yakınımı görmeye gidecektim.

Sevgili kızım ve koruyucu meleğim, benim o dönemde birçok ve farklı özelliklere sahip arabalarımın olduğunu bilmiyorsun. Araba kullanımı, tamiri, modifiyesi, kısacası arabalar benim hobilerimden biriydi. Araba kullanma derken normal kullanmadan bahsetmiyorum, hızdan bahsediyorum. Küçüklüğümden beri tamirci olarak çalışmam ve meslek lisesini bitirdikten sonra araba tamir atölyesi açmam arabalara hâkimiyetimi güçlendirmişti. İşlerimin kesat olduğu dönemde vaktimin çoğunu araba yarışlarında geçiriyordum. Delice araba kullanmam ve hız sınırını sürekli aşmamdan dolayı cezasız geçen bir ayımı hatırlamıyorum. İsmim her daim trafik ceza listesinde kayıtlıydı.

15-18 yaşlarındayken hızlı araba kullanıyordum ama sürücü belgem yoktu. Bu yüzden hayatımda ilk defa biraz zorlanarak sahte sürücü belgesi çıkardım. Yaşım 18 olur olmaz hemen uluslararası bir ehliyet çıkardım. Fakat kural ihlalinden ötürü ehliyetime el konulduğunda bazen sahte sürücü belgesine ihtiyaç duyuyordum.

Daha sonra 2000 yılının başlarında sıfır bir araba satın aldım. Bir buçuk ay boyunca yeni arabama daha iyi bir şekil vermek ve motorunu güçlendirmek için birçok değişiklik yaptım. Birçok parçasını daha iyi parçalarla değiştirdim. Klima gibi motorunu zayıflattığını düşündüğüm

bütün parçaları söktüm. Bir buçuk ayın sonunda normal bir arabayı gerçekten çok güçlü spor arabasına döndürmüştüm. Artık arabanın nasıl bir görünüm aldığını sen hayal et.

Sevgili kızım,

Seni yakın hatıralarımdan çok daha uzak hatıralarıma götüreceğim. Arabalar yüzünden sahte belge işine bulaşmıştım. Kore'deyken taşıdığım Ürdün pasaportunun birçok devlet tarafından pek sevilmediğini anlamıştım. Bu sorunun ticarî hayatıma ve başarılarıma engel olmaması için sahte belge, evrak ve pasaport dünyasına girdim. Kimseye güvenmediğim için bu zor işi tek başıma ve en iyi elektronik cihazlarla yapıyordum.

Eğer bana: "Bu sahte belgelerin ve kimliklerin ticaretini yaptın mı?" diye sorarsan cevabım: "Hayır, yüz bin defa hayır." Çünkü tek amacım kolay ve rahat yolculuk yapabilmekti. Buna dört dil bilmem de eklenince hayatımı çok kolaylaştırdı. Bu dilleri konuşmadaki maharetim, üzerimdeki bütün şüpheleri kaldırıyor, sahte kimliklerin inandırıcılığını arttırıyordu.

Benim koruyucu meleğim,

Bu uzak hatıralardan tekrar yakın tarihe dönüyorum. Dedenin kalesine gelip arabamı daha iyisiyle değiştirdikten sonra engebeli toprak yollardan Ramallah şehrine doğru hareket ettim. Ramallah'a gece vakti ulaştım. Hemen Kudüs'teki evime gittim. Ramallah'ın caddelerinde ve yollarında gördüğüm yıkım ve tahribat Kudüs'te yoktu.

Kudüs'teki evime geldikten sonra geceyi bilgisayar başında Siyonist düşmanın sitelerinin şifrelerini kırıp içeriklerini öğrenerek geçirdim.

Sabah namazına doğru birkaç saat uyuduktan sonra evimde abdest alıp sabah namazını eda etmek için Mescid-i Aksa'ya gittim. Fakat namaz kılamadım. Yabancı uyruklu pasaporta sahip olmama rağmen Mescid-i Aksa'ya giriş yapmama izin verilmedi. Bütün kapılarından giriş yapmaya çalışsam da başarılı olamadım. Tek söyledikleri: "Bugün Müslümanlar için namaz yok, hadi, uzaklaş buradan." cümlesiydi. Giriş yapmak için ısrar edip Siyonist askerlerle tartıştım. Silahlarının dipçikleriyle beni darp ettiler. Çok güçlüydüm fakat bazı askerler silahlarını bana doğrultup beni tehdit ediyorlardı. Diğerleri de dipçiklerle vücuduma vuruyordu. Yere düşene kadar pes etmedim ama şiddetli acıdan yere düşmüştüm. Her tarafım kana bulanmıştı.

Kendilerine de namaz için giriş izni verilmeyen bazı Müslümanlar beni yakın bir eve taşımışlar. Yaralarımı sarıp akan kanı durdurmuşlar.

Birkaç saat sonra yaram çok acımasına rağmen kendilerine teşekkür edip evden çıktım. Belki de canımı yakan acı ve Rabbim için namaz kılmam engellenip tartaklanmanın verdiği onur acısı, beni bir an önce düşmanım Siyonist işgal güçlerini cezalandırmaya sevk ediyordu.

Sevgili kızım,

İşte, bu olaydan sonra sözcük dağarcığıma ve direniş kelimelerine sadece benim için özel bir kelime ekleyeceğim. Bu kelimenin, yürüdüğüm bu yolda düşmanıma karşı yaptığım bütün işleri açıklayabileceğine inanıyorum. Hatta bu kelime cihat sorumluluğumun arkasındaki meçhul etkendir.

Ceza

Bu kelimeyi bazıları çokça kullanıyor olabilir. Halkın ve mücahitlerin sıklıkla tekrar ettiği ve dinleyenlerin üzerinde etkisi olan "intikam", "öç", "yok etme", "öldürme" vb. kelimeler gibi çokça dikkat çekmiyor olabilir. Fakat bu öyle bir kelime ki bütün bunlardan daha kolay ve daha derin manalı: "Ceza".

Düşmanıma karşı yapmak istediklerimi tam olarak anlatan kelime "ceza" idi. Kendi canım, yaram ve şehitler için öç almak istemiyorum. İntikam almak da istemiyorum. Çünkü intikam kördür, sahibini kör eder. Öç almak ise dikkatsizce yapılan hızlı reaksiyondan başka bir şey değildir.

Burada şunu ifade etmem gerekiyor. Bütün isyanlar ve ayaklanmalar çeşitli aşamalardan geçer. Birincisi, başlangıçtır. Genellikle bu aşamayı ya çok dikkatsiz, sersem birisi ya da çok zeki, hikmet sahibi birisi başlatır.

İkincisi enerji ve yakıttır. İsyanın enerjisi ve yakıtı; ya cesaretli ve olayları gerçekçi bir bakış açısıyla yorumlayabilen, isyanın ve direnişin seyrini kontrol edebilen kimseler ya da dalgaya kapılıp isyana enerji olduklarını dahi bilmeyen saf insanlardır. Fakat isyanın yakıtı genellikle ikinci sınıf insan grubundan oluşur.

Üçüncü aşama ise sonuç aşamasıdır. İsyanlar genellikle belirli bir insan grubu tarafından sonuçlandırılır. Geceleri

âlem yapıp sabahları sarhoş uyanan bu grup, keskin açıklamaları ve basın toplantılarıyla şehitlerin kanları üzerinde sarhoşça dans eden fırsatçı, yönetici sınıfından oluşur.

Bu yüzden "ceza" yolunda yürümeye karar verdim. Birinci ve ikinci aşama arasında benim için bir fark yoktur. Fakat isyanın, ayaklanmanın ve direnişin sonu olan üçüncü aşamaya ulaşmadan Rabbimden şehit olmayı diliyorum.

Daha sonra Kudüs'teki evime döndüm. Siyonist askerlerin sebep olduğu yaramın iyileşmesi ve çektiğim acının birazcık hafiflemesi için birkaç gün evimden çıkmadım. Gün boyunca bilgisayarlara ya da herhangi bir cihaza yaklaşmadan düşmanımı nasıl cezalandırabilirim diye evimin balkonuna oturup sessizce düşünüyordum. Bu süre zarfında bütün yaptığım kendimi dinlemek oldu. Böylece gücümü ve zayıf noktalarımı öğrenme fırsatı yakaladım. Sonunda anladım ki cihat, direniş ve Mühendis Yahya Ayyaş'ın yolunda yürümeye başlamak için mal, bilgi ve fiziksel güç yeterli değilmiş.

Günlerce o hâlde kaldıktan sonra yakınımı aramak için Ramallah'a döndüm. Araştırmalarım neticesinde Ramallah'ın Balua semtinde olduğunu öğrendim. Orada, üniversiteden arkadaşlarıyla beraber düşmana taş atıyorlardı. Sadece onlar değil, Balua'da yüzlerce genç, kız ve çocuk hep birlikte düşmana taş atıyorlardı.

Arabamı, Siyonist askerlere karşı taş atan gençleri ve çocukları gören bir tepenin üzerinde durdurdum. Burada, biz Filistinlilerin ne kadar zayıf, naif, mazlum ve iyi kalpli, cesur insanlar olduğumuzu gördüm. Hatta iyi kalpliliğimiz, saflık ve düşüncesizlik derecesindeydi. Bugün ve daha önce zulüm adına gördüklerimden ötürü bedenim arabamın içinde, ruhum ise dışarıda olduğu hâlde Siyonizm'e karşı başlatacağım savaşın planını ve stratejisini çiziyordum.

Düşman Siyonist askerlere taş atanların sayısı yüzlerceydi. Askerlerin sayısı ise 12'yi geçmiyordu. Yüzlerce kişi 12 Siyonist askere taş atıyordu. Askerler tepelerin etrafını askerî ciplerle sarmışlardı. Ne kadar kuvvetli atarsa atsınlar taşlar askerlere ulaşmıyordu. Çünkü aralarındaki mesafe çok fazlaydı. Fakat Siyonist keskin nişancıların mermileri ise masum ve saf insanların bedenlerine ulaşıyordu. Bir asker hafif bir yara almadan onlarca insan yaralanıyor ve ölüyordu. Allah'a yemin ederim ki dürbünümle askerlerin, Filistinliler acı çekip ölürken gülüp, neşelendiklerini görüyordum.

Akşam olunca gençler, aşırı yorgun, bitkin ve hâlsiz bir şekilde şehitlerini Rablerine uğurlayıp yaralıları gerekli yerlere ulaştırdıktan sonra yarın tekrar döneceklerine dair söz vererek evlerine gidiyorlardı.

Kendisini görmek için geldiğim akrabamı göremedim. Fakat arkadaşlarıyla beraber yürüyen başka bir akrabama onu sorduğumda bana, haftalardır devam eden bu çatışmalardan çok yorgun düştüğü için bugün gelmediğini, tekrar kuvvetini toplamak için köyüne döndüğünü söyledi. Ben de hemen engebeli toprak yollardan köyüm Bayt Rifa'ya döndüm. Köye vardığımda doğruca evine gittim. Akrabamı bir köşede tefekkür ederken gördüm.

Yanına oturup direk söze girdim: "Sen küçük bir çocuk iken "Birinci İntifada" döneminde düşmana taş atmaktan yorulmadın mı? Bu intifadada taş mı atmaya devam etmek istiyorsun? Vatanını senden çalanları cezalandırmak istemiyor musun?" Biraz sustuktan sonra: "Zavallı Abdullah, Filistin'de doğup büyümediğin için nelerden mahrum olduğumuzu bilmiyorsun. İşgal güçlerine karşı direnmek için elimizde hiçbir şey yok." Biraz durduktan sonra şöyle devam etti: "Direnişçileri ve mücahitleri, direniş ve cihat yolunda yönetebilecek, düşmana karşı akıllı planlar yapabilecek bir komutana ihtiyacımız var." Uzun bir müddet ikimiz de sessiz kaldıktan sonra şöyle bir soru sordum: "Peki direniş için elinde ne var?" O da: "Adamlar dışında hiçbir şey yok." diye cevap verdi.

Ben de ona: "Çıplak göğüsleriyle işgal güçlerine meydan okuyabilen adamların yok mu? Birkaç hafta önce gece köyümüzün duvarlarına güçlü direniş ve cihat sloganları yazanları yöneten sen değil misin?" diye sordum. Cevap vermedi. Sonra şöyle devam ettim: "Kassam'ın volkanı geliyor!" diye duvara slogan yazan sen değil misin?"

Uzun yolculuğun başlaması için elimi elinin üzerine koyabileceğim güvenilir kişinin o olduğunu anladıktan sonra aramızdaki tartışmaya son verip kendisine de veda ettikten sonra evden ayrıldım.

Birkaç gece evime gitmedim. Kendimi dükkânlarımın birisine kapatıp yoluma başlamak için gece gündüz çalışmaya koyuldum. Artık yola düşmenin vakti gelmişti. Filistinli mühendislerin efendisi Yahya Ayyaş'ın şehit olduğu bu noktadan yola devam edecektim.

Allah rahmet eylesin, Yahya Ayyaş konuştuğu telefonunun Siyonist Şin Bet tarafından patlatılması sonucu şehit olmuştu. Telefon, Şin Bet'ten bir casus tarafından Yahya Ayyaş'ın arkadaşına, ondan da Yahya Ayyaş'a verilmişti. Siyonist Gizli Servis, Yahya Ayyaş'ın sesini duyar duymaz telefonu uzaktan patlatmıştı.

Yahya Ayyaş'ın nasıl, nerede şehit edildiği gibi ayrıntılar pek önem arz etmiyor. Benim için önemli olan patlatılan cep telefonu. Ayyaş'ın konuştuğu bu telefon çok büyük ve ağırdı. O dönemde kullanılan telefonların geneli bu hacimdeydi. Bu yüzden üzerinde deneme yapmak için Dubai'den konuşanın sesini duyduğunda patlayan ve küçük hacimli olarak bilinen bir telefon getirttim. Fakat ilk

denememde başarılı olamadım, hatta emirlerime boyun eğdiremeden telefonu daha da bozdum. Zannedersem "boyun eğdirmek" ibaresi bu bağlamda en uygun ifade.

Adetim üzere olduğu gibi ilk aşamada başarısız olduğum için pes etmedim. Aynı telefondan ve üretici fabrikaların aynı telefonu incelemek, araştırmak ve tamir etmek için kullandığı cihazlardan birkaç tane daha satın aldım.

Denemelerden sonra telefonu emirlerime ve isteklerime boyun eğdirmeyi başardım. Bu başarımdan sonra dinamit, mayın, el bombası ve suikastlarda kullanılan patlayıcı maddeler üretmeye başladım.

Böylelikle kâğıtlara yazdığım bilgileri, geçmişten edindiğim tecrübemi ve iki sene önce Filistin'e girdiğimde beraberimde taşıdığım elektronik cihazları elle tutulur gözle görülür somut bir hâle dönüştürmeyi başarmıştım.

Patlayıcı maddeler için gereksinim duyduğum araç gereçleri alma, yeme içme gibi ihtiyaçlarım dışında dışarı çıkmadığım dükkânımda gözlerim, yüksek bir rafa konulmuş Yahya Ayyaş'ın çantasına dikildi. Bir anda kendimi çantayı raftan indiriyorken buldum. "Bismillâhirrahmânirrahîm." deyip çantayı açtım. İçinde her iki taraftan siyah çimentoyla yapıştırılmış çelikten yapılmış iki tane patlayıcı madde vardı. Bir tarafından yerin altında fazla kaldığı için rutubetten etkilenip çürümüş bakır beyaz bir kablo çıkıyordu. Bir de nasıl kullanılacağını anlatan bir kâğıt vardı. Ama en önemlisi çantanın içinde üzerinde "Allah ile beraber ol, gerisini merak etme." notunun yazılı olduğu bir Kur'an'ı Kerim'in olmasıydı.

Dükkânımdaki derin dondurucuda patlayıcı maddeleri dondurduktan sonra dikkatli bir şekilde patlayıcıları ayrıştırdım. İki bombanın her birisinin içerisinde çiviler, plastik bir poşetin içerisine konulmuş ve adını sonradan öğrendiğim "ummu'l-abd" (patlayıcı aseton peroksit) maddesi vardı.

Dükkânda kaldığım bir gün sabah namazını camide kılıp dükkâna dönerken yolda beyaz bir eşek gördüm. Daha önce yaramaz çocuklardan biri eşeği yakma teşebbüsünde bulunmuştu. Eşeği kuyruğundan ateşe verdikten sonra etraftakiler ateşi söndürmüşler. Fakat eşek kuyruğundan olmuş. "Aksa İntifadası" başladıktan sonra çocuklardan birisi eşeğin her iki tarafına "Şaron" yazmıştı. O gün bu gündür eşeğin ismi Şaron olarak kaldı.

Eşeği gördükten sonra aklımda bir fikir belirdi. Hemen eşek Şaron'la dükkâna döndüm. Günlerce uğraşıp ürettiğim patlayıcı telefonlardan birisini aldıktan sonra badem ve zeytin ağaçlarıyla dolu, köyümüzün eteklerinde kalan ve babamın tarlalarından birine eşek Şaron'un sırtında gittim. Telefonu eşeğin kafasına iyice sabitleyip uzaklaştıktan sonra başka bir telefondan eşeğin kafasında sabitlediğim telefonu aradım. Telefon otomatik olarak açıldı. Eşeğin nefeslerini telefondan duyduktan sonra bendeki telefondan patlama emri verdim. Böylece telefonla beraber eşeğin kafası da patladı.

Bu, Filistin'de gerçekleştirdiğim ilk canlı deneydi. Eşek Şaron bu patlama sonucu kafasız kaldı. Ürettiğim patlayıcı, telefon hacminde, küçük olmasına rağmen içerisine yerleştirdiğim patlayıcı miktarı ve etkisi fazlaydı. Hatta gereğinden de fazlaydı.

Eşeğin parçalarını toplayıp etraftaki odunlardan bir yığın oluşturdum. Bu arada babam birkaç gün önce benden odun istemişti fakat patlayıcı maddelerle uğraştığım için getirememiştim. Eşekten kalan parçaları etraftan topladığım odunlarla yaktım. Böylece başarıyla gerçekleştirdiğim ilk deneyin izlerini ortadan kaldırdım.

Köye yürüyerek döndükten sonra direk arkadaşım ve akrabamın evine gittim. Fakat uyuyordu. Rüyasında Siyonistlere karşı cihat ettiğini görüyormuş. Artık rüyasının ve hayallerinin gerçek ve hakikat olmasının vakti gelmişti. Yakınım HAMAS'ın diğer üyeleri gibi mücahit Mühendis Yahya Ayyaş'ın hayranıydı.

HAMAS üyesi gençler, Yahya Ayyaş gibi direnişe ve cihada, izzetini ve şerefini tekrardan kazandıracak bir mühendis hayal ediyorlardı. "İkinci İntifada", yani "Mescid-i Aksa İntifadası" esnasında Fetih Güvenlik Güçleri, HAMAS bağlantılı gençleri tutuklamak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Hatta yaptıkları bu işten dolayı övünç duyuyorlardı. İşte HAMAS, bir yandan Fetih'le diğer yandan da Siyonist Şin Bet'le mücadele etmek zorundaydı. İşgal güçlerinin çekiçleri ile ajanlarının örsleri arasında kalmıştı.

Akrabamla günlerce çalıştığım dükkânıma geldik. Akrabamın şaşkın bakışları arasında içeriden birkaç tane çanta alıp arabama koydum. Çünkü çantaların içerisinde ne olduğunu bilmiyordu. Fakat arabaya bindikten sonra kendisine: "Sakın konuşma ve sakın bir soru dahi sorma, sadece izle!" dedim.

Babama ait başka bir tarlaya geldik. Tarla köyümüzün diğer tarafında kalıyordu. Yollar fazla engebeli olduğu için arabamı yolun kenarına bırakmak zorunda kaldım. Çantaları alıp tarlaya doğru yöneldik. Tarlaya vardıktan sonra arka arkaya çantadan patlayıcı maddeleri çıkarmaya başladım. Yakınım gördüklerine inanamıyordu. Şaşkınlıkla sadece: "Allahu Ekber! Bu gördüklerim gerçek mi, yoksa hayal mi?" diyebiliyordu.

Bu patlayıcı maddelerin birisini büyük bir kayanın yanına koyup patlattığımda kaya paramparça olmuştu. Zaman ayarlı başka bir patlayıcı maddeyi babamın ihtiyaçları için depo olarak kullandığı kulübenin içine koydum. Patlamadan sonra kulübe, büyük bir çukura dönüşmüştü. Ben patlattıkça akrabam bir yandan "Allahu Ekber, Allahu Ekber!" diye bağırıyor, diğer yandan da gözlerini ovalıyordu. Patlamalardan kalan parçaları topladıktan sonra başka bir yere gitmemiz gerektiğini söyledim.

Arabayla köyün yan yollarının birisine koyduğum eski bir arabanın yanına geldik. Orada eski arabanın altına patlayıcı bir madde yerleştirdim. Arabadan uzaklaştıktan sonra uzaktan kumandayla arabayı patlattım.

Yakınım bir türlü şaşkınlığı üzerinden atamamıştı. Bir müddet sonra kendisine geldi. Bütün bu gördüklerinden sonra hayat hikâyemi en başından anlattım.

Daha sonra Ramallah'ta, Bir Zeit Üniversitesi'nde ve ulaşabildiğimiz her yerde Kassam'ın fedaileri olmak için yardımlaşmaya karar verdik.

Hemen kendisinden Bir Zeit ve diğer üniversitelerden İslâmî Hareket Teşkilatı'na bağlı ve bizimle İzzeddin Kassam adına silahlı örgüt oluşturup Siyonizm'le silahlı mücadeleye girebilecek kişileri seçmesini istedim. Yakınım tereddüt etmeden hemen kabul etti.

Ben de hemen sahte kimlik kartları için gerekli cihazları ayarlamaya başladım. Ayrıca Ramallah ve başka şehirlerde birçok daire kiralıyordum. Kiraladığım bu dairelere elektronik eşyalar ve koltuk gibi gerekli eşyaları koymayı ihmal etmiyordum.

Sonra bu daireleri mobil komuta merkezine çeviriyordum. Odalardan birisini patlayıcı maddeler ile ilgili araç gereçler için ayırıyor, diğer odaları da teknik işler için ofis olarak ayarlıyordum. Kira kontratını internet yoluyla Filistin İçişleri Bakanlığı'na bağlı Pasaport Dairesi sitesine girip kayıtlı isimleri öğrendikten sonra bazen gerçek bazen de hayalî isimler kullanarak çıkardığım sahte kimliklerin

üzerine yapıyordum. İşte bu yolla yüzde yüz gerçek bilgiler elde ederek kimlikler yapmayı başarabiliyordum. Fakat kimliklerde sahiplerinin fotoğrafları yoktu. Ev sahipleriyle bizzat ben görüştüğüm için kimlilerin üzerinde benim fotoğraflarım vardı.

Kimlikleri oluştururken rastgele sıradan insanların kimliklerini seçmiyordum. Bilakis Hıristiyan doktor, Samiri ailesine mensup eczacı gibi şüphelerden uzak meslek sahiplerini seçiyordum. Avukat ve sınıf öğretmenliği, seçtiğim bu meslekler arasında en çok tercih ettiklerimdi.

Şehirlerarası geçişlerde kullandığım kimlikler ise daha farklı ve daha özel kimliklerdi. Genellikle Kudüs kimliği veya özellikle de Siyonist saflarına karışan Durzi ailelerinin çocuklarının kimliklerini kullanıyordum.

Filistin şehirleri arasında rahat hareket edebilmek için İsrail sarı plakalı araçlardan birkaç tane satın aldım. Böylece Batı Şeria'daki Filistin şehirleri ve Tel Rabi'a, diğer bir adıyla Tel Aviv gibi işgal edilmiş Filistin şehirleri ile Kudüs arasında çok rahat bir şekilde hareket edebiliyordum.

Sevgili kızım ve benim koruyucu meleğim,

Direniş için gerekli altyapı ve lojistik desteği sağlamak için bütün vaktimi bu işlere veriyordum. Bu yüzden senden ve annenden iyice uzakta kalmıştım. Hatta deden, artık benden şüphelenmeye başlamıştı. Kafasında bin bir türlü soru dönüyordu. Özellikle de Nablus'ta olduğum bir gün elektrik kesintisinden dolayı dükkânlarımın birisinde sorunu çözmek için girip araştırma yaptığında buzdolabındaki yemeklerin bozulduğunu gördü. Hepsini çıkarıp çöpe attı. Daha önemlisi buzdolabındaki kapalı kutularda saklı patlayıcı maddeleri de çöpe attı. Allah korumasaydı çok büyük bir felaket meydana gelebilirdi.

Deden, rafların birisinde çantanın içerisine konulmuş silahları bulduğunda artık tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Seneler önce ilk defa Filistin'e girdiğimde tutuklanmış olma ihtimalimden korkup köyün girişinde beklediği gibi küçüklüğümden beri hayal ettiğim yola girdiğimi anladığı için aynı yerde beni bekliyordu. Köye girer girmez bana: "Hoş geldin kılıç efendi, hoş geldin, sefalar getirdin. Ben sana sabanın kılıç olma ihtimali olmadığını söylemedim mi?" diye serzenişte bulundu. Dükkânda neler bulduğunu ve neler yaptığını öğrendikten sonra hızlıca çöp kutusuna gittim. Allah'a çok şükür ki patlayıcı maddeleri kimseye zarar vermeden buldum.

Bu olaydan sonra dedene: "Babacığım, artık küçüklüğümden beri hayal ettiğim ve arzuladığım savaşa girmenin vakti geldi. Bu çetin savaşta zafere ulaşmam için bana dua et. Çünkü ben artık bu fani dünyayı terk etmeye karar verdim. Belki şehit düşerim de Rabbimin rızasına nail olurum. Belki de topraklarımızı işgal eden düşmana karşı galip gelirim. Babacığım, fakat şunu çok iyi biliyorum ki bu iki güzelden birisine ulaşmadan düşmandan onlarca, yüzlerce kişi öldüreceğim. Baba, sen zeytin mevsiminden sonra Amman'a dönmeyi düşünüyordun. İşte zeytin mevsimi bitti. Amman'a dön, Allah seninledir. Beni de salih dualarından ayırma!" dedim.

Daha sonra babam, bana veda ettikten sonra Amman'a döndü. O, döndükten sonra ben de fani dünyayı eleştiren bir hiciv yazdım:

Ey dünya;
Dönsen de bana dönmesen de fark etmez.
Artık kalbim sana bağlı değil çünkü
Bitti sana deliler gibi âşık olduğum zamanlar.
Anladım ki sen hakikat değil, bitecek bir hayalsin
Kesinlikle sonu gelecek bir hayal...
Düşmedi mi Âdem göklerden,
Ebedî olan cennet yurdundan,
Eli yasak bir elma kopardı diye.
Bense, ey fani dünya
Koparmayacağım hakir lezzetlerini
Ruhumu bir olan Allah'a adadım ben
Cihat, mücadele, şehadettir benim talebim
Kassam'ın sevdasıyla başım dönük,
Kudüs ve Filistin'in aşkıyla yüreğim vurgun
Ebedî cennetin yoluna düşkün ruhum
Dünya ve içindekileri terk etmeye kararlıyım
Ey Rabbim, bu işimde yâr ve yardımcım ol!
Al beni cennetine secdede ve oruçlu iken.
Bir kez daha ellerimi kaldırıp sana yalvarıyorum.
Bütün canlıların ve Muhammed'in sensin Rabbi.
Hıfzeyle kalbimi Kur'an-ı Kerim'in'le,
Nebin Muhammed'in izzetiyle ve sünnetiyle
Senin yardımın olmadan emrine asi olurum.
Dünya ve fesadına dalmış olurum.
Cihadın ve direnişin yoluna ulaştır beni
Şehadet ve cennetle müjdele beni...

Babam Amman'a döner dönmez dükkânların tamamını ve içerisindeki eşyaları sattım. Böylece ticaretle olan bütün alakamı kopardım. Bununla yetinmeyip bankalardaki bütün paralarımı da çektim. Daha sonra annenin ismine özel bir banka hesabı açıp olur da şehit düşersem hayatınız boyunca mutlu ve rahat yaşamanız için gerekli miktarı oraya yatırdım.

Bu arada akrabam ve arkadaşım anlaştığımız gibi üniversitelerde İslâmî Hareket Teşkilatı'na bağlı gençler arasından yolumuza, cihat ve direniş yoluna, Yahya Ayyaş ve Ahmet Yasin'in yoluna, şehit İzzeddin Kassam'ın yoluna başlamamız için uygun grubu toplamayı bitirmişti.

Sevgili kızım ve benim koruyucu meleğim, bazı nedenlerden ötürü bu dönemi anlatırken artık çok fazla detaya girmeyeceğim. Kızım, senelerce süren hapishane dönemimin tam altı ayı boyunca etrafımda neler olup bittiğini bilmeden soruşturma hücrelerinde geçirdim. Hakkımdaki suçlamaları dahi bilmiyordum. Fakat tutuklanmadan önce benimle şehadet operasyonlarına katılan kişiler hakkında elime iddianameler geçmişti.

Benim koruyucu meleğim, kemiklerimin kırıldığı bu soruşturmalar esnasında defalarca ölümün ne olduğunu gördüm, ölümle konuştum. İşkencenin bin bir türlüsüne şahit oldum. Fakat kemiklerimi kırmalarına rağmen sırlar dünyamı kırmayı başaramadılar. Asla da bu kapıdan girmeyi başaramayacaklar.

Bu sırları tutuklandığımdan ve soruşturmaların durduğu günden beri kaldığım tek kişilik karanlık hücremde aklımda saklamaya devam ediyorum. Her ne kadar soruşturmalar dursa da hâlen on yıldır benimle yaşıyor.

Kızım, işgal mahkemeleri tarafından cihat ve direniş yolculuğum boyunca Siyonist düşmana karşı 118 operasyonu planlamak ve uygulamaktan yargılanıyorum. Hatta esir olup tutuklandıktan sonra meydana gelen birçok şehadet davasında benim de parmağım var gerekçesiyle prangalara vurulup dört defa soruşturmaya alındım.

Tek kişilik özel hücrede olmama rağmen Siyonist düşman nazarında hâlâ özel bir konumdaydım. Hapishanenin surlarına ve gardiyanların gaddarlıklarına rağmen direnişe

devam ediyordum. Direnmekten ve düşmana karşı mücadele etmekten asla vazgeçmedim, vazgeçmeyeceğim.

Kızım,

Birçok güvenlik dosyası hâlen kapanmış değil. Düşmanım ve Filistin'in düşmanı hâlâ bu dosyaları ve gizliliklerini çözmüş ve açıklığa kavuşturmuş değil. Allah'ın izniyle de başarılı olamayacaktır. Sana yazdığım bu mektupta artık Kudüs'te ve Batı Şeria'da, Kassam'ın geçtiği dönüm noktalarına ve en önemli olaylara, Kassam'ın, Siyonist düşmanın burnunu bataklığa sokmayı başardığı olaylara değineceğim. HAMAS'ın ismini, itibarını ve inanırlığını göklere çıkaran, izzetini ve şerefini, mühendis Yahya Ayyaş'ın sürdürdüğü yolun istikametine geri döndüren Kassam'dır.

Bundan sonraki satırlarımda yazı tarzını değiştireceğim. Artık olayları salt anlatmaktan ziyade benimle meydana gelen gerçek olaylara, operasyonlara ve dönüm noktalarına ışık tutmaya çalışacağım.

Kassamlı Kahraman Şehit: İzzeddin Mısrî

Şehit İzzedin Mısrî'nin gerçekleştirmiş olduğu operasyonları anlatmaya başlamadan önce az da olsa bazı şeyleri aydınlatmak gerekiyor.

Oluşturduğumuz silahlı örgütle işgal güçlerine karşı birçok seri ve özel operasyon düzenledikten sonra yakınımdan beni, Kudüs'te ve Batı Şeria'nın farklı şehirlerinde bulunan Kassam'ın komutanları ve sorumlularıyla görüştürmesini istedim.

Bu komutanlar ve sorumlular arasında Eymen Haleve adlı çok zeki, dâhi bir mühendis de vardı. Bu akıllı mühendis, çok kısa bir süre önce özgürlüğüne kavuştuğu için intifada patlak vermeden evvelki silahlı operasyonlara katılmamıştı fakat intifada başlayınca o da özgürlüklerine kavuşan diğer arkadaşlarıyla beraber düşmana karşı silahlı mücadeleye başladı.

Akrabamla birlikte farklı bölgelerde bulunan mücahitlere tecrübemi ve daha önce öğrendiklerimi aktarmak istediğimi görüşmek üzere komutan Eymen Haleve'nin yanına gittik. Böylece Eymen Haleve ile görüşme fırsatı yakaladım. Önüme İslâmi Hareket'in Nablus'taki imkânlarını koydu.

O konuşurken şaşkınlığım gittikçe artıyordu. Çok zeki ve dâhi bir mühendisin önünde olmama rağmen Siyonizm'in zindanlarında uzun yıllar esir kaldığı için modern teknik araç ve gereçlerden çok uzaklaşmış, hâlâ Yahya Ay-

yaş'ın şehit olmadan önce kullandığı cihazları kullanıyordu. Fakat çok zeki olduğu için yeni teknikleri ve araç gereçleri çok çabuk kavradı. Hatta zamanla benden de başarılı oldu. Çünkü çok çabuk öğrenen kıvrak bir zekâya sahipti. Ürettiğim elektronik bir aleti kendisine gösterir göstermez hemen nelerden, nasıl oluştuğunu biliyor ve parçalarına çok kolay bir şekilde ayırabiliyordu. Allah'a şükür, böylece bu dâhi mühendisin yardımıyla tecrübemi, patlayıcı madde ve askerî sanayi alanındaki birikimimi Nablus'ta ikamet eden onlarca mücahide aktarmayı başardım.

Eymen Haleve ile ilk görüşmemden sonra şaşkınlığından bana: "Allah'ını seversen Abdullah, söyle bana, sen bu ana mı aitsin, yoksa gelecekteki başka bir âleme mi? Nablus'a zaman makinesiyle mi geldin?" diye sormuştu. Tebessümle: "Bu zamanın çocuğuyum ama bu coğrafyanın çocuğu değilim." cevabını vermiştim. Cevabımdan bir şey anlamamış olmalı ki şaşkınlıkla: "Nasıl yani?" diyebildi. Ben de: "Ben burada, Filistin'de doğmadım. Burada eğitim almadım. Filistin'in dışında, başka bir ülkede dünyaya geldim. Güney Kore'de mühendislik okudum. Bildiğim her şeyi internetten ve ilmî araştırma merkezlerinden öğrendim. Fakat arkadaşım, esaretin prangaları ve cezaevlerinin surları senin başladığın üniversiteni tamamlamana izin vermemiş. İşte seninle benim aramdaki tek fark bu. Ama sen çok çalışkan bir mühendis olduğun için kısa bir sürede bana ulaştın, hatta beni de geçtin. Bense tembel bir mühendisim. Ancak bir sorun ile karşılaşırsam çalışırım. Sorunu çözene kadar asla çalışmayı bırakmam. Gece gündüz uyumadan çalışıp sorunun çözümünü bulurum." dedim.

Daha sonra kendisine şöyle bir soru yönelttim: "Karşına çıkıp bu sorunun çözümü çok zor ya da imkânsız dediğin en büyük sorunun nedir?" O da: "Senden bu bilgileri öğrendikten sonra şimdilik öyle bir sorunun olabileceğini sanmıyorum fakat eğer yıllar öncesinde karşılaştığım ve

yıllarca çözümü aradığım bir sorunumu sorarsan bir tane var. Yıllardır çözümünü aramama rağmen hâlen bulmuş değilim." Önündeki kâğıtlardan birine işaret ederek: "İşte bu kâğıt sorun." dedi. "Üzerinde dünkü operasyonumuzun bilgilerinin bulunduğu bu kâğıdı hiç kimse bu durumdan haberdar olmadan başkasına nasıl gönderebilirim? Bildiğin gibi bütün iletişim araçları Fetih güçleri, istihbarat elemanları ve binlerce ajan ve casus tarafından sürekli takip ediliyor. İnternet üzerinde ne yaparsak öğrenme imkânına sahipler. Bilgileri görünmez yapıp ulaştırmak istediğimiz yere gönderebilir misin? Bu kâğıtları hayalete çevirebilen enerjiyi bulabilir misin?" Bu sorusuna gülerek: "Tabî ki, bunu yapabileceğimi bilmiyor musun?" dedim. O da benimle gülmeye başladı fakat kısa bir süre sonra kendisiyle şaka yapmadığımı anlayıp: "Nasıl yapabilirsin? Hangi enerjiden bahsediyorsun sen?" diye sordu. Ben de: "Bana bir ya da en geç iki hafta mühlet ver, daha sonra istediğin çözüm ve enerjiyle döneceğim." dedim.

Kendisine veda edip yanından ayrılırken söylediklerime ikna olmamış bir edayla kapıda beni durdurup: "Allah'ını seversen Abdullah, gerçekten bu sorunun çözümünü biliyor musun?" diye sordu. Bu soru karşısında kendisine: "Bu sorunun çözümünü bulabilmem için bana dua et. Kahve satan bir dükkân göster bana. Anlaşılan o ki önümüzdeki gecelerde uyumamak için buna çok fazla ihtiyacım olacak." dedim. Selâmlaştıktan sonra Nablus'tan Filistin yönetiminin ve Filistin güvenlik güçlerinin yolsuzluk yuvasına dönüşmüş Ramallah'a doğru hareket ettim.

Bu aralar Siyonist işgal güçleri veya Filistin yönetimi tarafından aranmadığım için çok rahat bir şekilde hareket edebiliyordum. Çünkü ticaretle uğraşan biri olarak biliniyordum. Bu yüzden güvenlik güçlerinin şüphelerinden uzak şehirlerarası seyahat edebiliyordum. Hatta işlerimi tasfiye ettikten sonra bile şüpheleri üzerime çekmemiştim.

Yol boyunca çözümü için çok fazla vakit bulamadığım sorunu düşündüm. Fakat yol boyunca aklıma bir şey gelmedi. Başka bir gün söz faks cihazından açılmışken işte o zaman imkânsız gibi görünen bu sorunun çözümü aklımda belirmeye başladı. Fakat frekansları belli, bir ileti gönderdiğinde iletinin içeriği görülen malum faks cihazını nasıl iletileri görülmeyen meçhul bir cihaza çevirebilirim?

İki hafta dolmadan Nablus'a, Mühendis Eymen Haleve'ye geldim. Sırtımda taşıdığım çantadan küçük hacimli bir faks aletini masasının üstüne koyduğumda yüzüme bakıp gülmeye başladı. Aleti eline alıp çevirdikten sonra: "Allah seni affetsin, bu cihazdan sadece bir ileti göndermemizle Siyonist Şin Bet Gizli Servisi'nin, kullandığı elektronik cihazlar sayesinde telefon numarası bilgilerinin öğrenilip kısa sürede mekâna baskın yapılacağını bilmiyor musun?" Ben de ona: "Elindeki bu faks cihazı iletileri göndermek için telefon hattına ihtiyaç duymuyor. Çünkü bu cihaz, ev elektriğiyle çalışıyor. Yapman gereken tek şey göndermek istediğin kâğıdı koymak. Cihaz, bu kâğıdı otomatik olarak hiç kimse iletinin gönderildiği yeri tespit edemeden on iki haber bürosuna gönderecek. Hatta sadece mesajı içerisine bırakman yeterli, ayarladığın saatte istediğin yere mesajı kendisi iletecektir."

Bunun üzerine daha önce sorduğu soruyu bir daha tekrarladı: "Abdullah, Nablus'a 2050-2100'lerden zaman makinesiyle mi geldin?" Ben de: "Hayır, Tel el-Rabi'a'dan geldim. Orada, üzerinde bazı değişiklikler yapabileceğim bu cihazı buldum. Elimizdeki bu cihaz, çok büyük elektrik akımına ihtiyaç duymuyor. Bu yüzden cihazı bataryayla çalışabilir hâle getirdim. Fakat bu durum o kadar da önemli değil. Önemli olan bu faksın başka bir cihaza bağlanmasıdır. Cep telefonu kartının sinyallerini ev telefonu sinyallerine çevirdim. Bu yüzden faks cihazının çalışması için gerekli olan iki şey, batarya ve içerisine konulan cep telefonu kartı-

dır. Önemli olan cep telefonu kartının bilinmeyen bir kaynaktan olması. Bu ise çok kolay bir iştir. Bu cihazın önemli bir özelliği daha var. O da her kullanımdan sonra takip edilememesi için tek kullanımlık kartın değiştirilebiliyor olması. Ayrıca bu cihaz, programlandıktan sonra iletiler halka açık bir yerden veya kalabalık bir caddede yürüyen bir insanın çantasından da gönderilebilir. Böylece cihaz, düşmanın gözetim sistemi alanına girmez." dedim.

Meşhur bir sözde denildiği gibi: "Buluşların annesi ihtiyaçlardır." Bu cihazın yapılışında en önemli etken ihtiyaçtı. Tarih ise 2000 yılının son aylarıydı.

Zannedersem bu anıları yazdığım 2012 yılından 22 yıl ve kaynağı tespit edilemeden ileti gönderen faks cihazını icat etmeden 10 yıl önce başıma gelen bir olayı burada zikretmem yerinde olacaktır. 1990 yılında yaşım 17 idi. 18 yaşına girdikten iki ay sonra araba tamir atölyesi açmak istiyordum. Arkadaşımdan bir miktar borç almama rağmen atölyeyi kiralamak için yeterli param yoktu. Atölye sahibi fırsatçı, cimri biriydi ve büyük bir sanayi ve ticaret merkezinde kalıyordu. Bu yüzden kiralamak istediğim dükkânın gerçek fiyatını öğrenebilmek için küçük bir dinleme cihazı icat ettim. Çok küçük hacme sahip bu cihazı iş merkezi sahibinin masasının altına yapıştırdım. Böylece atölyenin gerçek değerini öğrenmeyi başardım.

Buluşların annesi ihtiyaçlardır. Çözüm yolları bulunması gereken bu ihtiyaçlar o kadar çoğalmıştı ki uyumaya fırsat bulamıyordum. Günde en fazla 5 ya da 6 saat uyuyabiliyordum. Yemeğim ise hazır sandviçlerden oluşuyordu. Az uyumam ya da istediğim yemekleri yiyememem beni hiç rahatsız etmiyordu.

Aklımı ve kalbimi rahatsız eden eda ettiğim namazlarımdı. Aklım bu ihtiyaçlara çözüm üretmekle meşgul olduğu için kaç rekât kıldığımı veya hangi sureleri okudu-

ğumu unutuyordum. Bu yüzden çoğu defa namazlarımı tekrarlamak zorunda kalıyordum.

Omuzlarıma yüklenen sorumluluk büyümüştü. Sürekli silah satın alabileceğim güvenilir kaynaklar ve düşmana karşı girdiğimiz bu savaşta gerekli tüm mühimmatı, patlayıcı maddeleri saklayabilmek için depo olarak kullanabileceğimiz iş yerleri ve daireler de arıyordum. Bu dönemde benim için rahatlama sporu gibi gelen uğraş ise Siyonist askerî noktalara patlayıcı yerleştirmek ve Siyonist birliklerine düzenlenen tüm saldırılara Kassam savaşçılarının en önünde katılmamdı. Bu tür saldırılara katılmakla manevî olarak rahatlıyor, bir sonraki işi yapabilecek morali ve canlılığı buluyordum.

Bu dönemde, Nablus'un güneyinde kalan Selvit ve Havara bölgelerinde saldırıları arttırmaya karar verdik. Saldırılar sonucunda Yahudi yerleşimciler patlayıcı madde veya bomba ihtimalinden korktukları için özel araçlarını kullanmayıp modern koruma araçlarıyla donatılmış askerî birlikler eşliğinde dışarı çıkmaya başladılar.

Birkaç ay sonra Mühendis Eymen Haleve, askerî sanayide kullanılan bir maddeyi yakarken dikkatsizlikten yüzünü ve boynunu yaktı. Bu kaza, Siyonist güvenlik güçleri tarafından aranan ve takip edilen birisi olmadığım için Nablus'taki bir grup Kassam savaşçısının sorumluluklarını da almama sebep oldu. Böylece haftanın yarısını Ramallah'ta oluşturduğum savaşçı örgütle, diğer yarısını da Nablus'ta Eymen Haleve'nin adamlarını takip etmekle geçiriyordum.

İşte bu hâlde şehirlerarası gidip gelirken hiç de hoş olmayan bir durum meydana geldi. Siyonist düşman, Kassam'ın komutanlarına ve savaşçılarına ulaşamadığı için bölgedeki baskısını, zulmünü, despotluğunu ve hilelerini arttırmaya başladı.

Zulümde sınır tanımayan düşman, 31 Temmuz 2001'de Nablus şehrinde bir haber ajansını bombaladı. Bu saldırı birçok insanın şehit olmasına sebep oldu. Şehit olanlar arasında Cemâl Selim ve Cemâl Mansur gibi o dönemde HAMAS'ın genel olarak Batı Şeri'a, özel olarak da Nablus'un siyasî yöneticileri de vardı.

Bu olay, girmiş olduğum cihat yolunda da dönüm noktalarından birisini yaşamama neden oldu. Artık daha önceleri yapmadığım "şehadet operasyonları" uygulamaya başlayacaktım. Şehit düşenlerin cenaze namazlarında intikam talepleri göklere yükseliyordu. Kassam'dan şehadet operasyonları düzenlemesi isteniyordu. İlk başlarda şahsen Abdullah Bergusi olarak bu tür operasyonlar yerine; silahlı çatışmaları, patlayıcı madde kullanmayı, pusu kurmayı ve mayın döşemeyi tercih ediyordum. Şehadet operasyonlarını düşünmeyi dahi reddediyordum. Fakat aklı yarasında olan ve bu yaradan şikâyet eden Eymen, bu tür operasyonları tercih ediyordu.

Eymen Haleve bir gün benden bu tür operasyonlardan birisini gerçekleştirmemi istedi. Çok fazla düşünmeden bu çağrısına olumlu cevap verdim. Daha sonra düşmanın ortasında kendini patlatacak birini göndermesini istedim. "Kafanda bu görev için belirli özellikler var mı? Örneğin hedeflenen noktaya rahat bir şekilde ulaşabilmesi için İbranice bilmesini istiyor musun?" dedi. Ben de: "Benim göremediğimi görebilen birisini gönder bana." dedim. İki hafta sonra Ramallah'ın camilerinden birisine şehadet operasyonu düzenlemek isteyen birisini gönderecekti. Gelen bu şahısla anlaştığımız camide görüştükten sonra operasyonun geri kalanı bana ait olacaktı.

Bu görüşmeden sonra Eymen Haleve'yi uğurlayıp Ramallah'a, yakınımın yanına gittim. Bir araya geldikten sonra: "Bizimle çalışan Kassam'ın askerî gruplarının birisi-

nin görevinde biraz değişiklik yapmak istiyorum. Bir yerden bir yere, bir köyden başka bir köye patlayıcı madde taşıyan bu grubun şehadet operasyonu uygulamak isteyenlere lojistik destek sağlamasını istiyorum." Dediğimde: "Hamd olsun, sonunda bu alana girmeye karar verdin." dedi. Bu çıkışından sonra: "Allah'ını seversen fikrimi değiştirmememem için bu konuda benimle tartışma." dedim. O da: "Peki tamam. Önemli olan senin bu alana girmeye karar vermen. İşte Kassamlı mühendisler böyle yüzde yüz komutan olurlar." dedi. Benim için artık düşmana karşı kurduğum pusular ve silahlı çatışmalardan sonra şehadet operasyonları dönemi başlıyordu.

Uzun bir düşünme aşamasından sonra bu operasyonu gerçekleştirmesi için uygun grup seçildi. Seçimdeki en önemli sebep kendisi hakkında hiçbir şey bilmediğim mücahide kadınlardan birisinin bu grup içinde olmasıydı. Fakat Kassam'da sağlam iman, güvenilirlik ve gizlilik gibi kriterleri taşımayanların bu tür operasyonlara seçilmediğini çok iyi biliyordum. Bu mücahide kadın da bu özelliklerin hepsini taşıdığı için seçilmişti.

Birkaç gün bu mücahide kadını Kudüs'te takip ettikten sonra güvenlik denemesi yapmak istedim. Bu yüzden aynı gruptan bir şahısla kendisine çok küçük hacimli bir patlayıcı gönderdim. Daha sonra akrabamdan, bulunduğumuz Bayt Rifa köyünden Ramallah'a gidip altı şişe bira, bir kızarmış tavuk ve kuruyemiş getirmesini istediğimde cinleri tepesine çıktı. Üstelik bunu köyün camisinde sabah namazından sonra istemiştim.

Akrabam sabah namazından sonra Ramallah'a doğru yola çıktı. Çünkü Siyonist teftiş noktaları gerçekten çok fazlaydı. Ana caddelerin tamamını kapatıyorlardı. Bu yüzden normalde yarım saat sürmeyen yol, tam yarım gün sürdü.

Yakınım aynı gün 6 bira şişesi, bir kızarmış tavuk ve kuruyemiş aldıktan sonra tekrar köye döndü. Köye vardığında akşam olmuştu bile. Yakınım tam bir gününü Ramallah'a gidip gelmekle harcamıştı. İstediklerimi bana teslim ettikten sonra kendisine teşekkür edip kızarmış tavuğu ona verdim.

Birkaç saat sonra da kuruyemişleri yiyerek altı bira şişesinin birisine patlayıcı madde hazırlamaya başladım. Patlayıcı maddeyi bu şişenin içine sakladıktan sonra diğer sağlam beş şişeyle beraber kutusuna yerleştirdim. Sabah namazında akrabamı camide gördükten sonra bu biraların bulunduğu poşeti kendisine verdim. İçerisinde bira şişelerinin olduğunu görünce: "Bunlar bira şişeleri, niçin bunları bana veriyorsun?" dedi. Ben de: "Elindeki bu poşet başka türden. Birisinin bunları Ramallah'a ulaştırması gerekiyor." dedim.

İçinden bana çok kızdığını anlamıştım. Sabrını zorlamadan: "Bu şişelerin birisinde patlayıcı var. Bunları Ramallah'ta konulacak uygun yeri tespit eden mücahide kadına ulaştırmanı istiyorum." dedim. Poşeti taşıyıp tekbirler getirip gülerek Ramallah'a doğru yola çıktı. Çünkü şehadet operasyonu vaktinin yaklaştığını anlamıştı.

Bira şişeleriyle şehadet operasyonu uygulamak, kendini patlatan kimse için çok zor bir sınav olsa gerek. Durum eskisinden farklıydı, bu operasyonu uygulayanın disiplinini ve maharetini görmek istiyordum. Şehadet operasyonlarını düzenleyenlerin duygularına hükmetmeyi başarabilen ve demir gibi sinirlere sahip kişiler olması gerekiyor. Bu da düşmanla silahlı çatışmaya girme, yolların kenarlarına patlayıcı madde yerleştirme ve pusuya yatma gibi operasyonlardan çok daha farklıdır. Şehadet operasyonlarına katılan en güçlü Kassam savaşçılarının bu operasyonların hazırlık aşamasında nasıl ağladıklarına defalarca şahit olduğum anılarımı daha sonra başka bir bölümünde anlatacağım.

Yakınım, plastik bir poşetin içine konulmuş bira şişeleriyle Ramallah'a ulaştı. Orada örgütün başka bir sorumlusuna, birkaç gün hedefi tespit eden mücahide kadına teslim etmek üzere poşeti verdi. Poşeti sağ salim teslim alan mücahide kadın, Ramallah'tan, operasyonun yapılacağı Kudüs'e Siyonist işgalcilerin teftiş noktalarına takılmadan geçmeyi başardı. Kudüs'e vardıktan sonra patlayıcı maddeleri çarşılardan birisine yerleştirdikten sonra infilak etmesi için çalıştırdı. Tahmin edildiği gibi tam vaktinde patladı. Fakat bu, sadece deneme amaçlı olduğu için patlamada ölen ve yaralanan kimse olmadı.

Kudüs'te patlatılan bu bomba çarşılardaki Siyonistlerin kalplerine korku saldı. Operasyonun başarılı olmasında bira şişelerinin önemli bir rolü vardı. Oysa bira şişesi bir Müslümanın eline hiç yakışmaz. Fakat operasyonu gerçekleştirenlerin gösterdikleri disiplin ve dikkat beni ikinci aşamayı başlatmaya sevk etti.

Bu operasyondan sonra intifadanın gürültüsünden ve 24 Mayıs 2000'de dünyaya gelen oğlum Usame'nin ağlama sesinden biraz uzaklaşmak için Kudüs'te kiraladığım dairelerin birisine gittim.

Oğlum Usame doğduğunda düşmana karşı başlattığım savaşımı devam ettirdiğim için onunla hiç ilgilenemiyordum. Doğduktan sonra Usame'yi kucağıma aldığımı hatırlamıyorum. Hatta ne için Usame ismini verdiğimi bile hatırlamıyorum. Nedeni zannedersem dört arkadaşımın isminin Usame olmasıydı. Kucağıma alıp taşımamam, hatta sünnet gününe dahi gelememem sürekli bir şehirden başka bir şehre, bir köyden başka bir köye yer değiştirmemdendir. Kızım Tâlâ, oğlum Usame ve eşim için ayırabileceğim bir dakikam bile yoktu.

Geldiğim bu dairede iki gün iki gece geçirdim. Yakınımdan gününü şehirde, gecesini de başka birisinin ismine kiraladığım başka bir dairede geçirmesini istedim. Geceyi orada geçirdikten sonra sabahın erken saatlerinde, Nablus'tan Ramallah'a şehadet operasyonu düzenlemeye gelecek olan İzzeddin Mısrî, operasyonu uygulama vakti olduğunu bilmeden kaldığım daireye geldi. İzzeddin Mısrî daha önce anlaşıldığı gibi Ramallah camilerinden birisine gelip operasyon için başka biri tarafından alınacaktı.

Yakınımdan örgütte sorumlu birisiyle beraber İzzeddin Mısrî'yi karşılamaya gitmesini istedim. Daha sonra mücahidenin Kudüs'te belirlediği ve operasyonun gerçekleşeceği mekân için uygun elbiseleri satın almaya gideceklerdi.

Yakınım, İzzeddin Mısrî'yi tanıması için gerekli talimatı aldıktan sonra camiye doğru hareket etti ve onu getirdi. Uygun elbiseleri tedarik ettikten sonra güvenilir bir ev olması için daha önce kiraladığım ve içerisine koltuk takımı ve yemek dışında bir şey koymadığım eve, örgütten sorumlu başka birisinin yanına emanet olarak bıraktı.

Yakınım kendisine verdiğim görevi yerine getirdikten sonra durumu bana bildirmek için kaldığım daireye geldi. Yaptıklarından ötürü kendisine teşekkür edip bana bir gitar satın alması için çarşıya gitmesini talep ettim. Gitarı satın alacağı yeri, gitarın rengini ve şeklini belirtikten sonra deri bir çanta da satın almasını istedim. Ne için gitar istediğimi sorduğunda kendisine: "Çok canım sıkılıyor, biraz gitar çalıp rahatlamak istiyorum." dedim.

Yakınım, Kassam'ın disiplinli bir elemanıydı, kendisine verdiğim cevaplardan deli oluyordu. Sanki içinden bana şöyle diyordu: "Başka bir evde operasyon uygulayacak kişi sabırsızlıkla beklerken sen gitar çalıp rahatlamak mı istiyorsun?" Fakat ahlâklı ve disiplinli birisi olduğu için: "Peki, istediklerini hemen getireceğim." dedi. Gerçekten de yarım saat geçmeden istediğim özelliklere sahip gitarla döndü. Gece yarısına kadar dairede gitar çaldım. Yakınım da sessiz bir şekilde

ve sabırla beni izliyordu. Hiçbir soru sormuyor, kendisini rahatsız etmeme rağmen beni asla rahatsız etmiyordu.

Kassamlı yakınım çok yorulmuş olmalı ki bir anda uykusu bastırdı. Diğer Kassamlı kardeşlerinin yanına gidip dinlenmesini ve sabahın erken saatlerinde de tekrar dönmesini istedim. Fakat orada gecelerini Kur'ân okuyarak, namaz kılarak ve dua ederek geçirmişler. O gittikten sonra ben de gitar çalmayı bırakıp uyumaya gittim. Dedikleri gibi: "Uyku sultanlıktır."

Sabahın erken saatlerinde yakınımın kapı sesiyle uyandım. Daha sonra dün gitar çaldığım misafir odasına kendisini aldıktan sonra koltuklardan birisine uzanıp yan odadan gitarı getirmesini istedim. Daha cümlemi tamamlamadan gitarı paramparça edeceğini hissettim. Bütün gece uyumadığını, kardeşleriyle beraber operasyonu kolaylaştırması için Allah'a ibadet ederek geçirdiklerini, sitemvari bir şekilde dile getirmişti. "Gitara dikkat et çünkü içinde bu binayı yerle bir edecek kadar patlayıcı madde var. Besmele çekerek kaldır!" dedim. Gitarı masanın üzerine koyduktan sonra: "Bu gitar kim için? İzzeddin Mısrî'nin operasyonu dışında başka bir operasyon mu var?" diye sordu. Ben de: "Hayır, başka bir operasyon yok." dedim. "Peki, patlayıcı kemer nerde?" diye sordu. Ben de: "Patlayıcı kemerlerin dönemi geride kaldı, artık 'patlayıcı nağme' vakti." dedim.

Yakınımdan, örgütün diğer sorumlusuna haber verip mücahideyi Ramallah'a getirmesini istedim. Bu süre zarfında mücahide kadın operasyon hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yakınım isteğimi yerine getirdikten sonra kaldığım daireye bir daha geldi. Fakat geçen gece sadece 15 dakika uyuyup geceyi bombalı gitarı hazırlamakla geçirdiğim için çok fazla yorulmuştum. Sabahın erken saatlerinde gitarı hazırlayıp başımı yastığa koyar koymaz yakınım kapıyı çalmıştı. İşte bir daha ben uykuya dalmışken kapıyı çalıyordu. Bu gürültüyle

bir kez daha uyandım. Kapıyı açıp kendisini içeri aldıktan sonra akşam olduğunu ve mücahide kadının Ramallah'a vardığını bildirdi. Fakat ben operasyonun günün ortasında yani öğle vakti gerçekleştirilmesini istiyordum. Çünkü işgal kuvvetleri uçakları Cemâl Mansur ve Cemâl Selim'in şehit olduğu haber ajansını öğle vakti bombalamışlardı. Bütün dünyaya, Siyonistlerin işlediği suçların cezasız kalmayacağını göstermek istiyordum.

İçerisine patlayıcı madde yerleştirdiğim gitarı yakınıma verdikten sonra yakınım, örgütün diğer sorumlusu ve operasyonu uygulayacak İzzeddin Mısrî'nin kaldığı daireye doğru yola çıktı. Yeşil ışığı, yani operasyonun başlamasını beklemek onlar için gerçekten çok zor bir işti. Operasyondan önce ekibe bazı önemli görevler yüklemiştim:

1- Şehadet operasyonunu gerçekleştirecek olan İzzeddin Mısrî'nin geleceği caminin gözetim altında tutulması. Bu görev sabah namazından ikindi namazına kadar devam edecekti. Gelen takip raporunda her şey yolundaydı. Mısrî ikindi namazından önce camiye gelip cemaatle namaz kıldıktan sonra Ramallah Cemâl Abdunnâsır camisinin belirlenen köşesinde bekledi. Sonra Mısrî'yi götürmesi için birisi geldi. Bu süre zarfında olağanüstü hiçbir durum meydana gelmedi. Her şey gayet sakindi. Takip edilmemişlerdi. Bu ikisi camiden ayrıldıktan sonra da cami içerisinde ve etrafında hiçbir olumsuz durum gözlenmedi.

2- İkinci görev iki kısımdı. Birincisi, yakınımın ve İzzeddin Mısrî'nin operasyon için uygun elbiseyi satın almaları ve farklı farklı evlere uğramaları ve her hareketlerinin sürekli takip edilmesiydi. İkincisi ise Mısrî'nin ve beraberindeki kişinin kaldığı dairenin gözetim altında tutulmasıydı. Sabah saatlerinde elime ulaşan raporda bir istisna dışında her şey yolundaydı. İçinde koltuk

takımı ve yemeğin dışında bir şey bulunmayan güvenlikli evde gece boyunca ışıklar açık bırakılmıştı. Nedeni ise orada kalan üç kişinin gece boyunca namaz kılmaları, Kur'ân okumaları ve dua etmeleriymiş. Hiç kimsenin evin içinde ışık yanıp yanmadığını dahi görmemesinin gerektiğine karar verdim. Bütün evlere ışık geçirmeyen perdeler taktım.

3- Bu görev diğer görevlerden biraz daha zordu, Ramallah'tan Kudüs'e kadar yol takibi. Yol boyunca sabit ve hareketli askerî teftiş noktaları gözetim altında tutulacaktı. Raporda teftiş noktalarındaki hareketin biraz durulmasına kadar operasyonun ertelenmesinin daha iyi olacağı yazıyordu. Fakat ben tersini düşündüm. Çünkü bu noktalarda hareketlilik olmazsa teftiş ve kontrol çok daha sık olur. Panik hali varsa teftiş pek önemsenmeden yapılır. İki rekât istihare namazı kıldıktan sonra artık operasyon için harekete geçme vakti geldiğine karar verdim.

Operasyonu uygulayacak olan İzzeddin Mısrî, kendisini Kudüs'te belirlenen yere ulaştıracak mücahide kadınla bir araya geldi. Yollardaki kontrol noktalarına takılmadan ve kurduğumuz plan bozulmadan operasyon yerine varmayı başardılar. Siyonist düşmanın kırmızı çizgileri aşması durumunda bizim de aynı çizgileri aşacağımızı bilmesi gerekir. Mübarek İntifada devam ederken düşmana karşı arka arkaya operasyonlar uygulanıyordu.

İzzeddin Mısrî Kudüs'te, Rasd Restoranı'na yakın Sbarro adlı bir pizza restoranına sorunsuz bir şekilde ulaştı. Tarih 11 Ağustos 2001'di. Şehadet operasyonu için gitar seçilmesinin nedeni, hedef restorana herhangi bir müzik aletiyle girmenin rutin bir hâl almış olmasıydı. Sunulan raporlarda ve Kudüs'te edindiğim tecrübeye göre patlayıcılı kemer yerine gitar kullanmak daha mantıklıydı. Ayrıca restoranın karşısında müzik kursu ve müzik aletleri satan

bir dükkân vardı. Bu yüzden bu kursa kayıtlı öğrenciler müzik aletleriyle bu caddeyi dolaşıyor, caddedeki dükkânlara müzik aletleriyle giriyorlardı. Restoran kapısındaki güvenlik, müzik aletlerine pek dikkat etmiyordu. Böylelikle İzzeddin Mısrî hiçbir sorun ve engelle karşılaşmadan hedefe ulaştı. Görüntüsü de son derece doğaldı. Çünkü gitara uygun kıyafetleri hiç dikkat çekmiyordu.

Böylelikle İzzeddin Mısrî, Rabbiyle buluşmak için gitarı restoranda patlattı. Bu operasyonla Siyonist işgalcilere yaptıklarına karşılık bir darbe indirmeyi başardık.

Burada bir noktayı belirtmek gerekiyor. Operasyonun planlanma aşamasından başarıyla sonuçlamasına kadarki tüm aşamalardan daha önemli olan, biz insanların göremediği bazı şeyleri Şehit İzzeddin Mısrî'nin görmesidir. Diğer bir tabirle Şehit İzzeddin Mısrî kesinlikle sıradan bir insan değildi.

Eymen Haleve'den şehadet operasyonu uygulayacak bir savaşçı istediğimde, bu savaşçının özelliklerini sormuştu. Ben de bir cümleyle: "Benim görmediğimi gören birisi olsun." demiştim. Bu da fiilen gerçekleşti. İzzeddin Mısrî operasyondan önce kardeşleriyle Allah'a ibadet ve taatle geçirdikleri gece 15 ya da 16 Siyonist öldüreceğini, 125 ile 130 arasında kişiyi de yaralayacağını, yaralıların çoğunun sakat kalacağını, aldıkları yaranın şiddetinden yaşayan ölüler olacağını söylemişti.

İzzeddin Mısrî bizlerin görmediğini gördü. Allah'a vermiş olduğu sözü yerine getirdi. Allah da onu doğruladı. Operasyon sonrasında 15 Siyonist'i öldürüp 126'sını da yaraladı, bunların çoğu da sakat kaldı.

Doğru söyledin şehit İzzeddin Mısrî. Bizim göremediğimizi gördün. Biz normal insanları geçtin. Bizim Allah yolunda verdiklerimiz senin O'nun yolunda verdiğinin ve

gerçekleştirdiğin bu başarının bir noktasına dahi eşit değil. Ebedî cennetler senin olsun. Allah yârın olsun.

Sevgili kızım ve benim koruyucu meleğim,

Ben, Abdullah Bergusi. İzzeddin Mısrî şehadet operasyonu boyunca şehidi bir kere dahi olsun görmüş değilim. Operasyonu benim yönetmeme rağmen bir dakika dahi olsun şehitle görüşmedim, yüzünü görmedim, Rabbine giderken kendisine veda etmedim. Çünkü gözlerim ve kulaklarım operasyonun başarıya ulaşması ve olumlu neticeler alınması için sürekli güvenlik icraatlarıyla meşguldü.

Eğer Allah'ın yardımı ve inayeti olmazsa kesinlikle hiçbir hedefe ve amaca ulaşamayız.

Ya özgür, iyi bir hayat,
Ya da Allah yolunda şehadet!

Kassam hücresinin tüm üyeleri sağ salim döndüler. Şehit İzzeddin Mısrî'nin ruhu ise Rabbine yükseldi. Fakat ben tüm dikkat ve titizliğime rağmen operasyondan sağ salim çıkamadım. Neticede hepimiz insanız ve hata yapabiliyoruz. Operasyon esnasında hata yapmıştık. Olaydan sonra yakınımla birlikte ilk defa esir düştük.

Esirliğim çok sürmedi fakat kaybım gerçekten büyük oldu. Fakat bu özgürlük bilinen özgürlükten biraz farklıydı. Bu günden sonra gölgelerin mühendisi oldum. Beni aramak ve bulmak için fenerlerini açanlara rağmen artık gölgede yaşayan komutandım.

İlk Tutuklanma

Örgüt elemanları İzzeddin Mısrî'yi Kudüs'e ulaştırıp normal hayatlarına döndükten sonra, operasyondan yarım saat önce çok büyük ve gösterişli koltuk takımlarının içlerine saklanan cephaneyi, bombaları ve hafif silahları teslim almak için caddelerin birisine gitmiştim. Silah ve cephane, Filistin şehirlerininin birisinde koltuk döşeme işinde çalışan bir kardeşimiz tarafından profesyonel bir şekilde bu takımların içlerine saklanmıştı.

Silahları ve cephaneyi daha önce kardeşimizin çalıştığı şehre gidip ona teslim etmiştim ve kendisinden bu silahları kiraladığım daireler için satın aldığım bir koltuk takımının içerisine profesyonel bir şekilde saklayıp vakti geldiğinde göndermesini istemiştim. O da bu emaneti saklayıp kaldığım şehre gelen nakliyatçılardan birisiyle gönderdi. Daha önce döşemeci kardeşe emaneti gönderirken gerçek isim kullanmamasını tembihlediğim için nakliyat şoförüne sahte bir isim vermişti. Yakınım, kendisini beklediğim nakliyatçı ulaşmadan İzzeddin Mısrî'yi Kudüs'e, gideceği hedefe ulaştırması için örgütün diğer elemanlarına teslim ettikten sonra yanıma geldi.

Nakliyat şoförü koltuk takımlarının içlerine silah ve cephane saklandığını bilmiyordu. Fakat bundan daha da önemlisi yakınım da bu silahlardan habersizdi. Hatta ne için orada beklediğimizi dahi bilmiyordu. Daha önce ken-

disine İzzeddin Mısrî'yi örgütün diğer elamanlarına ulaştırıp doğruca yanıma gelmesini söylemiştim.

Yanıma ulaşmasından birkaç dakika geçmeden Filistin Yönetimi'ne bağlı Filistin Güvenlik Korumaları, bizleri tutuklamak üzere etrafımızı sardılar. Aranan kişi sadece yakınım olmasına rağmen ikimiz de tutuklandık. Çünkü yakınım, İslâmî Öğrenci Hareketi'nde çok aktif olduğu için Filistin İstihbaratı tarafından sürekli izleniyordu. Tabiri caizse sicili bayağı kabarıktı. Geçen on ay içerisinde beraber kurduğumuz örgütle onlarca operasyona katılmıştı.

Merkeze getirilip saatlerce süren soruşturmada yakınım örgüt ve Kassam hakkında bir kelime dahi söylemedi. Bunun üzerine yakınımı, Ramallah güvenlik koruma merkezlerinden birisine götürdüler. Orada üstünü aradıklarında ceplerinden Ramallah'ta başka birisinin ismi üzere kayıtlı kaldığı dairenin kira sözleşmesi, patlayıcı madde, mal, cephane ve silahla dolu, depo olarak kullanılan başka bir dairenin kira sözleşmesi, daha önemlisi birkaç saat önce yani Filistin güvenlik güçleri tarafından tutuklanıp kendisiyle ilk soruşturma yapıldıktan sonra şehadet operasyonuna imza atan İzzeddin Mısrî'nin vasiyetinin yazılı olduğu kâğıt çıkmıştı. İşte bu kâğıt bizi çaresiz bırakmıştı.

Yakınımın, bugün Kudüs'te meydana gelen Sbarro Restoranı Operasyonu'yla ilişkisi olduğu anlaşılınca Filistin Güvenlik Korumaları Başkanı Cebrail Racub, epeyce öfkelenmişti. Soruşturmayı yürütenler, yakınımın bu olayla ilişkisinden ötürü beni de bu meseleyle irtibatlandırdılar. Olayı daha da tehlikeli kılan bir neden de yakınımın üzerinden çıkan tabancaydı.

Bütün bunlardan sonra Cebrail Racub başkanlığında Filistin Güvenlik Güçleri, yakınımın ceplerinden çıkan ev adreslerine baskın düzenledi. Yakınım, Sbarro Restoranı Operasyonu esnasında güvenlik ve emniyet açısından bir sorun yaşanmaması için benimle ve kendisiyle alakalı tüm belgeleri yanında taşımayı tercih etmişti. Fakat artık daha büyük bir emniyet sorunuyla karşı karşıyaydık.

Adreslere yapılan baskın neticesinde yüzlere kilogram patlayıcı madde ve yüzlerce litre yakıcı madde dışında büyük bir kemiyette silah, bomba, savaş mühimmatı, operasyonlarda kullanılan bilgisayarlar, gece dürbünleri ve diğer elektronik araç gereçlere el konuldu. Bunların hiçbirisi önemli değildi. Çünkü hepsi para ile satın alınabilecek eşyalardı. Fakat daha önce bankalardan çektiğim malımı, dükkânlarımı ve içerisindeki eşyaları, elektrik elektronik eşya dükkânı ve süper marketi satıp elde ettiğim paraları bulmaları sorundu. Bütün malımı bulup üstüne kondular.

Başımıza gelen bu olay daha da kötüleşmeye başladı. Filistin İstihbarat Başkanı Tevfik Tiravi ve beraberindeki güvenlik güçleri Bayt Rifa'da bulunan köyümdeki evime, babamın kalesine baskın düzenlediler. Boş gözüken fakat hakikatte patlayıcı madde ve cephaneyle dolu olan ticarî depolara da baskın düzenlediler. Böylece Filistin İstihbaratı köyümdeki geri kalan patlayıcı maddelere ve malımın tamamına el koydu. İşte bütün bunlardan sonra Filistinli ajanlar ve casuslar tarafından tutuklu esir olmuştum.

Yakınımla beraber birkaç hafta Filistin Yönetimi elinde tutuklu kaldıktan sonra ikimiz açlık grevine başladığımızı ilan ettik. Açlık grevi haberi hapishane dışına yayılınca Bir Zeit ve Filistin'in diğer üniversitelerinde okuyan öğrenciler, ben ve yakınımın serbest bırakılması için gösteriler yapmaya başladılar. Bu gösteriler esnasında bana, "Kassam Mühendisi" lakabını verdiler. O gün bu gündür lakabım bu oldu. Sağ kolum ve omzumu dayadığım yakınıma da "Kassam Komutanı" lakabını uygun gördüler. Gösteriler bu iki Kassam mensubunun bir an önce serbest bırakılması içindi.

Allah, başladığımız bu kutlu yolun devam etmesini takdir etmişti. Sbarro Restoranı Operasyonu, vakit açısından gerçekten çok önemli bir operasyondu. Olayın gerçekleştiği cadde sanki bu patlamaya susamış, Siyonist işgal güçlerinden işledikleri suçların intikamını ve öcünü almak istiyordu. Bu yüzden cadde operasyonu planlayan ve gerçekleştirenlerin serbest bırakılmasını isteyenlerle dolup taştı. Dedim ya, Allah bu yolun devam etmesini takdir etmişti.

Bu arada İsrail, temiz kanlı ve şerefli Filistin halkına karşı bir suç daha işledi. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Başkanı Ebu Ali Mustafa'nın Ramallah'taki evi işgal güçleri tarafından bombalandı. Saldırı sonrasında genel başkan şehit olup ruhu Rabbine yükseldi. Bu saldırıyla beraber kızgın olan halk daha da galeyana geldi. Halk, başta Kassam komutanları olmak üzere Filistin Yönetimi'nin hapishanelerindeki bütün Filistinlilerin serbest bırakılmasını istiyordu.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Başkanı Ebu Ali Mustafa'nın şehit edildiği gün Ramallah'ta, Filistin Güvenlik Koruma Hapishanesi'ne doğru çıkan bir yürüyüş sonrasında ben ve yakınım serbest bırakıldık.

Aynı gün şehidin cenaze töreni düzenlendi. Fakat ben ve yakınım bu törene katlamadık. Cenazesini taşıyamadık. Çünkü günlerce süren soruşturma sonrasında bizleri taşıyacak olanların yardımlarına muhtaçtık. Yakın akrabam ile kurduğumuz ve Sbarro Operasyonu'nu gerçekleştiren hücrede yer alan hemen hemen tüm üyeler, soruşturma için Kudüs'teki Meskube Hapishanesi'ne alınmışlardı.

Aranan Şahıs

Evet, intifada başladığı andan itibaren gizli bir şekilde bir yıl yürüttüğüm askerî görevden sonra artık aranan birisi olmuştum. Hangi aranan kişi?

Filistin Yönetimi'nce tutuklandığımda başlattığım açlık grevinden ötürü çok yorgun ve bitkin düşmüştüm. Artık evsiz barksız kalmıştım. Sığınabileceğim güvenli bir sığınak yoktu. Silah, cephane ve patlayıcı maddelerin tamamına el konulmuştu. Üzerine çalıştığım ve sürekli düşmanı gözetlediğim bilgisayarlarım ve elektronik eşyalarım Filistin Yönetimi tarafından alınmıştı. Bunlardan daha da kötüsü artık fakir ve aranan bir kişiydim. Beş kuruşum bile yoktu. Bela ve musibet parça parça gelmiyor, bir anda toptan geliyor. Bu zor şartlarda fakirlik ile imtihan ediliyordum.

Düşmana karşı iyi bir şekilde direnmeye başlamışken artık acizlik ve zayıflık hissediyordum. İşte bu sırada benim güzel kızım ve koruyucu meleğim, bana ve bir daha şahlanması için Kassam'a yardım eli uzatma sırası sana gelmişti. Daha iki yaşını doldurmamana ve geçen bir yıl boyunca düşmana karşı gizli bir şekilde savaştığım için seninle çok fazla ilgilenememe rağmen Kassam'a ve bana ilk yardım elini uzatan kişi sendin.

Doğumundan iki sene önce epey zengindim. Gerçekten çok fazla malım ve param vardı. Bu yüzden sana sürekli hediyeler getiriyordum, özellikle de altın hediyeler. Kuyumcu olan arkadaşıma küçük ellerine ve hafif kilona uyması için özel olarak talep ettiğim altınlar zamanla fazlalaşmaya başlamıştı. Arkadaşıma özel olarak yaptırdığım altınları almaya giderken annene, sevgili eşime de altın almayı ihmal etmiyordum. Annenin altınları ise çok daha ağır ve büyüktü. Hatta annen zevkine göre sürekli bu büyük ve ağır altın parçalarını daha hafifleriyle değiştiriyordu. Ama şu da bir gerçek ki annenin zevki benim zevkimden çok daha iyiydi.

Filistin Yönetimi'nin hapishanesinden çıktıktan sonra ilk işim, yeşil boncukların dışında senin tüm altınlarını ve

evliliğimizin hatırası olarak kalması için hafif yüzük dışında annenin tüm altınlarını satmak oldu.

Benim güzel kızım,

Altınlarını alırken asla itiraz etmedin. Sevgili annen ise altınları satma fikrini teklif eden, bir sene önce direniş yolunda yürümeye başlamadan özel hesabına yatırdığım paraları ve evlendikten sonra gelen hediyelerin paralarını bankadan çekip bana verendi. Bu kutlu yolda en büyük destekçim Rabbimden sonra biricik eşimdi.

Hapishaneden çıktıktan sonra ikinci olarak yaptığım iş ise koltuk takımının içerisine profesyonel bir şekilde silah ve cephane yerleştirmesini söylediğim arkadaşımdan emaneti teslim almak oldu. Bu arkadaşım, Allah razı olsun, çok vefalı birisiydi. Filistin Güvenlik Güçleri'nce tutuklandığım esnada emaneti tekrar geri alıp, yanında saklamıştı.

Yavaş yavaş işlerin yoluna girdiğini zannettiğimde özellikle de bir daire kiralayıp, yeni bilgisayarlar aldıktan ve birçok sahte kimlikler çıkardıktan sonra Allah, etrafımdaki mücahitleri teker teker kaybetmemi takdir etmişti. Yakınım beraberinde üç mücahitle birlikte Filistin Güvenlik Güçleri'nce bir kez daha tutuklandı. Aradan çok fazla geçmeden 22 Ekim 2001'de HAMAS'ın en önemli mühendis beyinlerinden birisi, Eymen Haleve, Nablus'ta seyir hâlindeyken İsrail tarafından arabası vurularak şehit edildi.

Mühendis Eymen Haleve şehit edildikten sonra HAMAS, Kassam ve Filistin 24 Kasım 2001'de en önemli evlatlarından birisi olan Mahmud Ebu Hennûd'u kaybetti. Birinci İntifada'dan İkinci İntifada'ya kadar uzun yıllar Siyonist düşmanın burnunu yerde sürten ve Siyonizm'e büyük acılar tattıran cesur aslan şehit edildi.

Bu kayıplardan sonra anne babasız ve kardeşsiz kalan ufak bir çocuk gibi bir başıma kaldım. Evet, ben de babasız ve kardeşsiz kalmıştım. Kahraman komutanlar Eymen Haleve ve Mahmud Ebu Hennûd, Kassam'ın babaları gibiydiler. Kardeşlerim ise etrafımda çok fazlaydı. Fakat bütün bunlara rağmen Yahya Ayyaş'ın, Kur'ân'ın ilk sayfasına yazdığı *"Allah'la beraber ol, gerisini merak etme!"* tevekkülüne sahiptim.

Allah, Kassam'ı ve Filistin'i daha önce ismini duymadığım bir komutan ile şereflendirmişti. Bu komutan uzun yıllar Yahya Ayyaş'ın suikastından beri bozgunculuk ve yolsuzluğun yuvası olmuş Filistin Yönetimi Güvenlik Güçleri'nin hapishanelerinde tutuklu kalmıştı.

Güvenlik Güçleri, bu kahraman komutanı Yahya Ayyaş ile irtibatlı olduğu gerekçesiyle uzun yıllar tutuklamıştı. Allah, hapishaneden çıkmasını ve bir araya gelmemizi takdir etmişti. Silah taşımada ya da patlayıcı madde yapmada pek maharetli değildi. Uzun boylu gelişmiş bir vücuda da sahip değildi. Fakat sanki akıl küpüydü. Direniş için gerekli her türlü lojistik desteği tedarik edebiliyordu. Mantıklı ve hikmet sahibi birisiydi. Cesaretli, sabırlı ve sessiz bir kişiliği vardı. Gerçekten de çok sessizdi. İki yıl boyunca beraber birçok operasyona katılmamıza, uzun geceler beraber kalmamıza ve düşmandan beraber kaçmamıza rağmen sessizliğini korudu. İki senelik görüşmemiz boyunca konuşmamız iki saati geçmemiştir. Konuşmamıza gerek kalmadan ne demek istediğimi anlıyordu. Ben de kendisine alışıp o daha bir şey demeden ne demek istediğini anlıyordum. Leb demeden leblebiyi anlıyordu. Fakat aramızdaki bu sessiz bağlantı düşmana karşı başlattığımız savaşımızda sessiz ve kuvvetli bir şekilde ilerlemek için Rabbimizin ikimize bir hibesi ve keremiydi.

Hapishaneden çıktıktan sonra Kassamlı bu komutan ile bir araya gelip, direnişimize yeniden "Bismillah." dedik. O, Yahya Ayyaş'ın operasyon arkadaşı, bense Kassam ve dire-

niş yolunda bana yardımcı olacak, yardım elini uzatacak birini arayan mühendis.

Bu tanışmadan sonra yavaş yavaş düşüncelerimi ve Filistin Güvenlik Güçleri ile Filistin İstihbaratı'nın dağıttığı safı toplamaya, bir araya getirmeye başladım. Bu esnada hâlimizi ve Filistin Yönetimi'nin hâlini anlatan şu karmaşık cümleler dilimden döküldü:

Selâhaddîn'in dîni üzre değil miyim?
Mücahitlerin emiri Hattab'ın oğlu Ömer'in?
Allah'ı birleyen Müslümanlardan değil miyim?
Âlemlerin Rabbi için şehadet getirmedik mi?

Filistin'de nasıl boğazlandığımızı görmüyor musun?
Zavallı Gazze halkı nasıl da ambargoya alınmış?
Yazıklar olsun sana, ey korkak!
Bugünden sonra insan olamazsın sen!
Tuğyanın casusu ve ajanısın artık sen!
Karganın evladı, yazıklar olsun sana!
Alçaklık ve zulmü kabullendikçe,
Filistin, Kudüs, Aksa ve ehline yönelen.

Gözlerini mi kapattın, yoksa gerçekten kör müsün?
Kulaksız, sağır mısın?
Bu, vatanına ihanet edenlerin işi değil mi?
Düşman ile derin ilişkiler kurmak.
Yoksa dînin mi seni zillete düşürdü?
İçerisinde bulunduğun gafletten uyan ve üzülme!
Düşmanınla düşmanım iki değil bir.
Bu, işgalin ve Siyonist'in rüyası.

Ezanı ve namazı yasaklamadı mı?
Hocayı Kur'ân okumaktan alıkoymadı mı?
Aranan kişi sıfatıyla sana soruyorum, ey tuğyanın dostu!

Ben Kassam'ın oğluyum
Muhammed'in dînini dîn edinmişim.
Ben Ramallah'ın ve Cenin'in oğluyum.
Ben İzzeddin Kassam'ın oğluyum
Seninse düşmanın rabbin olmuş.
Ne yaparsa tapar olmuşsun.

Vatanını satan, düşmanla aynı masaya oturan, zillet ve alçaklığı kabul edenlere karşı Rabbim bana yeter. O ne güzel vekildir. Direnişe ve mücahitlere yük olan, her fırsatta direnişe saldıran Filistin Güvenlik Güçleri'ne karşı Rabbimiz bize yeter! O, ne güzel vekildir!

Düşman Siyonistlere karşı operasyonlara başlamadan önce direnişe yük olan Filistin Güvenlik Güçleri'ne karşı operasyonlar düzenlemeye karar verdim. Fakat bu operasyonları bir damla kan akıtmadan modern teknolojik araçlar, farklı yöntemler kullanarak yapacaktım.

Teknolojik cihazlar dışında bazı elemanları yoluyla da bu kuruma darbe vurmayı düşünüyordum. Bu elemanlar, hakikati ve doğruyu öğrendikten sonra benim gibi bu kurumla savaşmaya ve mücadele etmeye karar vermişlerdi. Onlar da bu güçlerin yöneticilerinin elleriyle Siyonizm'in emirlerini ve isteklerini uygulamaktan başka bir işe yaramadığını anladılar.

Filistin Yönetimi kâğıttan ev gibiydi, sağlam temeller üstüne kurulmamıştı. Daha sonra çok kolay bir şekilde internet yardımıyla bu kurumun içinde neler döndüğünü öğrenmeye başladım. Allah'a yemin ederim ki en ince tafsilatları dahi öğreniyordum. Kurumdan bir emir çıktığında uygulayıcısından önce bilgi bana ulaşıyordu. Çünkü doğrudan asıl kaynağından öğreniyordum. Ayrıca bunun sayesinde işgal güçlerinin ne zaman, nereye baskın düzenleyeceklerini de çok rahat bir şekilde öğreniyordum.

Üçlü Ceza

Mahmut Ebu Hennûd ve mühendis Eymen Halevе gibi komutanların şehit edilmesinden sonra Kassam'ın buna şiddetli bir şekilde karşılık vermesi gerekiyordu. Hatta bu nadir komutanlarla bizzat ilişkim olduğu için bu saldırılara ve suçlara şahsen karşılık vermem gerekiyordu. Fakat ikisi şehit edildiğinde yeniden gireceğim savaşın hazırlıklarını yapıyordum. Tüm hazırlığımı tamamlayamama rağmen özellikle de işgal edilmiş Kudüs'te, Kassam'ın yapacağı en büyük ve en karmaşık operasyonu, "Üçlü Operasyon"u gerçekleştirmeye karar verdim.

Kudüs'te bir günde üç ayrı operasyon düzenlemeye karar verdim. Siyonist düşmanın yaptıklarına karşılık cezanın üst üste geleceğini anlaması gerekiyordu. Allah'ın izni ve yardımıyla düşmana ve gücüne rağmen ceza gelecektir. Bu esnada şehadet operasyonlarını düzenleyecek olanlar seçildi. Bunlar Nebil Halebiyye ve Usame Bahr idi.

Çocukluktan beri arkadaş olan bu iki mücahit, örgütteki kardeşlerden birisi yoluyla bana, Allah yolunda şehit olmak istediklerini bildirdiler. Bu tür operasyonları pek tercih etmediğim için ilk başta bu isteklerini geri çevirdim. Fakat çok şiddetli bir şekilde ısrar ediyorlardı. Hatta eğer şehadet operasyonları için kendilerini hazırlamazsam ve onlar için plan kurmazsam Allah'ı şahit göstererek bıçaklarını alıp teftiş noktalarının birinde Siyonist askerleri bıçaklayacaklarını yine bir kardeşin vasıtasıyla bana bildirdiler.

Israrları, düşmanın gerçekleştirdiği suikastların hemen ardından gelince bu isteklerine olumlu cevap verdim.

İki şehadet operasyoncusu da Kudüs'ün Ebu Deys köyünden oldukları için hedef alınabilinecek yerler hakkında araştırma yapmalarını istedim. Kudüs'ü intifada başlamadan ve düşman tarafından aranmadan önce gezmiştim. Bu yüzden kalabalık ve seyrek yerler hakkında az çok bilgiye sahiptim.

Araştırmanın ardından operasyonlar için eğlence kulüpleriyle dolu bir cadde seçildi. Hedef olarak bizzat eğlence kulübü yerine cadde uygun görüldü. Çünkü bu gece kulüplerinin önünde toplananlar genellikle gecelerini içki içerek ve gündüzlerini ise Filistin halkının haklarını çiğneyerek insanlık suçları işleyen Siyonist askerlerdi.

Şehadet operasyonlarında kullanmaları için kendilerinden bir araba satın almalarını istedim. Fakat arabayı dikkat çekmesin diye Ramallah ya da Kudüs şehirlerinden almamalarını özellikle tembihledim.

Operasyonların zamanını belirledikten sonra ikisi, patlayıcı maddeler için laboratuvar olarak kullandığım dairelerden birine geldiler. Birisine kış mevsimi olduğu için çok kolay bir şekilde paltonun altında gizleyebileceği patlayıcı kemer hazırladım. Diğerine ise patlayıcı maddeyle donattığım bir bilgisayar verdim. Ramazan akşamında iftarlarını açtıktan sonra ailelerine ve basına göndermek için kaldıkları dairede "elveda videoları" çektiler.

Daha sonra gecelerini Kur'ân okuyarak, namaz kılarak geçirdiler. Sahur vakti geldiğinde Kudüs'e gitmeleri ve operasyonun yapılacağı gece yarısına kadar orada kalmaları üzere veda ettim. Gece yarısı çöktüğünde ise kendilerini patlatacaklardı. Operasyonun tarihi 1 Aralık 2001 idi.

Operasyon üçlü olarak gerçekleşecek derken üç ayrı patlamayı kast ediyordum. İki canlı bomba olmasına rağ-

men üç güçlü ve tesiri yüksek patlama gerçekleşecekti. Çünkü operasyonun gerçekleştirileceği mekân incelenirken patlamanın ne üçten az ne de üçten fazla olmaması gerektiği anlaşıldı.

Birinci mücahitten bilgisayarla herhangi bir gece kulübünün önünde bekleyen Siyonist askerlerin arasına gidip bombayı patlatmasını istedim. O caddede bilgisayar çantasıyla dolaşmak gayet tabî bir durum olduğu için hiç dikkat çekmiyordu.

İkinci mücahitten ise caddenin diğer tarafında kalan başka bir gece kulübünün önünde bekleyen askerlerin arasına gidip tertemiz vücuduna bağladığı kemeri patlatmasını istedim. Gerçekten de bilgisayarı taşıyan Nebil Halebiyye'nin patlama sesini duyduğunda, Usame Bahr da diğer bir askerî grubun ortasında kendi bedenini patlattı. Böylece bu iki şehadet operasyoncusu da birçok Siyonist'i öldürüp birçoğunu da yaralamayı başardı.

Bu iki patlamadan sonra cadde Siyonist askerler, ambulans araçları ve meydana gelen olayı canlı bir şekilde aktaran televizyon kanallarıyla doldu. Olayın meydana geldiği caddeyi her iki taraftan da kapatmak işgal kuvvetlerinin ve Siyonist askerlerin adetlerindendi. Olayı canlı yayında izlerken bu duruma şahit oldum. Nebil Halebiyye ve Usame Bahr'ın satın aldıkları arabanın kahramanlar gibi belirlenen noktada durduğunu canlı yayında gördüğümde göğe yükselmek istediğini hissettim. Bu esnada kendisine: "Selametle!" dedim.

Arabanın içinde bulunan telefonu arayıp arabaya veda ettikten sonra araba kalabalığın içerisinde göğe yükseldi. Feda eylemcileri gece Kur'ân okuyup Allah'a ibadet ederken arabaya da yüklü miktarda patlayıcı madde yerleştirmiştim. Televizyon ekranında net olarak görebilmek için de üstüne işaret koymuştum.

İki şehadet operasyoncusunun arabayı iki hedef mekânın biraz uzağına park etmelerine karar vermiştik. Planımız gereği arabayı, Siyonist askerlerin caddeyi boşaltırken insanları yönlendireceği yere park edeceklerdi. Allah'a şükürler olsun, tahmin ettiğimiz gibi oldu ve Siyonist askerler gece kulüplerinde bulunan insanları caddeden uzaklaştırırken arabanın olduğu tarafa yönlendirdi. Canlı yayından operasyonun gerçekleştiği yeri videoya çektim. Allah'ın yardımı ve inayetiyle Filistinlilerin en temel haklarını çiğneyen Siyonist düşmana işledikleri suçlara karşılık çok sert bir ceza vermeyi başardık.

Bu şekilde Siyonist düşmanın şehit ettiği Mühendis Eymen Halave ve Kassamlı komutan Mahmud Ebu Hennûd'un kanları yerde kalmadı. Bu operasyonlar, işledikleri suçlara karşılık çok uygun bir ceza oldu. Allah'ın izniyle Nebil Halebiyye ve Usame Bahr de ebedî cennete ve Rablerinin en güzel nimetlerine doğru yükseldiler. Rabbim onlardan kabul buyursun.

Bu operasyonlar sonrasında Siyonist düşman büyük ölçüde dengesini kaybetti. Yahudi şehirlerinde ve teftiş noktalarında güvenliği bir kat daha arttırdı. Filistinli casusları ve ajanları yardımıyla beni yakalamak için araştırmalarını da sıklaştırdı.

Bu operasyondan sonra fotoğraflarım, gece gündüz caddelerde ve camilerde beni arayan ajanların ceplerini doldurmaya başladı. Bu nedenle o gün bu gündür namaz kılmak için camiye giremiyorum.

Konunun güldürücü ve düşündürücü yönü ise Kassam'ın kaldığım bölgenin muhtelif noktalarına yerleştirdikleri özel izleme cihazları sayesinde bölgedeki hareketliliğin raporunu tutulabilmeleriydi. Kaydedilen raporlardan birisine göre Filistin Güvenlik Güçleri, Filistin İstihbara-

tı'nın ve Siyonist düşmanın ajanları, orada kaldığım zannıyla Bîra Sanayi Bölgesi'ni gözetim altında tutuyorlardı.

Haddini Aştı ve Azgınlaştı

Markeva isimli ana muharebe tanklarının Ramallah ve Kudüs'ten uzakta kalan köyüm, Bayt Rifa'yı kuşattığı haberi bana ulaştı. Bu kuşatmayla bana, babamın kalesine ulaşmak ve eşimi tutuklamak istediklerini biliyordum. Bunun üzerine Kassamlı grupların birisiyle engebeli toprak yollardan köye girebilmek ve düşmanla çatışmaya girmek üzere bölgeye doğru hareket ettik. Yanımıza çok yüklü bir miktarda patlayıcı madde, el bombaları, gece dürbünleri, sniper ve normal silahlar aldık. Fakat açık bir bölgede bulunduğumuz için köye girmeyi başaramadık. Bu yüzden geceyi beklemenin daha doğru olacağına karar verdik. Ne de olsa gece, Allah'tan sonra her şeyi örtendir.

Gece saldırmayı umarken, Markeva ana muharebe tankları ve uzaktan kumandalı zırhlı araçlar bizleri geçip köyü her yönden bombalamaya başladılar. Havan mermileri ve ağır silahlarla temelleri üzere duran bir ev bırakmadılar.

Çatışma sabah güneş doğana kadar devam etti. Bu hain saldırı neticesinde köy şehit ve yaralılarla doldu. Yaşı 15 ya da 16 üzerinde olan erkeklerin hepsi tutuklandı. Tutuklananlar arasında amcalarım ve amca çocuklarım da vardı. Amcalarımdan bazılarını tanklar ve zırhlı araçlar ile şehit ettikleri insanların parçalanmış cesetlerinin bulunduğu yere götürüp cesedimi teşhis etmelerini istediler. Doğal olarak teşhis edemediler.

Bu gecenin sabahında köy sekiz şehit verdi. Yaralıların sayısı ise onlarcaydı. Fakat şehitler ve yaralılar arasında ne ben vardım ne de benimle beraber düşmana karşı cihad eden Kassam'dan birisi vardı. Daha önceden kendimizi bu savaşa hazırladığımız için düşman bizlere kolay kolay

ulaşamıyordu. Hatta o kadar zor durumda kaldı ki bölgeyi taraması için çok fazla Apaçi helikopterleri getirtmek zorunda kaldı. Fakat Allah'ın yardımıyla bu çetin ve uzun çatışmadan ve savaştan bir damla kanımız akmadan çıkmayı başardık. Bunun üzerine köyde birkaç gün dışarı çıkma yasağı ilan ettiler. Biz de köyü çevreleyen dağlarda düşmana karşı hafif çatışmalara girmeye devam ettik. Öncelikle Allah'ın, daha sonra hazırladığımız patlayıcılar ve sniperlerin yardımıyla birçok askeri öldürmeyi ya da yaralamayı başardık.

Düşman, köyü bomba yağmuruna tuttuğu esnada eşim ve çocuklarım kalemizde değildi. Bu saldırı neticesinde babamın kalesinin yarısı yandı, diğer yarısı da şiddetli bombalar yüzünden yıkıldı. Rabbim; eşimi, koruyucu meleğim Tâlâ'yı ve küçük oğlum Usame'yi bu hain ve alçakça saldırıdan ve tutuklanmadan korudu.

Düşman, köyden çıktıktan sonra verdiği zararın çok daha fazla olduğu anlaşıldı. Evimin önünde bulunan iki arabam ezilip hurda haline getirilmişti. Ticarî depolarımdan birinde bulunan üçüncü arabam içerisine atılan bir bombayla patlatılmıştı. Dördüncüsünün ise yarısı bulundu. Diğer yarısı da bu katliam esnasında tankların birisine takılmış olmalı ki köyün başka bir yerinde bulundu. Bu saldırı kelimenin tam anlamıyla bir katliamdı. İnsanlara, evlere, araçlara, zeytin ağaçlarına yönelik bir katliam... Bu saldırı sonrasında hiçbir şey eski hâli gibi sağlam kalmadı. Fakat Siyonist teftiş noktalarına ve yol kenarlarına koyduğum mayınlar ve gerçekleştirdiğim onlarca operasyonla bu hain saldırıya cevabım gecikmedi.

Yıkımdan Sonra Yeniden İnşa

Köyüm Bayt Rifa'nın yaşadığı tahribatın büyüklüğünü görüp Ramallah'a döndükten sonra az da olsa köy sakinle-

rinin acısını hafifletmek için bazı çalışmalar yapmaya karar verdim. Akrabalarımdan birisine yarısı yakılan diğer yarısı da yıkılan babamın evini tamir etmesi için gerekli parayı verip kaleyi tekrar eski hâline getirmesini istedim.

Köy halkından bana borçları olan insanların tamamına yardım elini uzattım. İntifadanın başlangıcına kadar sahip olduğum dükkânlardan bana borçlanmışlardı. Dükkânları sattıktan sonra borçluların isimlerinin yazılı olduğu defterleri muhafaza etmiştim.

Bununla yetinmedim. Çünkü tahrip gerçekten çok fazlaydı. İşgal güçlerine karşı direnmeyi sürdürmelerine ve yıkılan evlerini tekrardan yapmalarına bir nebze de olsa destek olurum düşüncesiyle köy halkına bir miktar para gönderdim.

Hamd olsun, birkaç hafta geçmeden köy biraz daha iyi bir hâle dönüştü. Tahribe karşı omuz omuza veren köy halkının birbirleriyle yardımlaşması beni epeyce şaşırtmıştı. Babamın kalesi için gönderdiğim paranın büyük bir kısmına dokunulmamıştı. İnşaatta çalışan işçiler emeklerini ve bina için gerekli malzemelerini bana bağışlamışlardı. Kendilerine bunun nedeni sorulduğunda: "Siyonist düşmana karşı savaşan Ebu Usame'ye feda olsun. Siyonistler tarafından yıkılan binaların tamamını yeniden yapacağız. Çünkü bu savaş sadece Abdullah Bergusi'nin değil, bizim de savaşımız." demişler.

Köy halkının, hatta tüm Filistin halkının düşmana karşı omuz omuza vermesine karşı Rabbime hamd ettim. Allah hepsinden razı olsun, içerisinde bulundukları maddî yetersizliğe rağmen iyilikte ve hayırda birbirleriyle yarışıyorlardı.

Sürekli Talim

Kassam'dan çok sayıda kişinin gerek Filistin Güvenlik Güçleri gerekse Siyonist güçlerce tutuklanmasından sonra Filistin halkı arasındaki dayanışma iyice sağlamlaşmıştı. Fakat bazı sorunlar da meydana gelmiyor değildi. Bu sorunlardan birisi de Kassam'dan bir kardeşimin tutuklanmamdan ya da şehit olmamdan endişe duymasıydı. Bir defasında: "Ebu Usame, seni kaybedersek asla yerini dolduramayız." demişti. Ben de: "Meraklanma. Filistin, beni doğurduğu gibi benden bin kat hayırlılarını da doğuracaktır." diye cevap vermiştim.

Bu dönemde Siyonist işgal güçleri, Filistin'in büyük şehirlerinin etrafında gücümüzü test ediyordu. Bu hafif çatışmalarda amaç, herhangi bir köye veya şehre büyük saldırı düzenlemek veya istila etmek değildi. Fakat bizler ne olursa olsun şehirlere ve köylere yaklaşmalarını istemiyorduk.

Ramallah'ın eteklerinin Ummu Şerâit bölgesinde bu yoklama ve hafif saldırıların birinde Seyyid Şeyh Kâsım ve Ebu Ahmed Hatib gibi Kassam'a bağlı diğer savaşçılarla beraber Siyonist düşmana karşı çatışmaya girdik. Ummu Şerâit bölgesine girmeye çalışan Siyonist işgal güçlerine karşı onlarca bomba ve patlayıcı maddenin yanında yüzlerce kurşun sıktık. Bu çatışmada nasibimde yaralanmak varmış. Sağ bacağıma isabet eden hain bir kurşun derinle-

re girdiği için çok fazla kan kaybetmiştim. Bu yüzden bayılmışım. İki gün sonra uyandığımda kendimi güvenli bir evde bulmuştum. Allah razı olsun, Seyyid Şeyh Kasım ve Ebu Ahmed Hatib ve beraberlerindeki direnişçiler beni buraya getirmişler.

Tedavi sürecinde daha önce bir kardeşimin bana söylediği sözlerin ne kadar doğru ve önemli olduğunu, ne kadar yanlış yaptığımı anladım. O kardeşim iki hâlimden çok daralıyordu. Birincisi Filistin köyleri ve şehirleri arasında çok sık yer değiştirmem, ikincisi ise silahlı çatışmalara katılmaya olan şevkim.

Bir yerdeki varlığım ve işim rutinleşmişse oradan taşınırım. Rutinliği hiç sevmiyorum. Monotonluk, başarılı olmamda etkili olan isteğimi, coşkumu ve hamasetimi yerle bir edip beni öldürüyor. Çatışmalara katılmayı, düşmana tuzaklar kurmayı da çok seviyorum.

Yavaş yavaş eski sağlığıma kavuşmaya başlayınca bir eğitim programı geliştirmeye karar verdim. Program, patlayıcı madde yapabilecek ve bu alanda teknik bilgileri öğrenebilecek Kassam mensuplarını kapsıyordu. Kassam'ın bu alanda da önemli bir rol üstlenmesinin vakti gelmişti. Kassam direnişçileri arasından öğrenmeye hevesli ve liderlik görevini layıkıyla yapabilecek en iyi ve en yetenekli kişiler seçildi. Yaklaşık bir yıl süren eğitim programı boyunca amacımız, herhangi bir komutanın şehit olması veya Filistin Güvenlik Güçleri ya da Siyonist Şin Beit'in eline esir düşmesi hâlinde oluşacak boşluğu doldurmaktı. Gelecek dönemler için yeni komutanlar ve yeni liderler hazırlamayı hedefliyorduk.

Eğitim programı gerçekten çok yoğun ve yorucu geçiyordu. Derslerin büyük bir kısmı Ramallah ve Bîra bölgelerinde, bu program için özel tasarlanmış evlerde yapılıyordu.

Programı hikmet ve beceriyle yöneten ve idare eden komutanlar ve bu program sürecinde yardımcılarım olan Seyyid Şeyh Kasım ve Ebu Ahmed Hatib sayesinde eğitim programı çok iyi bir ilerleme kaydetti. Bu iki şahsiyet, bütün vakitlerini ya eğitim evleri hazırlamakla ya da eğitim alacak kişileri getirip götürmekle geçiriyorlardı. Bu son görev gerçekten çok meşakkatliydi.

Bir öğrenciyi programın yapıldığı eve derslere getirip götürmek... Bu iş HAMAS'ın ve askerî kolu Kassam'ın, Filistin'in tüm şehirlerini, caddelerini ve sokaklarını dolaşan Filistin Güvenlik Güçleri; keşif uçakları, teknolojik araçları, ajanları yardımıyla her yerde bizleri arayan Siyonist Güvenlik Güçleri tarafından maruz kalınan takiplerin gölgesinde çok ciddi ve hızlı güvenlik tedbirleri almalarını gerektiriyordu. Filistin semalarından eksik olmayan keşif uçakları ve Kassam komutanlarının telefon konuşmalarını dinleyen cihazlar, Seyyid Şeyh Kasım ve Ebu Ahmed Hatib'in görevlerini çok daha zorlaştırıyordu. Fakat Allah'ın yardımıyla benimle çalıştıkları süre zarfında en ufak bir hataya düşmediler.

Ebu Ahmed Hatib'in demir gibi yumrukları vardı. Eğer bir darbe vurursa ikincisine gerek kalmıyordu. Bir darbesi rakibini yerle bir etmeye yeterdi.

Programı teorik, akademik ve pratik olmak üzere üç bölüme ayırdım. Teorik aşamasında kafamın içerisindeki ve bilgisayarlardaki tüm teknik bilgileri kâğıtlara döküyordum. Hazırladığım bu kâğıtlarda çok kolay ve açık bir dil kullanıyordum. Hatta o kadar kolay bir dil kullanıyordum ki eğitimi alan öğrenci mühendislik fakültesinde okumamış ve daha önce patlayıcı madde üretme becerisine yönelik derslere katılmamış olsa dahi çok kolay bir şekilde yazılanları anlayabiliyordu. Teknik çizimler ve resimler de koymayı ihmal etmiyordum. Öğrencilere neyle karşılaşa-

caklarını ve hangi ürün hakkında ders alacaklarını bilmeleri için dersten birkaç gün önce fotokopileri ulaştırıyordum. Böylece önceden öğrenciyi derslere hazırlayabiliyordum.

Akademik aşamada teorik bilgiyi iyice açıklıyordum. Öğrenciye elektronik devrenin nasıl hazırlandığını, farklı şekillerde ve farklı boyutlardaki patlayıcı maddelerin nasıl yapıldığını öğretiyordum. Çünkü operasyonun türüne göre farklı hacimde ve farklı şekillerde patlayıcı madde hazırlamak gerekiyordu.

En son bölüm olan pratik aşamada ise önce Kassamlı öğrenciyi farklı silahların ve kullanılmış cephanelerin özellikleri üzerinde eğittikten sonra tabancaların, el bombalarının ve otomatik tüfeklerin nasıl parçalara ayrıldığını ve tekrar nasıl bir araya getirildiğini öğretiyordum. Eğitim için özel ayarlanmış evlerin içlerinde tamamlanan bu aşamayı da iyice öğrendikten sonra öğrencileri uzak bir köye götürüp pratik eğitime başlıyordum.

Bu süre zarfında gizliliğe azami derecede özen gösterdim. Düşmana karşı direnen herkesin de buna özen göstermesini arzu ederim. Yaklaşık bir sene süren eğitim programı boyunca hiç kimse yüzümü görmedi, sesimi tanımadı. Çünkü eğitim süresi ne kadar uzun olursa olsun her zaman yüzümü örtüyor, halk dili yerine fasih Arapça'yı kullanıyordum. Yardımcım Seyyid Şeyh Kâsım'dan ve Ebu Ahmed Hatip'ten, öğrencileri eğittiğimiz evlere getirirken yüzlerini görmemem için öğrencilerin de yüzlerini kapatmaları ve benim gibi fasih Arapça konuşmalarını istiyordum. Böylece kimse kimseyi tanıyamıyordu.

Her öğrenciye birer örgüt ismi verip onunla hitap ediyordum. Onlar ise benimle konuşurken veya bir soru sormak isterlerse sadece "Şeyh" kelimesini kullanıyorlardı. Şeyh, savaşçı Kassam mücahitleri arasında lakabımdı.

Öğrencileri tüm aşamalardan geçirdikten sonra aralarından en zekilerini özel görevler için seçiyordum. Seçimi öğrencinin uygulamada gösterdiği beceriye göre yapıyordum. Uygulamada tebarüz eden öğrenciyi gerçekleştireceği eyleme uygun çok yoğun ve özel bir programa tâbi tutuyordum.

Şimdi, eğittiğim ve bütün aşamalardan başarıyla geçmiş en bariz kişilerin neler yaptıklarını anlatacağım. Öncelikle kalbimde özel bir yeri olan Kudüs'ten başlayacağım.

Patlayıcı madde yapmada ve çeşitli silahları kullanmada yetenekli olan mücahit Vâil Kâsım ve diğer bir elemanı yeni operasyonlarda görevlendirmek için seçtim. Bu hücre, Kudüs'te birçok yere patlayıcı madde yerleştirerek birçok operasyon gerçekleştirdi.

Örgüt, Kudüs'te patlayıcı madde üretebilecek güvenli bir eve sahip olmadığı için operasyonlarda kullanılan patlayıcı maddeleri Ramallah'ta ben yapıyor, daha sonra Vâil Kâsım'a Ramallah'ta teslim ediyordum. O da patlayıcı maddelerle Kudüs'e gidip operasyonu başarıyla gerçekleştiriyordu.

Bu hücrenin yaptıklarından sorumlu kişi Şeyh Kâsım idi. Kassamlı, düşman tarafından aranan bir mücahit kardeşle sürekli koordinasyon hâlindeydi. Hücre birçok başarılı operasyon geçirdikten sonra diğer kardeşlerle beraber Kudüslü Vâil Kâsım'ın hücresinin faaliyetlerini genişletmesine karar verdik. Bu karar, vahşi Siyonist güçlerinin gerçekleştirdiği alçakça bir saldırıdan sonra alındı.

Siyonist işgalciler 04 Mart 2002'de HAMAS yöneticisi Huseyn Ebu Kevîk'in eşinin kullandığı araca saldırı düzenledi. Huseyn Ebu Kevîk bombalanan araçta değildi. Araba eşinin üzerine kayıtlıydı. Eşi, çocuklarını okuldan alıp eve getirdiği esnada bu hain, korkak saldırı gerçekleştirildi. Bu

saldırı sonrasında Huseyn Ebu Kevîk'in eşi, çocukları ve çevrede bulunan bazı öğrenciler şehit oldular. Bu yüzden korkak düşmana bu saldırıdan sonra çok çabuk bir şekilde çok acı bir ceza verilmesi gerekiyordu.

Hedef Kudüs idi. Operasyon için gerekli hazırlığı yapan ve uygun mekâna şehadet operasyoncusunu ulaştıran kişi Vâil Kâsım idi. Operasyonda hedef, kafe ve restoran olarak kullanılan Momento idi.

Bu restoranın özelliği Siyonist düşmanın eski başbakanı Ariel Şaron'un evine birkaç yüz metre uzaklıkta olmasıydı. Daha da önemlisi araştırmalara göre Momento'nun her zaman terörist Şaron'a daha yakın olabilmek için Siyonist Hükûmet'te görevli kişilerle dolup taşıyor olmasıydı.

Seyyid Şeyh Kâsım, operasyonu uygulayacak Fuâd Hûrani'yi el-Halil'in kazası Muhayyem Hurub bölgesinden getirdikten sonra operasyon için bombalı kemeri hazırladım. Vasiyetini teslim alıp fotoğrafını çektikten sonra operasyonu gerçekleştireceği mekâna uygun elbiseleri seçtim. Bütün bu hazırlıklar iki saat içerisinde tamamlandı.

Daha sonra Seyyid Şeyh Kâsım döndüğünde şehadet operasyoncusunu hazır buldu. Kendisiyle vedalaştıktan sonra diğer Kassamlı kardeşleriyle yardımlaşarak operasyonunun gerçekleştirileceği yere ulaştıracak olan Vâil Kâsım'a teslim etmek üzere Fuâd Hûrani'yi Ramallah'tan aldı.

9 Mart 2002'de Fuâd Hûrani geceye, yollarda sabit onca askerî teftiş noktasına ve caddelerde sürekli gidip gelen devriyelere rağmen Allah'ın izniyle sağ salim Ramallah'tan Kudüs'e ulaştı. Allah'ın yardımı ve inayetiyle eski başbakan Şaron'un evine epeyce yaklaştı. Daha sonra Fuâd Hûrani, hedef restorana girer girmez patlayıcıları patlattı. Onlarca Siyonist'i öldürüp bir o kadarını da yaraladı. Ölenler ve

yaralılar arasında düşman hükûmetin Dışişleri Bakanlığı'nda çalışan onlarca görevli de vardı.

Bu operasyondan sonra Şaron'un cinleri tepesine çıktı. Kızgınlığını ve öfkesini, Batı Şeria'da Filistin şehirlerindeki kuşatma ve ablukayı daha da ağırlaştırarak ve Gazze'deki bombalama ve suikast operasyonlarını arttırarak ortaya koydu.

Daha sonra 27 Mart 2002'de Abdulbâsit U'de tarafından, Bârak Hoteli Operasyonu gerçekleştirildi. Bunun üzerine Siyonist düşman, "Savunma Kalkanı Operasyonu"nu gerçekleştirmenin yanı sıra Batı Şeria'daki şehirleri istila edip, mazlum halkımızın en temel haklarını çiğneyerek onlarca katliam işledi.

Bütün bu gelişmelerden sonra Filistin'in aslanı, lider komutan Abdulaziz Rantisi, bu insanlık suçlarının hesabını soracaklarını ve yaptıklarının asla karşılıksız bırakılmayacağını, cezanın çok yakın olduğunu belirterek Siyonist düşmana gözdağı verdi.

Her şey gerçekten çok hızlı gelişiyordu. Kudüs'te operasyonlar düzenleyen Vâil Kâsım'ın hücresine, şüpheleri üzerine çekmemesi için Kudüs dışında başka bir hedef belirlemesini istedim. Hedefin Filistin'in ortası ile kuzeyi arasında bir yerde olmasını bizzat sorumlularına bildirdikten sonra yeni operasyon için uygun mekân bulundu. Daha önemlisi hedef için en uygun kişi seçilmişti. Çünkü Filistin'in aslanı Abdulaziz Rantisi, cezanın gecikmeyeceğini dile getirdiğinde şöyle demişti: "Bu katliamlara cevabımız çok sert ve sarsıcı olacak. Siyonistlerin binaları Allah'ın izniyle başları üzerine yıkılacak."

Operasyon bu sefer ikili olacaktı. Şehadet operasyoncusuna vücuduna bağlaması için bombalı kemer yaptıktan sonra yüksek dozlu patlayıcıyı da çantanın içerisine yerleş-

tirdim. Bu çantayı bir kolonun yanına bırakmasını istedim. Bu şehadet operasyoncusu hedefi belirlemede çok önemli bir rol oynamıştı. Bu operasyonda dağ yollarını kullanmak gerekiyordu. Çünkü Siyonist düşman 1948 yılında işgal edilmiş topraklarımıza girmemize izin vermiyordu. Bütün yolları kapatmışlardı. Bu hücre, özellikle de şehadet operasyoncusu, dağ yollarını ve vadileri çok iyi biliyordu.

Bu operasyon için yaptığım bombalı kemer öncekilerden farklıydı. Bu kemer, belden bağlanıp pantolon kemeri yardımıyla da omuza sabitlenebiliyordu. Kemerin şehadet operasyoncusunun vücuduna iyice sabitlenmesi gerekiyordu. Hedefe yürüyerek gideceği için patlayıcı kemerin uzun mesafeye dayanıklı olması gerekiyordu. Patlayıcılar harekete, ısıya ve basınca uygun olarak ayarlanmıştı. Operasyoncu çok güçlü olduğu için kendisine bir de bombalı çanta hazırladım. Dağ yolunu geçmek çok meşakkatli olsa da Vâil Kâsım'ın hücresindeki diğer bir mücahitle birlikte zoru başardılar. Mücahit, operasyoncuyu Vâil Kâsım'a teslim edecek, o da arabasıyla operasyon yerine ulaştıracaktı.

Vâil, şehadet operasyoncusunu Tel Aviv'in güneyindeki Rişon semtinde Şefre Kumar ve Gece Kulübü'ne ulaştırdı. 07 Mayıs 2002'de kardeşimiz patlayıcı dolu çantayı kulübün bir kolonunun yanına bırakıp kendisi de başka bir kolonun yanına gittikten sonra ikisini de patlatmayı başardı.

Gece kulübü, iş hanı olarak kullanılan bir binanın üst katlarının birisindeydi. Patlamanın etkisiyle binanın büyük bir kısmı hasar gördü. Operasyonu gerçekleştiren, direnişin gizli elemanlarından birisiydi. Operasyon için Ürdün'den Filistin'e gelmişti. HAMAS ve Kassam'la sağlam ilişkilere sahipti. Bu yüzden sekiz yıl boyunca kimsenin ismini bilmesini istemedik. Operasyondan sekiz yıl sonra

tek kişilik karanlık hücremdeyken Ürdün'deki annesinin oğlunun akıbetini öğrenme feryadını duyuncaya kadar da kimliğini ilan etmedik.

Bu feryattan sonra Kassam, şehidin ismini açıkladı. Operasyonda onlarca Siyonist ölmüş, yüzlercesi de yaralanmıştı. Şehadet operasyoncusu güvenlik nedenlerinden ötürü isminin açıklanmayacağını, çünkü Filistin'in direniş toprağı olduğunu biliyordu. Filistin bütün özverileri ve fedakârlıkları hak ediyordu. Bu yüzden patlayıcılara aldırış etmeden Filistin dağlarını ve vadilerini aşmıştı.

Allah görüyor, bu şehadet operasyoncusuyla görüşmememe rağmen onu görenler bana onun şehitlerin efendisi olduğunu söylediler. Şehadeti büyük bir ısrarla istedi. Bunun için sıkıntılara katlandı. Yüksek dağlar, engebeli yollar aştı. Düşmanına direnişle, mücadeleyle, kararlılık ve azimle iyi bir ders vermek için de hedefe sağ salim ulaşmayı başardı.

Ey şehit annesi, ey şehit babası,

Kassam'ın, şehidin ismini geç ilan etmesini mazur görün. Haklarınızı helâl edin. Bu satırları tek kişilik hücremde yazdığım için beni de mazur görün. Uzun yıllar hapishanede olduğum için ben de ismini öğrenememiştim. Çünkü bana özel tek kişilik bir hücrede mahpusum. Duvarların her yerinde kameralar var. Avukatların dahi beni ziyaret etmesi yasak. Öyle ki kabre benziyor, hatta kabrin ta kendisi. Bütün bunlardan dolayı ismini daha sonra öğrenebildim.

Şehadet operasyonunu gerçekleştiren Kassamlı kahraman şehidin ismi Muhammed Cemil Muammer'dir. Allah ondan ve tüm şehitlerimizden razı olsun, mekânları cennet olsun.

Tâlâ Kuşatma Altında

Evet, benim güzel kızım ve koruyucu meleğim, çok küçük olmana rağmen gözlem altındaydın. Sen, annen ve kardeşin Usame Gazanfer, Siyonist işgal kuvvetleri ve Filistin Güvenlik Güçleri ajanları ve casusları tarafından sürekli takip ediliyordunuz.

Senin, annenin ve küçük kardeşinin her hareketini gözlemliyorlardı. Bunu, Filistin Güvenlik Koruması'nın her türlü işini takip etmekle görevli özel gözlem birliğinden gelen raporlardan öğrendim. Gece gündüz evi gözetlemeleri yetmiyormuş gibi Amerika'dan George Tenet'in gönderdiği istihbarat müdürü tarafından Eriha'da özel olarak yetiştirilen bir ajanı da senin, annenin ve küçük kardeşin Usame'nin kaldığı evin içine gözetleme araçları yerleştirmeleri için görevlendirmişlerdi.

Üstelik bu hain görev için seçilen ajan ailemizden birisiydi. Yaşı daha 17'yi geçmiyordu bile. Bu ajana verilen görev, bana ulaşmak amacıyla evimin içerisinde dönen her şeyi takip etmekti. Bunu yapabilmek için de evin içerisine ses cihazları ve gizli kameralar yerleştirilmesi gerekiyordu.

Onlar bir tuzak kurdu fakat Allah da bir tuzak kurdu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır. Allah, özel gözlem birliğinden gelen raporlar sayesinde olup bitenden haberdar olmamı kolaylaştırdı. Bunun üzerine daha önce hiç yapmadığım bir operasyon yapacaktım. Sizlere karşı başlatılan bu oyunu başlarına yıkacaktım. Seni, anneni ve küçük kardeşin Usame'yi köyden uzak bir yere, güvenli bir eve ulaştıracaktım.

Bu ajanın eğitim süresinin ne zaman biteceği ve dinleme ve gözleme cihazlarını evimin içine yerleştirmesi için Eriha'dan köye ne zaman ulaşacağı bilgisinin bana ulaşmasıyla Kassam direnişçileriyle operasyona başladık. Askerî birliklerden biri, köye ulaşır ulaşmaz planlanan hiçbir şeyi yapamadan ajanı tutuklamayı ve üzerindeki cihazları etkisiz hâle getirmeyi başardı. Diğer bir birlik ise eşimi ve çocuklarımı köyden uzağa, Ramallah'a gizli bir şekilde ulaştırdı.

Ajanı tutuklayan birlik, kendisini şahsen sorgulamam için ajanı Ramallah'a getirdi. Soruşturmanın en güzel yanı ajanı koltuğa oturtur oturtmaz hiçbir şey sormadan her şeyi kendiliğinden anlatmaya başlamasıydı. Her şeyi anlattıktan sonra farklı konularla ilgili kendisine bazı özel sorular sordum.

Soruşturma esnasında bu ajan, Eriha'da devam eden eğitim süreciyle ilgili ilginç itiraflarda bulundu. Kendisini eğitmekle görevli Amerikalı Arapça biliyordu ve ajandan eve gelirken yaşın daha iki bile olmamasına rağmen seni kandırıp belki bir iki kelime öğrenir diye sana çikolata almasını istemiş. Benim hakkımda en küçük bilgiye muhtaç hâle gelmişlerdi.

Ayrıca Kassam'ın Özel Gözlem Biriminden edindiğim bir bilgiye göre ABD Mezkezî İstihbarat Teşkilatı Başkanı George John Tenet, Filistin İstihbarat'ından bir yetkiliyle yaptığı telefon görüşmesinde benim ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Sekreteri Ahmet Saadet'in tutuklanmasını istemiş. Ahmet Saadet o dönemde her yerde ciddi bir şekilde aranıyordu; çünkü Siyonist düşman onu Truzim Bakanı Rehavan Ze'evi'nin oldurulmesiden sorumlu tutuyordu. Ahmet Saadet, Siyonist'ler tarafından öldürülen Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Eski Genel Sekreteri Ebu Ali Mustafa'nin yerine geçmişti.

Eşim ve çocuklarım Ramallah'ta güvenli bir eve ulaştırıldıktan sonra artık orada onları ziyaret etmem kolaylaştı. Fakat eşim, hem Siyonist işgal güçleri hem de Filistin Güvenlik Güçleri tarafından aranıyordu. Fotoğrafları sorumlu birimlere ulaştığı için hareket etmesi gerçekten iyice zorlaşmıştı. Siyonist düşman, kadınları ve yüzlerini kontrol

etmesi için yol üzerlerindeki teftiş noktalarına artık kadın askerler de yerleştiriyordu.

Bu yüzden eşim arandığı dönemde Ramallah'ta yaşamak zorunda kaldı. Ayrıca Filistin Güvenlik Güçleri beni ve eşimi arama bahanesiyle bazı akrabalarımın evlerine baskınlar düzenleyip aile efradını tutukluyordu.

Salah Şahâde

23 Temmuz 2002'de F16 türü uçaklar Gazze'nin Derac mahallesinde bir evi bombaladı. Öyle şiddetli bombalanmıştı ki evin eski hâlinden eser kalmamıştı. Koskoca bina resmen enkaza dönüşmüştü. Bu hain saldırı sonrasında Kassam'dan Şeyh Salâh Şahâde, eşi ve çocukları şehit oldular. Onlarla beraber aynı konutta ikamet eden birçok masum insan da şehit oldu. Bu yüzden Kassam'ın bu menfur suçu aynı tarzda yanıtlaması gerekiyordu. Fakat Ramallah'ta, gerçek açık hava hapishanesinde yaşarken nasıl operasyon yapıp düşmana gerekli dersi verebilirdik ki?

Komutan Salâh Şahâde şehit olmadan bir süre önce Filistin'in Tulkerim şehrinden Kassamlı bir mühendis, çatışmanın dengelerini ve kurallarını alt üst eden çok nadir bir operasyon gerçekleştirmişti.

Bu mühendis, ben Güney Kore'de mühendislik okuluna yazıldığım yıl, yani I. Körfez Savaşı'ndan hemen sonra Ürdün Üniversitesi'nden mezun olmuştu. Eğitimi süresince Müslüman Kardeşler Cemaati'nde aktif birisiymiş.

Eğitimini tamamladıktan sonra Kassamlı mühendis Filistin'e dönüp, Tulkerim'de HAMAS'a katılarak siyasî faaliyetlerini devam ettirmiş. Aynı şehirde hareketin temsilciliğine ve basın sözcülüğüne kadar yükselmiş. Aksa İntifadası'nın başlarına kadar siyasî faaliyetlerini sürdürmüş. Fakat bu sessiz sakin mühendis, Siyonist işgalciler insanlık suçlarını ve katliamları arttırınca hareketin askerî kolu Kassam'a katılmaya karar vermiş.

Siyonist düşmanın işlediği suçları tasvir etmeye kelimeler yetmiyor. Filistin topraklarında neredeyse katliamsız, suikastsız ve suçsuz bir hafta geçmiyordu. Her yerde acı feryatlar göklere yükseliyordu.

Kıvrak zekasıyla dikkat çeken bu sakin mühendis, zamanla Kassam'a bağlı bir operasyon birimi oluşturup çok sayıda patlayıcı madde üretti. Geliştirmiş olduğu patlayıcılar, Batı Şeria ve Kudüs tarihinin en büyük ve en güçlü patlayıcıları olma özelliğine sahipti. Mühendisin hazırladığı patlayıcılarla Abdulbasit U'de 27 Mart 2002'de Siyonist otellerden birisine şehadet operasyonu düzenledi. Şehit, Rabbine yükselirken arkasında yaklaşık 36 Siyonist'in cesedini bıraktı. Yüzlerce Siyonist'i de sakat bıraktı.

Düşman hükûmetin başbakanı Şaron, bu operasyonu bahane göstererek Filistin şehirlerinin tamamını kuşattı. Bu kuşatmadan Gazze de nasibini aldı. Yapılan şiddetli saldırı ve bombalama sonrasında, Allah rahmet eylesin, Salâh Şahâde şehit oldu.

Kassam'ın bu hain suikasta cevap vermesi gerekiyordu. Fakat artık yollar çok daha zor aşılıyordu. Hem Siyonist işgalciler hem de Filistin Yönetimi'nin bizleri araması, yeni operasyonlar yapmamızı iyice zorlaştırıyordu. Zor olmakla birlikte geçmişe kıyasla daha da tehlikeliydi.

Bizler açık hava hapishanesinde yaşıyorduk, derken kelimenin tam anlamıyla hapishaneyi kast ediyordum. Çünkü Siyonist düşman, eşimin ve çocuklarımın oturduğu binayı resmen askerî kışlaya çevirmişti. Binanın çatısına keskin nişancılar, altına da tanklar ve zırhlı araçları yerleştirmişlerdi. Buldozerlerle şehrin bütün caddelerinde çok büyük çukurlar açarak yolları boşalttılar. Bunlarla yetin-

meyip şehirde 25 güne varan sokağa çıkma yasağı ilan ettiler. Birkaç saatliğine yasağı kaldırıyorlar, sonra tekrar koyuyorlardı.

Yasağın kaldırıldığı bu sınırlı saatlerde düşmanın daha ulaşamadığı bir daireye ulaşabildim. Dairede düşmana karşı yeni bir operasyon düzenlemek için ihtiyaç duyduğum bütün maddeler vardı. Allah rahmet eylesin, Salâh Şahâde'nin suikastına çok sert bir cevap vermek istiyordum. Bu esnada yanımda Seyyid Hâc Kasım ve Ebu Ahmed Hatîb de vardı.

Daha önce Vâil Kâsım ile anlaştığımız noktaya ulaştırması için patlayıcıları hazırlayıp bir çantaya yerleştirdikten sonra çantayı Seyyid Hâc Kasım'a teslim ettim. Vâil Kâsım patlayıcıları aldıktan sonra operasyon için Kudüs'e gitti. Direnişçi bir grupla gerekli hazırlıkları tamamlayıp patlayıcıları Kudüs İbranî Üniversitesi'nin duvarına yerleştirdi.

31 Temmuz 2002'de telefonla çantayı patlattı. Şehirlerimiz istila edilip etrafımız her taraftan kuşatıldığı hâlde, Allah'ın izniyle, Filistin Devleti'nin ebedî başkenti işgal edilmiş Kudüs'ün kalbinde, Salâh Şahâde'nin şehit edildiği suikaste cevap vermeyi başardık.

Bu operasyon, Siyonist düşmanın dikkatlerini Vâil Kâsım'ın hücresine çekmişti. İbranî Üniversitesi'nde gerçekleştirilen bu operasyondan sonra örgütün bazı elemanları tutuklandı. Vâil Kâsım'ın hücresi, Siyonist düşmanın Kudüs şehrini işgal etmesinden beri Kassam'ın Kudüs'te oluşturduğu en büyük birimdi. Bu arada şunu da hatırlatmakta fayda var. Bu birim ağırlığı bir ile beş kilogram arasında değişen küçük çaplı patlayıcılara sahipti. Örgütün elemanları bu patlayıcı maddelerle dört operasyon gerçekleştirdi. Bunlardan biri 23 Mayıs 2002'de Bî Galilot Yakıt İstasyonu'nda bir yakıt tankerine yapıştırarak, diğeri

Temmuz 2002'de tren istasyonunda iki ayrı vagona yerleştirilerek uygulandı.

Vâil Kâsım'ın hücresi Siyonist düşman tarafından deşifre edilince yeni bir Kassam hücresini aktif hâle getirdim. Birimin başkanı aylar öncesinde eğittiğim öğrencilerimden birisiydi. Batı Şeria'da, Halîl şehrinin güneyinde kalan Zâhirîyye bölgesindendi. Şehit Yahya Ayyaş'ın üniversitesi Bir Zeit'te mühendislik okuyordu. İslâmî Öğrenci Hareketi'nin de aktif bir üyesiydi. Onunla iki şehâdet operasyonu planı hazırladık. Sonra da Batı Şeria'nın güneyinde Siyonist işgal kuvvetlerine karşı koyabilecek silahlı bir birim teşkil etmesi için kendisine gerekli silahları temin ettim. Ayrıca operasyonda kullanması için iki tane de patlayıcı hazırladım.

Zâhirîyye'ye geldikten sonra oluşturduğu birimin elemanlarıyla operasyon planını yaptılar. Güneyde iki operasyon yapacaklardı. İlki 19 Eylül 2002'de İyâd Ridâd tarafından uygulandı. Tel Aviv'in Nebbi Caddesi'nde hareket hâlindeki otobüste kendisini patlatarak başarılı oldu. Onlarca Siyonist öldü, bir o kadar da yaralandı.

Fakat ikinci operasyon maalesef son dakikalarda etkisiz hâle getirildi. Operasyonu gerçekleştirmek isteyen kişi tutuklanıp hapse konuldu. Hâlâ Siyonist hapishanelerinde günlerini geçiriyor. Bu birim en çabuk kurulan ve en hızlı tutuklanan birim oldu. Meydanlarda sadece birkaç hafta etkili olabildi. Fakat bu süre zarfında çok tesirli operasyonlar gerçekleştirdi. Ama başta başkanı olmak üzere hücrenin tüm elemanları Siyonist işgal güçleri tarafından tutuklandı. Yeni bir birim oluşturmak için daha önce eğittiğim öğrencilerden bir direniş savaşçısını çağırdım.

Eğittiğim öğrenciler arasında kendisine soru sorduğum tek öğrenci bu direnişçidir. Yüzlerimiz kapalı olduğu hâlde fasih Arapça'yla ders anlatırken o: "Askerî ilimleri ve patla-

yıcı madde tekniklerini Abdullah Bergusi'den öğrenmek istiyorum çünkü Abdullah Bergusi, bana göre mühendis Yahya Ayyaş'ın başlattığı yolu devam ettiren tek mühendistir." dedi. "Mühendis Yahya Ayyaş'ın mertebesine ulaşan başka bir mühendis yok. İsmini zikrettiğin Abdullah Bergusi ise sıradan, basit bir mühendis hatta basitten de öte." dedim.

Eğitim esnasında bu savaşçıya biraz daha sert davranıyordum. Çok garip, bu direnişçi eğitim için ilk defa evlere getirildiğinde kimliğini açıklamadan kendisini sadece "Kassam direnişçisi" olarak tanıtmıştı. Bunun üzerine diğer öğrencilere verdiğim gibi ona da takma bir isim verdim. Fakat daha sonra anladım ki benimle konuşan tehlikeli Kassam direnişçisi köyümün bir ferdiydi. Gerçek ismini ve kimliğini ancak hapse girdikten seneler sonra öğrenebildim. O da aynı şekilde kendisini eğiten kişinin amcasının oğlu Abdullah Bergusi olduğunu yıllar sonra anladı.

Kassam direnişçileri... Her zaman işlerini sessiz ve gizli bir şekilde yürütürler. Cihat yolunda hiçbir sıkıntı ve bıkkınlık hissetmeden devam ederler. Amcaoğlumun teşkil ettiği hücre, daha sonra Siyonist düşmana karşı çok sert ve acı operasyonlar gerçekleştirdi.

Bu birimin de çabuk tutuklanmasından korktuğum için diğer şehirlerde de başka Kassam hücrelerini aktif hâle getirdim. Bu şehirler arasında en önemlisi tartışmasız Halîl'di. Çünkü Halîlu'r-Rahman şehri, çok sayıda Kassam savaşçısını ve direnişçisini barındırıyordu. Sadece zeki, ehil mühendislere ve komutanlara ihtiyaç vardı. Allah, bu şehre çok zeki bir mühendis bağışladı. Siyonist istilasının olduğu bu zor dönemde, Halîl'de bir kardeşinin çocuklarıyla düşmana en güzel ve en muhteşem askerî operasyonları yaşatan komutan Hacı Abdullah Kavâsimi idi.

Burada çok önemli bir noktaya açıklık getirmek gerekiyor. 2000 ile 2003 yılları arasında kendileriyle beraber operasyonlar düzenlediğim direnişçilerden hiç kimsenin ismini bilmiyordum. Bu kitabımda isimlerini zikrettiğim kişilerin isimlerini ancak hapse girdikten seneler sonra öğrenebildim. Bu isimlerden bazıları ya benim gibi düşmanın eline esir düştüler ya da şehit olup Rablerinin katında rızıklanıyorlar.

İsimler konusuna kırmızı bir çizgi çekmiştim. Hiç kimsenin de bu çizgiye yaklaşmasına izin vermiyordum. Hatta uzun yıllar benimle beraber operasyonlar düzenleyen yol arkadaşlarım Şehit Seyyid Şeyh Kâsım ve Ebu Ahmed Hatîb'in isimlerini dahi öğrenmeyi reddettim.

Oluşturduğum birimlerin, liderlik ve yönetim konularında uzman olmalarına her zaman dikkat ettim. Çünkü bu örgütlerden birisinin tutuklanması Kassam'a büyük zararlar verebilirdi. Bunun önüne geçmek için de operasyonları ve isimleri sürekli gizli tuttum.

Kuşatma

Siyonist düşmanın Filistin şehirlerine yaptığı saldırılardan birisi de o dönemde Ramallah ve Bîra şehirlerine oldu. Filistin Koruma Güvenlik'in binası, Siyonist işgal kuvvetleri tarafından tanklarla kuşatıldı. Fakat bu kuşatma, Filistin tarihinin en tehlikeli casusu ve ajanı tarafından, Siyonist işgal kuvvetleri ve İsrail Şin Beit gizli servisiyle beraber koordine edilmiş gizli bir oyundan başka bir şey değildi. Bu sahte kuşatmayla iki hedef amaçlanıyordu.

Bunlardan birincisi bu casusun, o dönemde Batı Şeria bölgesindeki siyasî rakibi, Filistin Koruma Güvenlik Başkanı Cebrail Racûb'u yenme ve onu devre dışı bırakma arzusuydu. Filistinli ajan bu kurumu, kendi tekeli altına

alma derdindeydi. Gazze'de, Güvenlik Kurumu'nu ele geçirdiği gibi Batı Şeria'da da aynı şeyi yapmak istiyordu.

Yaser Arafat, bu dönemde her tarafı sarıldığı için çok zayıf bir pozisyondaydı. Bu yüzden Siyonist işgal kuvvetleri ve İsrail Şin Beit'le sürekli koordinasyon hâlinde olan Muhammed Dahlan; Ariel Şaron ve George Tenet'in Batı Şeria bölgesindeki tek adamı olma derdindeydi. Bu göreve getirildiği takdirde onlara silahlı direniş örgütlerinin tamamını etkisiz hâle getireceği sözünü vermişti.

Filistin Koruma Güvenlik Başkanlığı'na Muhammed Dahlan'ın getirilmesi her ne kadar tehlikeli olsa da benim için çok fazla önem arz etmiyordu. Çünkü Cebrail Racûb da Muhammed Dahlan da benim nazarımda aynıydı. Siyonist düşmanın casusluğu konusunda aralarında pek bir fark yoktu. Fakat kuşatmadan hedeflenen ikinci amaç benim için önemliydi, kuşatılan binanın içerisinde Kassam'dan ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nden onlarca savaşçı vardı.

Kuşatmayı yarıp içerideki esirleri kurtarmak için düşmanla birçok silahlı çatışmaya girdim. Fakat bütün uğraşlarım boşunaydı. Çünkü düşmanımız, cephane ve silah açısından bizlerden çok güçlüydü. Belimizi kıran ise düşmanın elindeki hava silahlarıydı. Apaçi helikopterleri bulunduğumuz bölgeyi durmaksızın bombalıyordu.

Kuşatma günü Filistinli casusların ve ajanların, direnişçilere karşı düşmanla yardımlaşması sonucu onlarca direnişçi tutuklandı. Bu manzara karşısında çok üzüldüm, hatta ağladım. Çünkü Siyonist düşmanın yıkım ve imha araçlarına karşı ilk defa zayıflık hissediyordum. Özellikle de direnişçi kardeşlerimi birkaç metre uzaklıktan elbiseleri çıkarılmış hâlde Siyonist hapishanelerine konulmak üzere düşmanın zırhlı araçlarına bindirildiklerini gördüğümde hissettiğim acizliği ve zayıflığı, birçok olağandışı şey yaşamama rağmen hayatım boyunca asla hissetmemiştim. İnsanı etkileyebilecek tüm duyguları yaşamıştım ama hiçbirisinden bu kadar etkilenmemiş, o gün hissettiğim acizliği hayatımın hiçbir anında hissetmemiştim. O günün gecesi kesinlikle hayatımın en uzun ve en zor gecesiydi.

Sabah olur olmaz eşime, küçük oğlum Usame'ye ve kızım Tâlâ'ya veda etmek üzere eve döndüm. Allah bana şehadeti nasip eder duasıyla Rabbime yöneldim. Kendilerine veda ettikten sonra ben, Seyyid Kâsım ve Ebu Ahmed Hatîb, Ramallah'ın merkezine doğru hareket ettik. Orada sebze pazarının yakınlarında kalan Cemal Abdunnâsır camisinin civarında düşmanla tam 20 gün süren silahlı bir çatışmaya girdik. Çatışma boyunca onlarca patlayıcı patlatıp yüzlerce kurşun sıktık.

Tankların birinden atılan bir bomba bulunduğumuz bölgeye isabet edene kadar çatışmayı bitirmedik. Bölgemize isabet eden bir bombanın tesiri büyük oldu. Ben de bu bombadan nasibimi almıştım. Seyyid Kâsım ve Ebu Ahmed Hatîb eğer beni bölgede bulunan bir dükkâna taşımasalardı sağ kolumu kaybedecektim. Orada yaramı tedavi ettiler. Kolum birçok yerinden kırıldı ve elimin ayası kopmak üzereydi. Parmaklarımı özellikle de silah sıktığım işaret parmağımı kaybetmek üzereydim. Bu parmağıma en az sekiz dikiş atıldı. Bu yüzden aylarca düşmana karşı silahlı çatışmalara giremedim. Fizikî açıdan bayağı olumsuz etkilenmiştim. Ama psikolojik yönden ise üzerimdeki etkisi olumlu oldu. Hiçbir vakit hissetmediğim kadar kendimi Rabbime yakın hissettim.

Annemin Kalbi

Arandığım dönem ailem, Ürdün'ün başkenti Amman'da ikamet ederken annemin kalbi, ayrılığıma dayanamamış olmalı ki kalp krizi geçirdi. Bu yüzden günlerce

hastanede, doktor gözetiminde kaldı. Annemin kalp krizi yüzünden hastaneye kaldırıldığı haberi bana ulaştığında kesinlikle telefonla arayıp annemle konuşmam gerekiyordu. Akrabalarım her ne kadar annemi ziyarete gidip teselli verseler de bizzat benim arayıp kalbini rahatlatmam icap ediyordu. Durumu kötüye gittiğinden moralini yükseltmek, azmini arttırmak ve kalbine huzur vermek için ailemle doğrudan iletişime geçmeye karar verdim.

Siyonist işgalciler ve Filistin Yönetimi tarafından senelerdir arandığımdan annem ve babamla telefonla konuşamıyordum. Hangi nedenden olursa olsun aranmaya başlandığım tarihten beri cep telefonu kullanmamayı tercih ediyordum. Birkaç dakikalığına dahi olsa bir işim olduğunda, işimi hâlletmek için telefon kullanmak yerine bir şehirden başka bir şehre arabayla gitmeyi yeğliyordum. Telefon kullanmanın ne kadar tehlikeli olduğunu ve düşmanın konum belirleme ve telefon konuşmalarını takip etmedeki gücünü çok iyi biliyordum. Çünkü düşman, Filistin şehirlerinin tamamının üzerinde sürekli uçan, füze donanımlı keşif uçaklarına sahipti. Bir emirle istediği yere sayısız bomba ve füze atabiliyordu. Böyle bir durumda telefonla konuşmak delilerin yapacağı bir iş olmalı. Fakat delilik ve meydan okuma artık hobim ve sevdam olmuştu. Bu yüzden cep telefonundan annemi arayıp dakikalarca konuştum. Telefon kesildiğinde sabit telefondan devam ediyordum. Allah'a şükürler olsun bu görüşmeyle annemin moralini göklere çıkardım. Kendisiyle o kadar şakalaştım ki artık ayrılığıma ağlayan gözleri gülmekten gözyaşı döküyordu. Arka arkaya kendisine fıkralar anlatıyordum.

İşte, bu basitlikle annemi arayıp dakikalarca konuşmayı başardım. Fakat telefon hatları arka arkaya kesiliyordu. Bu kesintilerin sebepleri ise uçaklardan atılan bombalardı. Nerede? Nasıl? İlk aramamda annemle yaklaşık olarak 15 dakika konuştuktan sonra Siyonist keşif uçakları, Nablus

şehrinin caddelerinde park hâlindeki bir aracı füzelerle vurdular. Çünkü telefon takibini güçleştirecek ve başka yere yönlendirecek bir sistem oluşturmuştum. Gerekli araçları da iletişim kulelerinin üzerine yerleştirmiştim. Daha sonra bu aletlerden birisini satın aldığım ve bu hedef için hazırladığım arabaya koymuştum.

Böylece konuştuğum telefonun sinyalleri, düşmanımın gözlem sisteminde Nablus caddelerinin birisine park ettiğim araçta beliriyordu. Sistem, düşmanın elektronik ve istihbarat takip aletlerini yanıltıyor, hedef saptırıyordu. Düşman içerisinde ben varım zannıyla bu arabayı bombaladı. Araba yanmış teneke yığınına dönerken ben de önüme koyduğum meyve tabağından bir elma yiyip annemle konuşmaya devam ediyordum.

Dediğim gibi, cep telefonu sinyalleri kesildiğinde de sabit telefondan devam ediyordum. Anneme o kadar çok fıkra anlattım ki yıllardır sesimi duymamasına rağmen artık bu fıkralardan bıkkınlık duymaya başlamıştı. Sabit telefonu kapatmadan düşman, attığı bombalarla hattı kesti. Bu sefer de Siyonist işgal kuvvetleri, içerisinde ben varım zannıyla inşası bitmek üzere olan bir binayı bombalamışlardı. Olup biteni kaydetmesi için köpeklerinin üzerlerine kameralar yerleştiren Siyonist askerlerin teslim olma çağrılarına cevap vermeyince köpeklerin arkasından zorla binaya girdiler.

Fakat daha önce geliştirmiş olduğum sistem sayesinde olup biteni ben de anında görebiliyordum. Daha önce köpeklerin sırtlarına konulan kameralarda kullanılan kodları çözdüğümden görüntüler direk olarak bana da geliyordu. Böylece Siyonist askerlerin gördüklerini ben de rahatlıkla görebiliyordum. Bu esnada askerler binanın içerisindeyken daha önce binaya yerleştirdiğim patlayıcılarla bir köpeği öldürüp bir askeri de yaralamayı başardım.

Bunun üzerine Siyonist keşif uçakları binayı füze yağmuruna tutup yerle bir ettiler.

Saatlerce sürdürdükleri arama ve tarama operasyonlarına rağmen beni bulamadılar. Çünkü bu esnada meyve tabağında elmaları bitirmiş, portakalları yemekle meşguldüm. Ne Nablus'ta patlattıkları arabadaydım ne de Ramallah'ta yerle bir ettikleri binanın içerisinde. Yerle bir edilen bina Filistin topraklarını, Filistinlilerden satın alıp Yahudilere satan İsrail casuslarından birisinin binasıydı. Bu yüzden olup bitene hiç üzülmedim, tersine sevindim.

Bu olaylar cereyan ederken Mescid-i Aksa'ya bakan bir dairenin balkonunda oturuyordum. Mukaddes şehrin kalbinde düşmanın eline düşmediğim ve teknolojik araçlarla düşmana iyi bir ders verdiğim için Rabbime şükrediyordum.

Geliştirdiğim bu sistem, on binlerce dolara ve Kassam direnişçilerinin sistemi oluşturmak için durmaksızın birkaç gün çalışmasına mâl olmuştu. Allah, İslâm'ı ve adam gibi adamların annesi Filistin'i Kassam direnişçileriyle şerefli kılsın.

Ah annem ah! Benim güzel, yumuşak kalpli annem. Dünyada en değerli insan olan sevgili annem dualarını benden eksik etme! Dualarınla, dualarınla...

Sadece Mühendis, ne Fazla ne de Eksik

Zihnimi meşgul eden bir soru vardı. Bir sıkıntıdan kurtulmak için kendini patlatmaya hazır birisi şehit mi olurdu, yoksa kendi kendisini öldürdüğü için katil mi? Ben, bu tür soruları cevaplayabilecek kadar bilgiye sahip değilim. İslâm hukuku alanında öğrenim görmedim. Bütün vakitlerini camilerde, ilim meclislerinde ve sohbetlerde geçiren hocalar ve müftüler gibi değilim.

Ben Müslüman Abdullah Bergusi'yim. Ne fazla ne de eksik, sadece Abdullah Bergusi. Namazımı kılıp orucumu tutarım, gücüm yettiği kadar da Hz. Peygamber'in sünnetini hayatımda uygulamaya çalışırım. Ben sadece Kassam'dan bir mühendisim. Sadece mühendis, başka bir vasfım yok. Fakat bir Kassam mühendisi de asla yalan konuşmamalı.

Allah'ınızı severseniz daha fazla yüklerinizi bana yüklemeyiniz. Ben sadece bir mühendisim. Başka bir vasfım, bir özelliğim yok. Eğer Allah'ın, benim ve Kassam'ın üzerinde lûtfu ve koruması olmasaydı az daha bir şehadet operasyoncusu intihar edip kendi canına kıyacaktı. Kassamlı kardeşlerim şehadet operasyonu gerçekleştirmek isteyen birisini hazırlayıp yanıma gönderdiler. Bu kişi operasyonu gerçekleştirmek istiyordu fakat çok fazla ısrar etmesine rağmen ben buna izin vermedim.

Güney Kore'de mühendislik okuluna yazılmadan önce Kore edebiyatına dair bazı dersler okumuştum. Okuduğum bu derslerden birisi de yüz şekillerini okuma ve tahlil etme üzerine idi. Çünkü Kore'de yüzler, kalplerde gizli ve saklı olandan daha gizli ve daha saklıdır. Burada, Filistin'de ise yüzler, kalplerin ve akılların aynasıdır.

Kendisi için daha önce hazırlanan güvenlik aşamalarından geçirildikten sonra şehadet operasyonu gerçekleştirmek üzere birisi yanıma getirildi. Ben de operasyon için kendisine patlayıcı kemer hazırlayıp, hedeflenen yere uygun elbiselerini seçip, operasyondan önce fotoğraflarını çektim.

Bütün bunları yaparken kendisiyle bir kelime bile konuşmadım. Fakat operasyon için kapıdan çıkmak üzereyken ellerinden tutup kendime doğru çektikten sonra kendisini niçin patlatmak ve şehit olmak istediğini sordum. Cevap vermedi. Suskunluğu uzayınca hemen kendisini

yere atıp ellerini kelepçeledim. Vücuduna bağladığım patlayıcı kemeri dikkatlice çözdükten sonra beraberimde bulunan Seyyid Şeyh Kâsım ve Ebu Ahmed Hatîb'den, yerdeki şahsı Kassam Güvenlik Birliği'ne götürmelerini istedim.

Beraberimdeki kardeşlerim bunu ne için yaptığımı sormadılar. Kassam direnişçileri âdetleri üzere sessiz ve güvenli bir şekilde çalışmalarını yürütürler. Çünkü içerisinde bulunduğumuz işin ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi bilirler.

Bu yüzden şahsı elleri kelepçeli, gözleri ve ağzı kapalı bir şekilde Kudüs, Batı Şeria'daki Kassam Güvenlik Birliği'ne götürdüler. Seyyid Şeyh Kâsım ve Ebu Ahmed Hatib, şahsı birliğe teslim edip hızlıca tekrar bulunduğum yere döndüklerinde daha önce belirlenmiş bir yerde bekleyen başka birini almak için kendilerine yeni bir yerin adresini verdim. Gidip getirdiler. Gerekli hazırlığı yapıp kendisiyle vedalaştıktan sonra operasyoncuyu hedefe yolladım. Şehadet operasyoncusu Allah'a vermiş olduğu sözü tutup başarıyla operasyonu gerçekleştirdi. Böylece Rabbiyle buluşmaya, cennete gitti.

Bu olaydan sonra birkaç günü başka bir şehirde, cihat eylemlerini takip ederek geçirdim. Şehre döndüğümde kardeşlerden biri ellerini bağlayıp Kassam Güvenlik Birliği'ne teslim ettiğimiz bu genci hatırlattı. Genci görmek için gittiğimde kendisini sorgudan dolayı epey bitkin buldum.

Seyyid Şeyh Kâsım'a, şahsı sadece birliğine getirmesini söylemiştim. Kassam direnişçileri genci gerçekten çok sert bir şekilde sorgulamış, kelimenin tam anlamıyla ölümün kıyısına getirmişlerdi. Fakat bundan sorumlu Kassam Güvenlik Birliği ya da sorgulayanlar değil, bendim. Çünkü kardeşlere durumu izah etmedim. Özellikle de Seyyid Şeyh Kâsım ve Ebu Ahmed, şahsı nasıl yere attığımı, eleri-

ni kelepçelediğimi, vücudundaki patlayıcı kemeri çözdüğümü ve kendisine nasıl davrandığımı gördüklerinden sonra güvenlik noktasında bir sıkıntı olduğunu zannettiler. Daha sonra kardeşlerden, eski sağlığına tekrar dönmesi için malum şahsa iyi davranmalarını istedim.

Bir gün sonra tekrar döndüğümde kendisine bazı sorular sordum:

— *Neden kendini patlatmak istiyorsun?*

— *Allah'a yemin ederim ki ben casus değilim.*

— *Casus olmadığını çok iyi biliyorum. Fakat bilmediğim şey neden şehadet operasyoncusu olmak istediğin. Bizi daha fazla yorma, sebebini açıkla, daha sonra da kendi yoluna git.*

— *Benim babam Birinci İntifada döneminde Siyonistlerin casusluğunu yapıyordu.*

— *Biliyorum fakat baban bundan tövbe edip seneler önce hac farizasını yerine getirdikten sonra vefat etti.*

— *Buna rağmen zedelenen kötü itibarı peşimizi bırakmadı.*

— *Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?*

— *Kız kardeşim üniversite eğitimini bitirmişti. Daha sonra üniversiteden tanıştığı birisiyle nişanını yapmıştık. Fakat düğünden kısa bir süre önce genç, nişanı ve evlilik sözünü bozup Filistin dışına, Ürdün'e gitti. Ailenin en büyük evladı ben olduğum için nedenini sormam gerekiyordu. Kendisiyle Ürdün'de görüştüğümde bana köy halkının casus birisinin kızıyla evlenmek istediği için nişanını ve evliliğini kınadığını ve ileri geri konuştuklarını söyledi. Çünkü babam, tövbe edip haccetmesine rağmen köylülerin nazarında hâlâ bir casustu. Bu yüzden genç evlenmekten vazgeçmişti. Ailemizin üzerindeki bu kara lekeyi temizlemek ve halkın, bize "kahraman şehit ailesi" demesi için şehadet operasyonu gerçekleştirmek istiyorum. Babamın annemden altı kız,*

ikinci eşinden de iki oğlu var. Eğer şehadet operasyonunu gerçekleştirmezsem kardeşlerimin ve ailemin şerefini nasıl iade edebileceğimi söyler misin?

— *Bir kişi, kendisini veya herhangi bir canlıyı öldürdüğünde Allah'ın, bunun sebebini o kişiye sorduğunu bilmiyor musun? Allah, başkaları ona, kahraman, desin diye kendisini öldürenlere şehit değil, katil diyor. Sonu ise cehennem ve ateştir. Bu ne kötü bir sonuçtur.*

— *Biliyorum, Allah'a yemin ederim ki biliyorum. Ama şüphesiz Allah, merhamet sahibidir.*

Sorgudan sonra şehadet operasyonuna izin vermediğimden ötürü özür dileyip kendisine veda ettim. Kardeşlerden de şahsı istediği yere, köyüne bırakmalarını istedim.

Aradan bir hafta geçmeden aynı şahıs bir tabanca satın alıp Siyonist şehirlerin birisine doğru yola çıkmış. Operasyondan önce bu eylemi sadece Allah rızası için yaptığını belirttiği bir video bırakmış. Birçok Siyonist'i yaraladıktan sonra o da öldürüldü. Şehit mi oldu, bilemiyorum. Bunun cevabını da asla bilemeyeceğim. Çünkü kalbinde ne olduğunu sadece kalplerin sahibi Allah bilir. Bense sadece bir mühendisim. Ne fazla ne de eksik, sadece bir mühendis.

Vasiyetini okuduğu videoyu izlediğimde Allah yolunda şehit olanların kullandığı kelimelerin hiçbirini duymadım. "Allah'ın izni", "O'nun yardımı" ve "Allah isterse" gibi ibareler yoktu; "Sadece O'na güvenip O'na dayandım. Allah'ın izniyle ben canlı şehidim." demiyordu. "Ben filanın oğlu filan", deyip konuşmasını tamamladı. Yüzünde diğer şehitlerin nurunu göremedim. Bilakis kızgınlık ve hüzün vardı. Rabbine kavuşmaya giden nasıl mahzun olabilir? Operasyonu gerçekleştirmek istediği ve bu isteğinde ısrarcı olduğu hâlde nasıl olur da kızgın olabilir?

Diğer şehitler, operasyonlardan önce çok sevinçli ve mutlulardı. Rablerine kavuşmak için acele ediyorlardı. Tek kişilik yalıtılmış hücremde Allah'a yemin ederim ki bazı şehitler patlayıcı kemerini vücutlarına kendileri bağlıyorlardı. Patlayıcının dozunu arttırmamı istiyorlardı. Hatta şehitlerin çoğu operasyondan önce, Allah şahittir, ne kadar Siyonist'i öldürüp ne kadarını sakat bırakacaklarını söylüyorlardı ve istisnasız hepsi de doğru çıkıyordu.

Allah'a şükürler olsun ki malum şahsı operasyona ben göndermedim. Yine Allah'a şükürler olsun ki soruşturma esnasında Kassamlıların birisinin elinde ölmedi. Dediğim gibi, ben sadece bir mühendisim. Allah'ım, beni her türlü yanlıştan ve hatadan muhafaza eyle.

Şehit Mecdi Bergusi

Güzel kızım, koruyucu meleğim;

Zannedersem tek kişilik özel hücremden yazdığım bu satırları okurken Filistin Koruyucu Güvenliği ve Genel İstihbarat Merkezi gibi Filistin Fetih Güvenlik Birimleri'ne ne kadar nefret duyduğumu ve öfkeli olduğumu anlamışsındır.

İkinci İntifada'nın başlarında Filistin Güvenlik Güçleri'nce tutuklandıktan sonra bu birimlerin içinde dönenleri öğrenmek için Batı Şeria'da, Kassam Takip ve Gözlem Birimi kurmuştuk. Bu sayede bunların neler yapmak istediğini, ne tür konuşmalar ve toplantılar yaptıklarını ve de yöneticileri hakkında çok garip bilgileri kolay bir şekilde öğrenebiliyorduk.

Bizleri en çok yaralayan ve kalbimizi acıtan; direnişçilerin, Siyonist düşmana karşı savaşanların tutuklanıp sırf HAMAS'la irtibatlı olduğu için şiddetli işkencelere maruz bırakılmalarıydı. Adları Filistin Koruyucu Güvenlik Birim-

leri olsa da aslında amaçları direnen Filistin halkını, Siyonist düşmana boyun eğdirmekti.

Esir olarak düşmanın eline düşmeme, Batı Şeria'nın ve Kudüs'ün caddelerinden ve sokaklarından çok uzaklaşmama rağmen Allah'ın izniyle Kassam'ın gölge adamları sayesinde bu birimlerin haberleri ve bilgileri bana gelmeye devam ediyor.

Benim sevgili kızım ve koruyucu meleğim,

Filistin Genel İstihbarat Merkezi'nde amcan Mecdi Bergusi'ye nasıl işkenceler uyguladıkları haberi bana ulaştı. Gerçekten dünyanın en zalim insanına dahi bu tür işkenceler uygulanmaz. Çünkü amcana reva gördükleri ve haftalar boyunca devam eden işkence insanî değildi, kelimenin tam anlamıyla hayvanîydi.

Siyonist düşmanın tek kişilik hücrelerinin birisinde olmama rağmen Filistin İstihbaratı'nın hapishanelerinde işkence gören amcan hakkında en çok tedirginlik duyan bendim.

Amcan Filistin Yönetimi Genel Başkanı Mahmut Abbas'ın ofisinden birkaç metre uzaklıkta Genel İstihbarat Binası'nın hapishanesinde kalıyordu. İşkence ve baskılar, Filistin topraklarındaki direnişi engellemek için bizzat Mahmut Abbas'ın emriyle yapılıyordu. Amcan Mecdi Bergusi, Ramallah'ta işkencenin her türlüsüne maruz kalmıştı. İşkenceye maruz kalan sadece o değildi, etrafında bulunan ailemizin fertleri ve HAMAS'ın üyeleri de bu tür muamelelere maruz kalıyorlardı. Tek günahları düşmana karşı direnmeleri, savaşmaları ya da direnişi desteklemeleriydi.

Tutuklanmasından haftalar geçtikten sonra Kubur köyünden amcan Mecdi Bergusi'nin ruhu Rahman olan Allah'a yükseldi. Amcan, köyün bir camisinde müezzinlik yapıyordu. Arkasında babasız evlatlar ve müezzinsiz bir cami bırakarak şehit oldu.

Bütün köy halkı amcanın şehit olmasına çok üzüldü. Çocukları, babalarının bu erken ayrılığına karşı gözyaşı döktüler. Köyün insanları, tertemiz vücudunun üzerinde kırbaç ve insanı sersemleştiren elektrik izleri gördüklerinde çocuklar gibi ağladılar. İşte amcan, bu işkenceler sonucunda şehit oldu.

Amcan Filistin Yönetimi'nce işkenceyle şehit edildikten aylar sonra Filistin Koruyucu Güvenlik Birimleri, baban Abdullah Bergusi'yi serbest bıraktı. Özgürlüğüme kavuşmuştum fakat soruşturma odalarında ve zindanlarda işkencelerin altında ölümle tanışmıştım. Ama Allah, her türlü işkenceye rağmen yaşamamı takdir etmişti.

Bu zalim yöneticilerin eliyle Filistin'in başına gelen bu olaylardan ötürü göğsümü yakan ateş ve acı belki azıcık sakinleşir diye dilim şu karmaşık ve karışık sözleri söylemekte:

Rabbimin Kur'ân'ı, seçilmiş Nebi'nin sünneti
Kül olmuş, nerede devrimciler?
Nerede Peygamber'in devrim dostları, kahramanlar

Siyonist yerleşimciler haddini aştı, zulüm yaydı
Utanç ve rezil yönetim ise buna rağmen sustu, kibirlendi.
Düşmanın köpekleri köylerimizin her yerinde dolaşmakta
İnsana benzeyenler dolarlarla satın alınmakta
Cihadı öldürüp yolu yarıda bırakanlar
Vatanı, dîni ve devrimi satanlar
Siyonist düşmanla yatıp kalkanlar
Elleri kırbaçlı cellatlara, gardiyanlara dönüşenler
Aynı vatanın evlatlarını öldürüyorlar, aman dikkat!
Filistin bu şerli insanlardan uzak, beraat!

Toprağın kalbine şeytan ekleyenler
Duygusuz, Siyonist düşmana hizmet verenler
Aklım düşünmez, akletmez oldu!
Durum tehlikeden daha da tehlikeli oldu!
Allah, bir kavmi değiştirmez
Onlar kendilerini değiştirmedikçe

Ey müezzin, kalk ve âlemlere ezanı haykır!
Düşmana ve casus yönetime itirazını, nefretini bağır!

Delileri, minberleri yakmadılar mı?
Dostlar arasına yüksek duvarlar örmediler mi?
Bizleri en kötü odalara hapsetmediler mi?
Bu kadar beklememiz ve sabrımız yetmez mi?
Kahhâr olan Allah'a kul değil miyiz?
Muttakilerin Rabbi olana abîd değil miyiz?
Lafı daha fazla uzatmadan Allah için söyle!
Yoksa zamanı geldiğinde kesilen koyunlar gibi mi olduk?

Mücahitler, özgürler nerede?
Muzaffer Filistin'in savaşçıları nerede?
Kabirlerde şehit mi oldular?
Yoksa esirliğin zindanlarında unutuldular mı?

Biliyorum, bir gün güneş kesinlikle doğacaktır. O gün belki çok uzaklarda ama kesinlikle doğacaktır. Şunu da çok iyi biliyorum ki Kuddüs olandan sonra Kudüs ve Kassam dışında başka bir şey yok.

Miryânâ mı Safa mı?

Eşim, kızım Tâlâ ve oğlum Usame ile beraber seneler boyunca kaçak yaşadıktan sonra Allah, eşimin bu zor şartlarda bir kere daha hamile kalmasını takdir etti.

İntifadanın başlarında çok malım vardı. Fakat Filistin Fetih Güvenlik Güçleri tarafından tutuklandıktan sonra

bütün malımı kaybetmiştim. Para babaları, bütün malımı yağmalamışlardı. Bu yüzden satılması mümkün olan her şeyi satmış, daha önce eşimin hesabına yatırdığım parayı da çekmiştim. Fakat intifada ve direniş bir kişinin basit ve küçük de olsa bir ihtiyacını yerine getirmesinden çok daha büyük, çok daha ciddi sorumluluk gerektirmektedir.

O dönemde bir merminin fiyatı üç dolara kadar yükselmişti. Evet, sadece bir merminin fiyatı en az üç dolardı. Bu fiyat, merminin ve kullanıldığı silahın cinsine göre farklılık arz ediyordu. Bu yüzden fiyatlar üç ile beş dolar arasında değişebiliyordu. Siyonist düşmanla girdiğimiz her çatışmada yüzlerce mermi sıktığımız için her silahlı operasyon ve çatışma için binlerce dolara ihtiyaç duyuyorduk.

Fiyatları akıl almaz bir şekilde yükselen ve nadir bulunan silahları satın almak kuşatma altındaki Batı Şeria'da imkânsızdı. Genelde silahlar, 1948 senesinde işgal edilen Filistin şehirlerinde silah tüccarlarından ve mafyadan satın alınıyordu. İntifada başladıktan seneler sonra bu silahların fiyatları her geçen gün biraz daha yükseldi. Bu yüzden Kassam'ın silah satın alma gücü neredeyse tükenmişti. Bu esnada, Allah razı olsun, Kassam'dan bir komutan örgütün nafakasını üstlendi. Hatta örgüte finansal destek olmaktan öte şeyler yapıyordu. Kassam'ın silah ve mühimmat ihtiyaçlarını giderdiği gibi düşman tarafından aranan savaşçıların ailelerinin bakımını da üstlenmişti.

Direniş; silah ve cephane tedarik etme, arabaları satın alma, ev kiralama gibi ekonomik hususlarda istikrar yakalamış ve büyük bir güç elde etmişti. Fakat bu istikrar fazla devam etmedi. Siyonist düşman birlikleri bankalara, sarraflara ve finansal merkezlere saldırılar düzenlemeye başladı. Bu saldırılar esnasında Filistin direnişine destek veriyor gibi görünen herkes tutuklanıyor, mallarına el konuluyordu. Böylece düşman haksız olarak milyonların üzerine

konmuştu. Neticede yaşadığımız maddî sıkıntıdan çok daha büyük sıkıntılarla baş başa kalmıştık.

Evlerin kiraları, Filistin Yönetimi ve Siyonist düşman tarafından aranan Kassamlılar ve ailelerinin masrafları karşılanamaz olmuştu. Bu zor şartlarda Allah, kız kardeşin Safa'nın doğmasını takdir etti. Etrafımdaki savaşçıların tutuklanmasıyla rahat hareket etmem artık iyice zorlaşmıştı. Bizlere yardım edenlerin hareket etmesi ise bizlerin hareketinden çok daha zor bir hâle gelmişti.

Bu sırada, Allah'ın takdiri, Ramallah'a epeyce kar yağdı. Bu yüzden şehrin tüm caddeleri kar yığınlarıyla dolup taşmıştı. Yoğun kar yağışı nedeniyle Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ne mensup onlarca tutuklu, Siyonist hapishanelerden birisi olan Avfer'den firar etmişti. Bundan dolayı Siyonist işgal kuvvetleri şehirde olağanüstü hâl ilan etmişti. Böylece caddeleri dolduran karlar üzerinde düşmanın zırhlı araçları ve tankları belirmişti.

31 Ocak 2003 gecesi acil bir şekilde anneni hastaneye kaldırmam gerekiyordu. Bu zor gecede evde ben, sen, annen ve kundaktaki kardeşin Usame dışında hiç kimse yoktu.

Kardeşin Safa'nın doğumu için hazırladığım plan, dışarıdaki şartlar yüzünden başarısız oldu. Fakat Allah, her daim direnen Kassam savaşçılarıyla beraberdir. Çünkü Filistin, cihat ve mücahitlerin toprağıdır.

Benim güzel kızım,

Bu zor şartlarda kundaktaki kardeşin Usame'ye bakmanı istedim senden. Yaşın daha üç buçuk olmasına rağmen kardeşine ve kendine çok iyi baktın.

Sizleri evde bırakıp arabayla Ramallah'a bitişik Bîra'daki Kızılay Hastanesi'ne gitmek üzere yola çıktık. Fakat arabam caddeleri kapatan yoğun kardan dolayı hastaneye ulaşamadı.

Avfer Hapishanesi'nden kaçan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin kahraman direnişçilerini takip ve sokağa çıkma yasağını uygulamak için zırhlı araçlar neredeyse şehrin her yerini doldurmuştu. Avfer Hapishanesi, Ramallah ve Bîra bitişik olduğu için firar operasyonu kolayca başarılmıştı.

Daha sonra arabayı yolda terk edip hastaneye yürüyerek gitmeye karar verdik. Yollar karlarla dolu olmasına rağmen sevgili eşim, hastaneye yürüyerek ulaşmayı başarmıştı. Daha sonra annen, Bîra'daki Kızılay Hastanesi'nde kız kardeşin Miryana'yı, yani Safa'yı dünyaya getirdi. Bir yandan Siyonist düşmana diğer yandan da Filistin Güvenlik Birimleri'ne haber ulaşmaması için yeni doğumu sahte evlilik cüzdanı ve sahte kimliklerle kaydettirmiştim.

Annen, Allah'ın izniyle, hastanede sağlıklı bir şekilde doğumu gerçekleştirdikten sonra senden ve kardeşinden emin olmak için Ramallah'a döndüm. O gece sabaha kadar ev ve hastane arasında mekik dokumuştum.

Sabahleyin Bîra Belediyesi, Siyonist düşmanın zırhlı araçları şehirden çekildikten sonra, yollardaki ve caddelerdeki karları temizleyerek yol akışını yeniden sağladı. Böylece anneni, doğumdan sonra yolda bıraktığım aracımla eve getirdim.

Doğum gecesi hastaneye ulaştığımızda hastanedeki kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az olduğu için hiçbir sorunla karşılaşmadan işlerimizi hâllettik. Annen doğumdan önce çok acı çekmesine rağmen Rabbimiz ona yardım elini uzattı ve doğumunu kolaylaştırdı.

Bu arada yeni kardeşin Safa'nın ismi kayıt evraklarında Miryana idi. Dînini ise İslâm olarak değil Hıristiyanlık olarak kaydetmiştim. O zamanlar düşmana yakalanmamak

için yaptığım sahte kimliklerden bazılarını Hıristiyan aileler üzerine yapıyordum. Bu yüzden kimlikte ben, sen, annen ve küçük kardeşin Usame Hıristiyan gözüküyorduk. Senin ismin Sara, Usame'nin ismi ise İlyas idi.

Tutuklandıktan bir sene sonra kız kardeşin Safa'nın gerçek isminin yazılı olduğu kimliğe sahip olmadığını hatırladım. Kimlikteki anne baba isimleri de gerçek ismimiz değildi. Bunun üzerine avukatım Besina Hanım'dan durumu düzeltmesini istedim. Daha sonra esirlerin hâlleri ve ihtiyaçlarıyla ilgilenen Mandela Derneği'nin müdürü, Miryana ismini Safa Abdullah Bergusi olarak değiştirdi.

Tutuklandığımda ninen ve deden dâhil hiç kimse üç çocuğumun olduğunu bilmiyordu. Ninen, tutuklanmama gerçekten çok üzülmüştü fakat kendi ismini taşıyan Safa Abdullah Bergusi'nin doğumunu duyduğunda eski neşesi yüzünde belirmeye başlamış.

Mücadele yolunda en büyük destekçim ve dayanağım olan eşim, hayatımın hiçbir anında yük olmadı. Bilakis taşıdığı iman ve sabırla sürekli bu yolda devam etmemi savundu. Bolluk, rahatlık ve neşe dolu bir dönemden sonra sabit, sakin bir evi olmadan düşman tarafından aranarak yaşamasına rağmen hâlinden asla şikâyet etmiyordu. Bir şehirden başka bir şehre, bir evden başka bir eve taşındığımızdan kaç ev ve kaç bölge değiştirdiğimizi hatırlamıyorum. Kızım Tâlâ ilk yüz gün yüz ayrı elbise giymiş, altın bilezikler takmıştı. Fakat kızım Safa ilk yüz gün maddî sıkıntılarımızdan dolayı sadece iki elbise giyebilmişti. Altın bilezikler yerine hastanede üzerine Antovan'ın kızı Miryana yazılı plastik bir bileklik takıyordu.

Akidenin Kökleşmesi ve Seyyid Şeyh Kâsım

Akidenin yerleştirilmesi gerçekten zor bir durumdur fakat yerleştikten sonra da sökülmesi bin kere daha zordur. Hatta kökleşmişse sökülmesi imkânsızlaşır. Kassam direnişçilerinin akidesi, kaynağı izzet, şeref ve İslâm olan fıtrattan gelir.

Katıldığım cihatlarda canını Allah'a takdim etmekten çekinen, en ön saflarda olmaya can atmayan tek bir Kassamlı tanımıyorum. Seneler boyunca benimle eylemlere katılan Kassam savaşçılarından birisi sürekli benim koruyucu kalkanım oluyordu. Her operasyonda güvenliğimi sağlayıp dikkatsizliğimi tolere ediyordu. Çünkü o dönemde direniş eylemleri ve operasyonların takibi, hücrelerin araçlarının yenilenmesi, internette korsanlık yaparak direnişe yarayacak bilgilerin elde edilmesi gibi birçok sorumluluk ve görevlerim vardı.

Yol arkadaşım Seyyid Şeyh Kâsım bütün bunları görüp sessiz bir hâlde beni izliyordu. Hiç soru sorma ihtiyacı da duymuyordu. İlk başlarda ellerimin arasında Seyyid Şeyh Kâsım gibi değeri ölçülemeyen bir madenin bulunduğuna dikkat etmemiştim. Normal hayatımda su tesisatçılığı yapıyordu. Askerî bir operasyon olmadığı zamanlarda sürekli uğraştığım elektrik elektronik ve teknolojik işlerle uzaktan yakından bir alakası yoktu.

Bir gün operasyon için onlarca patlayıcı hazırlamam gerekti. Tek başıma bunları yapmam imkânsızdı. Bu yüzden Seyyid Şeyh Kâsım'dan benim yaptıklarımın aynısını yapmasını istedim. Hiç tereddüt etmeden benim gibi patlayıcıları hazırlamaya başladı. İşini, sanki ömrünü patlayıcı hazırlayarak geçirmiş gibi yapıyordu. Bunun üzerine lehimleme, parçaları kesme ve toplama gibi teknik işleri nasıl yaptığını, bu tür bilgileri nereden öğrendiğini sordum. "Yeni mühendisler ve teknisyenler yetiştirdiğin eğitim programı boyunca sürekli seninle beraberdim. Broşürlere ve kâğıtlara yazdığın ve çizdiğin bilgileri sürekli takip edip okuyordum. Böylece birçok bilgiyi ezberlemiştim.

Senin de bildiğin gibi seninle ve diğer mühendis adaylarıyla özgür bir şekilde dolaşmaya izin verilen tek kişi ben olduğum için kâğıtlara çizilen resimlerle detaylı bir şekilde ilgilenme fırsatım oldu. Derslerden sonra mühendislerin üzerinde çalıştığı araç ve gereçleri tekrar eski hâline getirirken mühendislerin yaptıklarını yapıyordum. Böylece bu işleri öğrendim." dedi.

Dediklerini duyunca patlayıcı hazırlama işini durdurdum ve onu birkaç gün ve gece süren yoğun bir kursa başlattım. Kısa sürede patlayıcı hazırlama hususunda Kassam'ın önemli bir teknisyenini, hatta mühendisini yetiştirmeyi başardım. Program sonrasında Seyyid Şeyh Kâsım, kendi başına farklı şekillerde patlayıcı hazırlayabilecek seviyeye gelmişti.

Ellerimin arasından yüksek lisansını tamamlayan, doktora tezi hazırlayan onlarca mühendis ve teknisyen geçmesine rağmen Seyyid Şeyh Kâsım gibi çabuk öğrenen ve öğrendiğini en iyi bir şekilde uygulayanını bilmiyorum.

Benden sonra Seyyid Şeyh Kâsım, Kassam mühendislerinin yolunu sürdürerek birçok ustaca eylem gerçekleştirmeyi başardı. En iyi ve en akıllı askerî planları organize etti. Böylece Seyyid Şeyh Kâsım, diğer mühendisler gibi "yoldaki mühendisler"den birisi oldu. Günler boyunca arka arkaya aldığı derslerin zorluğu düşmanla girdiği savaşları kolaylaştırdı. Eğitimde zorlanan, savaşta kolaylığı bulur.

Böylece Seyyid Şeyh Kâsım'ın kalbinde, Kassam akidesinin yanında bir de Kassam mühendislik ilimleri vücut bulmuştu. Hiç kimse bu akideyi ve ilmi bu sağlam kalpten asla çıkartamayacaktır. Kassam'ın oğlu Seyyid Şeyh Kâsım, bu akideyi ve teknik bilgileri, İslâm gençlerinin ve Kassam bireylerinin kalplerine ve akıllarına yerleştirmeyi başardı. Allah, ondan razı olsun.

Dişli ve Çark

Kitabın bu bölümünde Kassam'ın işlerini sessizlik, kararlılık ve özveriyle sürdüren kahraman dişlilerinin kıssalarıyla dolu mekanizmasından bahsetmek istiyorum.

Benim güzel kızım ve koruyucu meleğim,

Burada şunu bilmen gerekir ki Filistin toprağının her karışında ciddiyet, özveri ve devamlılıkla direniş sayfalarına en güzel ve en harika kahramanlıkları yazan dişliler barındıran bu büyük mekanizmada ben gerçekten çok küçük ve güçsüz bir dişliyim.

Kahraman Kassam dişlilerinden birinin adını zikrettiğimde onun Siyonist düşmana karşı cihadı ve direnişi esnasında kendi başına yaptıklarını değil, birlikte yaptıklarımızı zikrediyorum. Örneğin Mühendis Eymen Haleve'yi andığımda kendi başına yaptığı cihat ve direniş eylemlerini zikretmiyorum. Çünkü kahraman Mühendis Eymen Haleve, sayısız direniş eylemi gerçekleştirdi. Bütün bu kahramanlıkları bu sayfalara sığdırmam imkânsızdır.

Eymen Haleve'nin gerçekleştirdiği eylemlerin en önemlilerinden biri, işgal edilmiş Filistin kıyılarındaki Dolphinarium Operasyonu'dur. Saîd Huterî, denizin kıyısına yakın bir gece kulübünde içki içip delice dans eden Siyonistlerin arasında şehadet operasyonunu gerçekleştirdiğinde onlarca Siyonist'i öldürüp yüzlercesini de yaralamayı başarmıştı. Operasyonu planlayan ve patlayıcıları hazırlayan kahraman Mühendis Eymen Haleve idi. Patlayıcıyı çok usta bir şekilde darbukanın içine yerleştirmişti. Şehadet eylemcisinin görevi bu müzik aleti vasıtasıyla dansa eşlik edenleri azıcık eğlendirmek olmuştu. İşte bu, direnişin canlı müziğidir.

Bu örnek, hatıralarımı anlattığım bu küçük kitabımda bazılarının isimlerini zikrettiğim kahramanlar hakkında

çok küçük ve basit bir örnek. Bu isimlerin her birisinin hayatını, mücadelesini ve direnişini anlatan daha geniş kitapların yazılması gerekir. Onlar, tüm Filistin'in özgürlüğü, Kudüs'ün ve Mescid-i Aksa'nın düşman işgalinden kurtulması için mücadele verdiler.

Bu yüzden benim güzel kızım, şunu bilmen gerekir ki benim gerçekleştirdiğim operasyonlardan çok daha iyilerini ve çok daha büyüklerini uygulayan Kassam mekanizmasının onlarca, hatta yüzlerce direnişçisi, savaşçısı var. Fakat tatlı kızım, onlar bu operasyonları gerçekleştirirken çok sessiz hareket ediyorlardı. Allah, bazıları için şehadet yazdı, bazıları için esirlik; bazıları da sıralarını beklemekte. Bunlar düşmana karşı direnmeye, mücadeleye ve savaşmaya devam ediyorlar. Bu yüzden benim güzel kızım, büyüdüğünde Kassam savaşçılarının hayatlarını yazmanı istiyorum senden. İster şehit, ister esir, bütün bu güzel insanların hayat hikâyelerini ve operasyonlarını satırlara dökmen en büyük emellerimden biridir.

Odun ile boğulan ateş isyan eder,
Kassam direnişçisi nasıl olur da isyan etmesin?
Halkının mütemadiyen akıtılan kanı üzerine
Hakka ve hakikate dil uzatan kimseyi perişan eder.

Bu kahramanların ve büyük insanların hayatlarına ışık tutmak ve cihat eylemlerini satırlara dökmek, elde tüfek direniş meydanında düşmana karşı savaşmaktan daha önemsiz değildir. Çünkü bu zor zamanda samimi ve gerçek bir söz, kurşundan daha güçlü, patlayıcı maddeden daha etkili olabilir.

Kızım,

İnsanlara teşekkür etmesini bilmeyen, Allah'a da teşekkür etmesini bilmez. Bu yüzden bana bir kelime, hatta bir harf öğreten, direnişimde bana bir kurşun uzatan herkese

teşekkür ediyorum. Birlikte savaştığım ve omuz omuza direndiğim tüm Kassam mensuplarına teker teker teşekkür ediyorum.

Savaş meydanında o kahramanlarla karşılaşma şerefine nail olduğum için kendimi mutlu hissediyorum.

Benim koruyucu meleğim,

Bizler gireceğimiz savaşları seçemeyiz, bilakis bizleri seçen savaşların ta kendisidir.

Yaranın İyileşmesi

Zulüm, baskı, saldırılar ve tutuklanmalar her tarafı kaplamıştı. Filistinliler ve özellikle de benimle uzaktan yakından irtibatı olan herkes Siyonistlerce tutuklanmaya başlanmıştı. Birkaç sene içerisinde meydanlarda çok aktif olan onlarca Kassam mühendisi ve komutanı tutuklanmıştı. Fakat bunların yerlerini dolduracak onlarca, hatta yüzlerce Kassamlı her zaman hazırdır. Ben, yeni mühendislerin ve komutanların savaş alanına girmesi için gerekli eğitimi ve hazırlığı üstenip, elimden geldiği kadar bu ihtiyacı temin etmeye çalışıyordum.

Yeni mühendisler ve komutanlar yetiştirmek kolay olsa da yeni yardımcılar, dostlar ve yoldaşlar bulmak gerçekten çok zordur. Çünkü etrafımdaki dost halkasını gizli bir şekilde yürütüyordum. Seneler boyunca benimle operasyon düzenleyen yol arkadaşlarım Seyyid Şeyh Kâsım ve Ebu Ahmed Hatîb gibi birçok şahsiyetin, hangi gaye için olursa olsun, başka kimselerle değiştirilmeleri gerçekten çok zordur.

Bu şahsiyetler, eski aktif işlerinin tamamını yerine getirmenin dışında doğrudan Kassam mühendisleri ve meydan komutanlarıyla aralarındaki koordinasyonu sağlamak üzere irtibat hâlinde olduklarından Siyonist işgal güçleri,

direniş meydanında bilfiil olup olmadıklarına bakmadan bunları arama listesine almıştı. Böylece etrafımı çevreleyen güvenlik halkasının tüm elemanları, Siyonist işgal güçleri tarafından izlenen ve aranan kişiler olmuşlardı. Her birinin güvenliğini sağlamak ve en ince ayrıntısına kadar durumlarını takip etmek gerekiyordu.

Olaylar gerçekten çok hızlı bir şekilde gelişiyordu. Bu yüzden güvenliğim üzerinde tehlike oluşturmaya başlayan eski kaldığım bölgeden daha güvenli ve emniyetli yeni mekânlar bulmam gerekiyordu. Ayrıca yeni doğum yapan eşim ve üç çocuğumla ilgilenmem gerekiyordu. Yeme içme gibi günlük ihtiyaçları gidermek için dışarı çıkmak zorunda kaldığımdan artık işler çok daha zor bir hâle gelmişti. Özellikle de eşim, üçüncü çocuğum Safa'nın doğumundan sonra hastalanıp birkaç hafta yatmak zorunda kaldı. Bu yüzden üç çocuğumun bakımı bana kalmıştı. Günlük ihtiyaçlarını ben gideriyordum. Eşim, otuz beş gün aralıksız yatmak zorunda kaldığından ikametimin uzadığı daireden daha uygun bir daire bulmam farz hâle gelmişti.

Yeni bir daire ararken bir casusun takip ağına yakalanmıştım. Casus, emlakçılık yapıyordu. Kendisine yeni bir ev için başvurduğumda tabî ki de beni, ismimden tanıyamadı. Zaten gerçek ismimi asla kullanmıyordum. Fakat casus, beni yüz şeklimden tanımıştı. Dükkânına girdiğimde içeride bulunan kameralardan birisi yüzümü çok net bir şekilde çekmişti. Bu kayıtları İsrail Şin Beit Gizli Servisi'ne sununca görüntüdeki kişinin ben olduğumu anladılar. Böylece dairelerden birini göstermek bahanesiyle bir randevu ayarlayıp beni kandırmayı başardı. Bana bildirmiş olduğu randevu yeri Bîra Belediyesi'nin civarındaydı.

5 Mart 2003'ün sabahında kızım Tâlâ'yı göz muayenesi için hastaneye götürmem gerektiğinden hastaneye gitmek zorunda kaldım. Annesi hasta olduğundan ve etrafımdaki

tüm dostlarım düşman tarafından arandığından hastaneye bizzat benim gitmem gerekiyordu.

Muayene yapacak doktor randevuya gelmemişti. Doktor, bir özel hastanenin kliniğindeydi ve birkaç saat sonra hastaneye dönecekti. Emlakçıyla sözleştiğimiz için daireyi görüp tekrar hastaneye dönmek amacıyla kızımı da alıp randevuya gittim.

Bîra Belediyesi'nin otoparkında kucağımda kızım arabadan iner inmez eğitilmiş iki polis köpeği bana saldırdı. Biri bacağımdan diğeri de giydiğim kışlık paltomdan ısıran köpeklerden kurtulmak için kızım Tâlâ'yı bir hamleyle arabanın içerisine attım. Fakat köpeklerden kurtulamadan Siyonist işgal güçleri silahlarla etrafımı kuşattı. Beni yere yatırdıktan sonra ellerimi kelepçeleyip yüzümü kapattılar ve polis araçlarından birine bindirdiler.

Bîra şehriyle sınır olan Avfer Askerî Soruşturma ve Tutuklama Kampı'na getirildim. Kampa ulaşmadan yüzümdeki örtüyü kaldırdılar ancak gözlerim kapalı kaldı. Kampta araba durunca gözlerimdeki bandajı da indirdiler. Karşımda gözlerini bana dikmiş ve başını olumlu manada sallayan casus emlakçı vardı. İlk bakışta kendisini tanıdım. Kısa boylu, şişman ve azıcık yüksek topuklu ayakkabı giyen biriydi. Beni tanıyıp teşhis etmesi ve kafasını sallaması birkaç saniyeyi geçmedi.

Ellerim kelepçeli, etrafım askerlerle çevriliydi. Yaptığının cezası elbette Filistin'e ihanet edenlerin uğradığı cezadan başkası olmayacaktı. İlk yapacağım işin bu rezil casusu cezalandırmak olacağına dair Allah'a yemin ettim. Fakat nasıl?

Benim güzel kızım,

Bilmediğin bir şey daha var. Direniş ve cihat yolunda yürümeye başladığım günden beri birçok casusu ve ajanı

yaptıklarından ötürü cezalandırmıştım. Her birisini işlediği suçun çeşidine göre cezalandırıyordum.

Eğer herhangi bir direnişçinin ve savaşçının Siyonist düşmanın füzeleri veya bombalarıyla şehit olmasına neden olmuşsa kendisi için özel bir çukur açıp içerisini patlayıcı maddeyle doldurduktan sonra cesedini paramparça ediyordum. Düşmana verdiği bilgiler doğrultusunda direnişçinin ve savaşçının evi veya arabası, düşman tarafından bombalanıp cesedinin paramparça olmasına sebebiyet veren bir casusa, suçunu kesin delillerle ispat ettikten sonra aynı acıyı yaşatmamam düşünülemez. Göze göz, dişe diş. Hiç kimse şerri başlatandan daha zalim olamaz. Ben zalim casusların yaptıkları suçları yanlarında bırakan kimselerden değilim!

Eğer casus, herhangi bir direnişçinin şehit olmasına sebebiyet vermeyip sadece düşmana direniş hakkında bilgi sızdırmışsa bu kişiyi öldürmüyordum. Önce dünya âleme rezil edip daha sonra Batı Şeria ve Kudüs bölgesinde hayatını cehenneme çeviriyordum. Bu yüzden 1948'de işgal edilmiş Filistin topraklarına, düşmanın kucağına kaçmak zorunda kalıyordu.

Casuslar konusuna detaylı bir şekilde değinmememin nedeni onlara olan nefretimdir. Casusluk ve casuslar hayatımda hiç sevmediğim şeylerin başında gelir. Filistin halkı ve direniş hakkında işledikleri iğrenç suçların davalarına mecbur olduğum için bakıyordum. Yoksa kesinlikle bu pis insanlarla muhatap dahi olmak istemem. Filistin, Siyonist düşman tarafından işgal edildiğinden beri şehitlerinin kanları üzerinde göbek atıp göğüslerine taktıkları casusluk rozetleriyle şeref duyan temsilci ajanlar kadar iğrençlerini görmedi.

Benim güzel kızım ve koruyucu meleğim,

Tutuklandıktan sonra neler yaşadığıma dönmeden önce seni arabaya atıp, üzerine kapıyı kapattıktan sonra başına gelenlere değinmek istiyorum.

Güzel kızım,

Düşman tarafından tutuklandıktan sonra Siyonist askerler, benim hakkımda arabanın içerisinde faydalı bir şey bulurlar zannıyla arabayı da almak istediklerinden seni arabadan çıkartıp Bîra Belediyesi'nin otoparkına attılar.

Tutuklanmamdan bir süre geçtikten sonra yargı açısından davamla ilgilenen avukatlardan birisinin dediğine göre, Siyonist askerler seni arabadan çıkartıp otoparkta terk ettikten sonra belediye personelinden tutuklamaya şahit olanlardan bazıları, kimliğini belirlemek için seni yanlarına almışlar. Sana ismini sorduklarında onlara isminin Lina Eşref olduğunu ve Nablus'ta oturduğunu söylemişsin. Lina Eşref, Sara isminden sonra sana verdiğim en son sahte isimdi.

Kimliğini belirleyemediler. Çünkü ailemizden hiç kimse kaybolabileceğini hissetmemişti. Ben düşman tarafından tutuklandım, annen ise evde hasta yatağında yatıyordu. Sabah evden çıkarken annen, kardeşin Usame ve Safa uyuyorlardı.

Akşam geç saatlere kadar kim olduğun ve nerede oturduğun anlaşılamadan onların yanında kalmışsın. Bu olay başımıza geldiğinde yaşın daha dördü geçmemişti. Bu dört senenin yarısını bir şehirden başka bir şehre, bir evden başka bir eve taşınarak geçirdiğin için ismini ve oturduğun yeri soran kimseyi, meçhul ve çıkışı olmayan bir labirente sokuyordun. Bu labirente giren, hiçbir netice almadan orada kalmaya mecbur oluyordu.

Daha sonra televizyon kanalları ve gazeteler, Bîra Belediyesi'nin otoparkında meydana gelen bu olayı haber ya-

pıp, fotoğrafını televizyon kanallarında ve gazetelerde yayınladılar. İki seneden daha fazla bir süredir seni görmemesine rağmen ninen, fotoğrafını televizyonda gördüğünde seni tanıdı. Hemen dayılarını arayıp durumu onlara da bildirdi ve torununu teslim almalarını söyledi. Çünkü o dönemde ninen Amman'da yaşıyordu.

Dayıların, saatler gece yarısını geçtikten sonra Ramallah'a ulaştılar. Seni belediyeden teslim alıp evine götüren aile Ramallah'ta ikamet ediyordu. Dayıların ve bu aile arasında geçen konuşmadan sonra köye, ninenin kucağına getirildin. Ninen ve dayıların ne kadar uğraştılarsa da otoparkta başımıza gelen olay dışında senden bir şey öğrenemediler. Onlara sadece nasıl tutuklandığımdan ve etrafımızı saran köpeklerden bahsetmişsin.

Sevgili eşim eve geç kalmama alışıktı. Fakat bu geç kalmalar genelde tek başımayken olurdu. Bu sefer çocukla birlikteyken geç kalmıştım. Bu yüzden eşim çok telaşlanmıştı. Eşim aniden ortadan kaybolursam 24 saat bekleyip köye döneceğini biliyordu, kendisiyle öyle anlaşmıştık. Saatler geçtikçe endişesi ve telaşı daha da artıyordu. Haberleri takip etmek için televizyonu açtığında Siyonist düşman güçleri tarafından tutuklanıp esir düştüğümü öğrendi. Eşim, bir sonraki günün sabahına kadar oturduğumuz evde kaldıktan sonra Usame ve Safa ile birlikte köyümüze döndü.

Tutuklandığım gün, kızım Safa henüz otuz beş günlüktü. Eşim, çocuklarımla beraber köye ulaştıktan sonra Siyonist işgal askerleri köyümüze ve kayınpederimin evine baskın düzenlediler. Evde bulunan herkesi yaka paça tutuklayıp sorguya aldılar. Tutuklanalar arasında eşim de vardı. Siyonist düşman, şiddetli sorguya rağmen eşimden işlerine yarayacak hiçbir şey öğrenemedi. Zaten eşim, cihat yoluna girdiğim günden beri gerçekleştirdiğim operasyonlardan ve eylemlerden habersizdi. Bu yüzden o da bir şey bilmiyordu. Düşman tarafından aranırken tek görevi çocuklarımın bakımını üstlenmekti. Kadın erkek benimle çalışan ve operasyonlar gerçekleştiren hiç kimsenin yüzünü görmemişti.

Bu yüzden soruşturmadan sonra eşim serbest bırakıldı. Böylelikle Tâlâ ismi kızıma geri döndü. Uzun süre bu isme alışamadı. Aylar boyunca etrafındakiler kendisini Tâlâ diye çağırdıktan sonra yavaş yavaş alışabildi. Lakin gerçek isminin geri dönmesinin üzerinden seneler geçmesine rağmen o, ismi Lina iken kendisini severken kullandığım Lulu ismini kullanmayı tercih ediyordu. Günümüze kadar da Lulu ikinci isim olarak kaldı.

Güzeller güzeli kızım Safa, Miryana ismiyle doğmuştu. Köye döndükten sonra o da gerçek ismine kavuştu. Daha hiçbir şeyden haberdar olmadığı için köyümüz Bayt Rifa'ya döndüğü andan itibaren gerçek ismine alıştı.

Oğlum Usame ya da İlyas ise Tâlâ'dan daha hızlı bir şekilde gerçek ismine alışmıştı. Çünkü hem çok küçüktü hem de evde Gazanfer ismini kullanıyorduk. Daha sonraları Gazanfer lakabı, ismi ise Usame olarak kaldı.

Sevgili kızım,

Şimdi tutuklandıktan sonra başıma gelen olaylara dönüyorum. Siyonist işgal güçleri tarafından tutuklanmamı karışık ve karmaşık birkaç cümleyle şiire dökmüştüm. Şiirde, altı ay boyunca aralıksız devam eden soruşturma esnasında içerisinde bulunduğum fizikî ve ruhî hâlimi anlatmıştım. Sorgulanmam, bir gün başlayıp altı ay, yani 180 gün dolmadan bitmemişti.

Elleri ve ayakları kelepçeli
Dirseklerinden karanlık odanın tavanına asılı

Kurşunun fecri güneşsiz doğuyor
Emelsiz, gözsüz doğuyor

İşgal haddini aştı, mantığı ters yüz etti
Sorular ve cevaplar, soruşturma tamamlandı

Bedenim ateş gibi kırbaçlardan acı çekmekte
Kemiklerim kırılmakta
Kemiklerim toz hâline getirilmekte

Denizim fırtınalı, fikrim dalgın
Kalbim acı çekmekte, ruhum daralmakta

Esir düştüm, işkence gördüm ama
Gizlilik dilimden düşmedi

Ruhum acının şiddetinden Hâlık'a yükseldi
Hayır, göklere yükselme, ey ruhum!
Daha noktalanmadı hikâyem, daha şehit olmadım.

Evet, altı ay boyunca aralıksız süren kasvetli soruşturma esnasında şehit olmamıştım, ruhum göklere yükselmemişti. Fakat şuur ile şuursuzluk hâli arasında gidip geliyordum. Bedenimin acısı dayanılacak gibi değildi ama iradem esir değildi. Direniş kahramanlarıyla, Kassam'la senelerdir oluşturduğumuz düzenin bozulmaması için düşmanıma asla bilgi vermedim.

Tutuklanmadan önce böyle şeyler yaşayabileceğimi biliyordum. Çünkü Siyonist işgal güçleriyle savaşanın önünde sadece üç seçenek var: Ya şehadet ya esaret ya da zafer.

Düşmana karşı zafer, izahı zor bazı sebeplerden ötürü çok zor gözüküyordu. Bu nedenler, aziz ve şeref sahibi Filistin halkına, "Nekbe" (48 Savaşı), "Nekse" (67 Savaşı) ve "Oslo" gibi birçok musibet yaşatmıştı. Niyetim Allah'ın rızasını kazanmak olduğundan şehadete hazırdım. Direnişim ve düşmana karşı mücadelem bir makam elde etmek

ya da benden övgüyle bahsetmeleri için değildi, topraklarımızın ve mukaddesatımızın düşmanın elinden kurtarılması için alnımıza cihat yazan âlemlerin ve Filistin'in Rabbi Allah içindi.

Tutuklanmaya birçok farklı yönden kendimi hazırlamıştım. Öncelikle bedenim olarak düşmanın eline esir düşebilirdim. Yıllar boyunca direniş ile meşgul olmama rağmen beden sağlığıma sürekli dikkat ediyor, kendime iyi bakmaya çalışıyordum. Düşmana karşı girdiğim silahlı çatışmalarda ve de gerek Siyonist düşmanın gerekse yardımcılarının soruşturma odalarında gerekir diye kaslarımı güçlendirmeye ve antrenmanlarımı devam ettirmeye özen gösteriyordum.

Güvenlik açısından iki tür hazırlığım vardı. Birincisi yıllardır Siyonist düşman tarafından tutuklanıp, serbest bırakılan Kassam üyelerinin yaşamış oldukları acı tecrübeleri dinleyip edindiğim büyük deneyim. Bir gün tutuklanırsam neler ile karşılaşacağımı tasavvur edebiliyordum. Kassam üyelerinin hapishane tecrübelerini, irade savaşını kitapçıklar hâline getiriyorduk. Böylece daha önce Siyonistlerce tutuklanmış olmamama rağmen neler ile karşılaşacağımı ve soruşturma odalarında nasıl bir muamele göreceğimi, karanlık hücrelere karşı tepkimin nasıl olacağını aklımın bir köşesine yazıyordum.

İkinci ise Siyonist mahkemelere sunulan suçlama ve itiraf dosyalarına sahip olan avukatlardan edindiğim bilgiler ve de Siyonist düşman tarafından soruşturmaları tamamlanıp hapse konulmuş bazı tutukluların ifadelerinden yıllardır topladığım işime yarayacak malumatlardı. Bu bilgiler sayesinde başıma neler geleceğini ve hangi suçlamalarla yargılanacağımı yüzde doksan biliyordum. Ne olursa olsun bu suçlamaların ve yargı dosyalarının hiçbirisi

beni ilgilendirmiyor, aklımı fazla meşgul etmiyordu çünkü ben, direnen bir mühendisim.

Fakat öncelikle beni ilgilendiren Kassam'ın eylem ve operasyon iskeleti, planları ve hedefleri veya silah, cephane ve patlayıcı depolarıyla alakalı sürekli zihnimde tekrar ettiğim sessiz diyaloğun hiç bitmemesiydi. İşte, beni düşündüren ve ilgilendiren buydu. Kesinlikle düşman bu bilgileri benden öğrenmemeliydi.

İkinci olarak beni ilgilendiren ve düşündüren şey ise Siyonist düşman tarafından kimlikleri keşfedilememi, cihat ve şehadet operasyonları boyunca benimle çalışan ve eylemler düzenleyen direnişçilerin ve savaşçıların durumuydu. Düşman, gölgelerin savaşçıları Kassam direnişçilerinin bilgilerini ve kimliklerini veya Kassam'ın bir kurşununun yerini dahi öğrenmeyi kolaylaştıran bir bilgiyi benden öğrenmeden şehit olacağıma izzetin ve şerefin Rabbi olana yemin etmiştim.

Bu hedefler ve yapı üzerine stratejimi belirledikten sonra Rabbime tevekkül ettim. Fakat Siyonistler işlerini şeytana teslim edip yapılarını askerî sorgulama olarak bilinen sistemin üzerine bina ettiler.

Siyonistlerin askerî soruşturmadan kast ettikleri tutuklulardan bilgi sökebilmek için gayr-i insanî bütün işkence türlerini uygulamaktı. Kudüs Maskubiyye Hapishanesi Askerî Soruşturma Merkezi'nde devam eden iki aylık soruşturma esnasında vücudumdaki birçok kemiğim kırılmıştı. Bedenim artık çökme derecesine ulaşmıştı. Fakat Allah, daha büyük, daha güçlüdür. O Kudüs'ün Rabbidir. Tutuklu ve esirlerin vücutlarını kirleten, Mescid-i Aksa'yı kirleten, mekânı kirleten zamanın zalimlerinin elindeydim.

Askerî Soruşturma Merkezi'nde iki ay şiddetli işkence gördükten sonra harita üzerinde adresi ve ismi olmayan

başka bir soruşturma merkezine götürüldüm. Bunun için kendi aralarında "özel gizli merkez" tabirini kullanıyorlardı. Özel ve gizli... Orada aylar boyunca süren işkencenin ikinci turuna başladım. Bu gayr-i insanî, vahşice işkenceler esnasında son nefeslerini soluyan yarı ölü insanlar gibiydim. Allah'ın arzuladığım şehadeti vermediğinin işareti son nefesler...

Siyonist barbar işgal güçlerine, işledikleri suçlara karşı kendilerine meydan okumakla şehadet mertebesine ulaşmak en büyük hedefim ve amacımdı. Fakat şehit olamamıştım. Sedye üzerinde bir kere daha, Kudüs'ün bir bölgesinde kalan karanlık zindanlardan birisine konuldum. Cesetlerin konulduğu siyah bir poşetin içerisine konulmamıştım fakat resmen insan kalıntısına dönmüştüm.

Orada yaklaşık iki hafta ölüler gibi kaldıktan sonra bir kere daha beni Filistin'in güneyine, Meccedu Hapishanesi'ne taşıdılar. Oraya vardıktan sonra gözlerimdeki bandajı çıkarıp üç buçuk aydan sonra ilk defa kelepçesiz olarak bir hücreye koydular.

Tutuklandığımdan beri ilk defa güneşi gördüm. Ayrıca etrafımda Siyonist askerler ve gardiyanlar dışında insanlar vardı. Fakat bu insan güruhunun, kahramanların cesedi üzerine üşüşen tilkilerden farkları yoktu. Yeni hapishaneye ve benim için ayarlanmış bölüme ulaştığımda bu insanlar namaz kılıyorlardı. Bunun üzerine ben de onlarla beraber namaz kılmak için abdest alıp cemaatin en arkasına doğru yöneldim. Yanlarına cemaatle namaz kılma niyetiyle gitmiştim fakat namazımı ferdî olarak eda ettim. İmam yaşlı ve sakallı biri olmasına rağmen arkasında namaza durmaya çekindim. Çünkü son safta namaza durmak için kapıdan çıktığımda namazda olduğu hâlde gözlerinin beni izlediğini gördüm. Namaz kılınan çadırın kapısı, çadırın sağ tara-

fının karşı safında kalıyordu. Bakışlarından ve namazı eda etme şeklinden rahatsız olmuştum.

O ve beraberindeki onlarcası iyi bir şekilde eğitilmiş koro takımı gibiydiler. Aralarında ahenksiz hiç kimse yoktu. Aynı robotlar gibiydiler. Kahramanların cesetlerinin üzerine üşüşen tilkiler, kendilerini hareket ettiren bozguncular tarafından çalışan otomatik aletler gibiydiler.

Namazı bitirdikten sonra onlardan bir grup, önümden geçerek çadırdan çıkmak için kapıya doğru yöneldi. İçeride en büyükleri olan imam ve beraberinde sakallı iki kişi kalmıştı. Sakalları Hz. Peygamber'e benzemek için değildi, yüzlerindeki ve kalplerindeki hakikati gizlemek ve örtmek için sakal bırakmışlardı. Daha sonra yanıma gelip bana selâm verdiler. Filistin'in farklı bölgelerinde düşmana karşı savaşırken yakalandıklarını söylediler.

O gün bana istemediğim kadar yemek getirdiler, süt ikram ettiler. Hapishaneye getirildiğim ilk günü neredeyse yüz kişiden yemek alarak ve namazlarımı cemaat niyeti yerine ferdî niyetle eda ederek geçirdim.

İkinci gün imam, Cenin şehrinin Kassam komutanı Cemâl Ebu Hicae tarafından gönderildiğini iddia ettiği bir çanta sundu bana. Cemâl Ebu Hicae yaklaşık bir yıl önce tutuklanmıştı. Fakat bana onun tarafından gönderildiğini iddia ettiği bu çantayı sunan imamlarının bilmediği bir gerçeği biliyordum. O, daha fazla asker ve gardiyanla korunan başka bir hapishanede kalıyordu. Buradaki gibi çadırdan hapishanede kalmıyordu. Onun hapishanesi demir ve çimento ile inşa edilmişti. Çünkü Siyonistler, Meccedu ve Avfer gibi çadırdan hapishanelere hükümlüleri ve cezaları bitmek üzere olan kişileri koymuyorlardı. O hâlde Cemâl Ebu Hicae, Meccedu Hapishanesi'nde nasıl olabilirdi? Kendisine sayılamayacak kadar çok fazla ceza verilen ben, Abdullah Bergusi, koruması zayıf bu çadırdan

hapishaneye nasıl getirilmiştim? Burası çadırlarla dolu bir piknik alanına benziyordu.

Daha sonra çantayı açtığımda içerisinde Cemâl Ebu Hicae'den geldiği iddia edilen bir mektup buldum. Mektupta hâlimi hatırımı sorduktan sonra sayfanın sonlarına doğru Hâlid Meşal, Abdulaziz Rantisi gibi HAMAS'ın birçok siyasî liderinin telefon numaralarının yazılı olduğu bir bölüm vardı. Fakat bu isimler ve rakamlar içerisinde mektubu gönderdiği iddia edilen Şeyh Cemâl Ebu Hicae'nin ismi ve numarası yoktu. Şüpheleri üzerime çekmemek için Ebu Hicae'nin numarasının mektupta neden yazılmadığını hiç kimseye sormadım.

Bu hâlim birkaç gün devam etti. Cemaatle kılınan namazlarda, onlardan şüphelendiğimi belli etmemek için imama tâbiymişim gibi yapıp niyetimi ferdî olarak getiriyordum.

Kudüs'teki Maskûbiyye ve yeri haritada olmayan gizli merkezde sert ve kasvetli işkenceden geçtiğim için çok fazla yorulmuştum. Bu yüzden gücümün geri gelmesi için çok fazla uyuma ihtiyacı hissediyordum. Güç getirebildiğim kadar da yemek yiyordum.

İçimden bir ses, soruşturmanın ve işkencenin üçüncü turunun yakın olduğunu söylüyordu. Çünkü Siyonist güçlerin kolaylıkla pes etmeleri mümkün değildi. Uzun soruşturma gecelerini benimle geçirmelerine rağmen Siyonist sorgucular yorulmamışlardı. Her saat başı yeni bir grupla görev değişikliği yapılıyordu. Ben ise aylar boyunca tek başıma sorgu odalarında kaldım.

Zannedersem yaklaşık bir hafta sonra büyükleri olan imam, Ebu Hicae'nin çantayla beraber gönderdiği iki telefonun bataryalarının bitip bitmediğini sormak için yanıma geldi. Ebu Hicae iki telefon göndermişti. Mektupta yazdığı

gibi birisi sadece Filistin sınırları içinde arama yapıyordu. Diğeri de uluslararası aramaya açıktı. Filistin sınırlarında arama yapan telefonun içerisinde Filistin hattı, diğerinin içerisinde ise Siyonist hat vardı.

İmam'ın sorusuna: "Telefon bataryalarının bitip bitmediğini bilmiyorum çünkü zaten kullanmadım." cevabını verdim. Niçin kullanmadığımı sormadan: "Doğrusunu söylemek gerekirse vücudumun yorgunluğundan ve dalgınlığımdan telefonların varlığını dahi unutmuşum." dedim. Aslında unutmamıştım fakat bu rahat mekânda eski kuvvetimin geri gelmesi için elimden geldiği kadar çok vakit kazanmak istiyordum. Çünkü işkencenin ve soruşturmanın üçüncü turu muhakkak olacaktı.

İmam yanımdan ayrıldıktan sonra çadıra benzeyen hapishanenin bir köşesine geçip ilk aramamı gerçekleştirdim. Eşimi aradığımda sesinin çok tedirgin geldiğini ve ayrılığıma çok üzüldüğünü anlamam zor olmadı. Kendisine: "Aradığım telefonun bataryası çok zayıf, bu yüzden benim konuşmama izin ver." dedikten sonra iyi olduğumu, beni merak etmemesini ve ayrılığıma üzülmemesini söyledim.

Eşimi birazcık rahatlattıktan sonra telefonu kızım, koruyucu meleğim Tâlâ'ya vermesini istedim. Daha sonra sevgili küçük kızımla konuşmaya başladım. Kızım, sürekli bana nerede olduğumu soruyordu. Bu sorularına arkadaşlarının ve dostlarının yanında olduğumu söyleyerek cevap veriyordu. Ailemden kızımın etrafında bulunanlar, kızımdan bana, nerede olduğumu defalarca sormasını istiyorlardı. Ben de ona arkadaşlarının, tatlı ve sevimli arkadaşlarının yanında olduğumu tekrar ediyordum. Daha sonra kendilerine veda edip, telefonu kapattım.

Gözlerim yaşlı, kalbim ise mahzun,
Sevgilimin ve evlatlarımın ayrılığına

Gönül ve yasemin olan Fâide[5]
Tutuklu kalbimin ışığı sensin.
Her daim güzel yüzün mütebessim
Kalbinde sevgim gömülü
Sen hayatımsın, gözlerimin yaşı,
Reyhanların en güzeli, gülüm

Sana olan sevgim her zaman güçlü ve metin
Lanetli düşman aramıza ayrılık ekse de
İsmin ve sevgin her daim benimle

Tâlâ'nın Sevimli Arkadaşları

Kızım Tâlâ'nın iki tane şakıyan serçesi vardı. Benimle beraber düşman tarafından arandığı süre boyunca onları da yanında gezdiriyordu. İki serçesinden birisi öldüğünde hemen iki tane yeni serçe alıyor, tek kalan diğer serçeyi de kuş dükkânlarından birine veriyordum. Böylece şakıyan serçeler, seneler boyunca kızım Tâlâ'nın arkadaşlığını yaptılar. Onlar dışında başka hiçbir arkadaşı yoktu. Her gün kafesleri temizliyor, yemlerini veriyordu.

Küçük kızım Tâlâ, telefonla benimle konuşmasını tamamladıktan sonra direk serçelerinin kafesinin yanına gidip içerisinde beni aramış. Çünkü kendisine tatlı ve sevimli arkadaşlarıyla beraber kafesin içerisine oturmuş yemeğimi yediğimi söylemiştim.

Aile efradımın çoğunluğu, Siyonist düşmanın ve Filistin yönetiminin hapishanelerinde hayatlarının bir dönemini esir olarak geçirdikleri için kızım Tâlâ'ya söylediğim sözün manasına dikkat ettiler. Kızım Tâlâ'ya, tatlı arkadaşlarının yanında olduğumu söylediğimde ailem casusların ve ajanların konulduğu hapishanede olduğumu anladılar.

5 Abdullah Bergusi'nin hanımının ismi.

Çünkü Filistinlilerce bu ajanların ve casusların konulduğu hapishanelerin ismi "Hain Serçe Hapishanesi" idi.

Daha sonra Ürdün'ün başkenti Amman'da oturan anne babamı arayarak onlarla uzun bir telefon görüşmesi gerçekleştirdim. Kendilerine iyi olduğumu, düşmanımın bana asla zarar veremeyeceğini söyledim. Böylece annemin hasta kalbini azıcık da olsa rahatlatmıştım. Bu görüşmelerden sonra hapishanede kaldığım süre boyunca bir daha bu telefonlara yaklaşmadım. Çünkü ailemden birisinin yanlışlıkla ağzından bir kelime kaçırıp Kassam'a ve Filistin direnişine zarar vermesinden korkuyordum.

Meccedu Hapishanesi'nde iki haftaya yakın kaldıktan sonra imam tarafından başka bir kısma nakledileceğim haberi geldi.

Bu casus güruhuyla Meccedu Hapishanesi'nde kaldığım süre boyunca bana en güzel yemekleri sundular. İçlerinden hiçbirisi bana herhangi bir konuda bir şey sormadı. Siyonist düşman tarafından onlardan istenilen rahat edebileceğim ortamı sağlamalarıydı. Onlara göre eğer bunu yaparlarsa böylece bana gönderdikleri telefonlardan Kassam'dan birisi arayıp dinlenen telefonlardan kendilerine bilgi vereceğimi zannediyorlardı.

Ayakkabılarımı giyip bana getirilen çantayı casusların imamına ve en büyük casusa teslim ettikten sonra dış kapıya doğru yöneldim. Siyonist askerler başka bir kısma götürmek için kapıda bekliyorlardı. Orada ellerim kelepçelenip, ayaklarım prangaya vurulup, yüzüm de örtüldükten sonra asker arabasına bindirildim. Bindiğim araç hızlıca Kudüs'e, Maskubiyye Soruşturma Merkezi'ne gitti. Burada bana uyguladıkları soruşturma şekli diğerlerinden pek farklı değildi. Fakat bu soruşturmada daha ilk günden kolum kırılmıştı.

Siyonist askerleri en çok kızdıran şey Kassam'ın Siyonistlerin işledikleri insanlık suçlarına karşı birçok operasyon gerçekleştirmesiydi. Siyonistlerin sivil, direnişçi, savaşçı, barışsever olsun Filistin halkı arasında ayrım yapmadan işledikleri suçların Kassam tarafından karşılıksız bırakılması düşünülemez. Bu operasyonlar ve silahlı eylemler, Şin Beit Gizli Servisi'nin yöneticilerini kör histeriklere döndürmüştü. Deliler gibi etraflarına saldırıyorlardı.

Allah'a yemin ederim ki bu süre zarfında işkencenin şiddetinden ölümü gördüm. Ölümle yüz yüze konuştum. Yakından tanıyıp ellerimle ölüme dokundum. O bana arkadaşlık etti, ben de ona arkadaşlık ettim. Başıma gelen şiddetli işkenceden dolayı bana çok acıyordu. Allah, şehit olmamı, ölüm meleğinin ruhumu kabzetmesini henüz takdir etmemişti.

Abdullah, ey vicdanların sakini!
Ey bu zamanın Arap Selahaddin'i!

Bugün, atsız süvari olarak uyudun
Adressiz hapishanede esir kaldın
Kefensiz canlı şehit oldun

Karanlık, tek kişilik zindanda
Felaket ve sıkıntılara sabret
Lanetli düşmanın zulmüne rağmen

Ey en değerlilerini bu yolda harcayan
Alnın yükseklerde olsun diye
Dimdik, etrafına aldırmadan yürü diye
Filistin semasında gürleyen şimşek gibi
İncir ve zeytin gibi nefse güzel gelen
Aksa'nın sert kayası, yılların miracı gibi

Ey Usame'nin babası sen vakar sahibi bir aslansın!
Her daim mücahitlerin yol feneri olarak kalacaksın

Bu hâl üzere iki ay geçti. Sorgu odalarında yaklaşık altı ay ve birkaç gün kalmıştım. Daha sonra sevgili Kudüs'te ellerim ve ayaklarım kelepçelenip, esir Filistin'in çölüne, Nakb çölüne, Bi'r Seb'a Hapishanesi'ne nakledilmem için gerekli hazırlıklar yapıldı.

Artık Kudüs'e, sevgiliye veda etme vakti gelmişti. Her ne kadar zihnimde bazı kelimeler dönse de şiddetli yorgunluktan ve bedenimin acısından dilim bu kelimeleri söylemeye kâdir değildi. İçimden sevgili Kudüs'ün, büyük ve gösterişli surları, surlarının gölgeleri, Burak duvarı ve esirlerin duvarlarıyla ilgili şu karmaşık cümleleri geçirdim:

Ey Kudüs'ün gölgeleri kalk ve beni kurtar
Artık surların çok sessiz, benimle konuşmaz oldu.
Mahpus olduğum için bana kızgın mısın?
Yoksa mücahitlerle şehit olmadığım için mi bu kızgınlık?
Sakın ola zulme, zorbalığa ve tuğyana boyun eğme

Ey Rıdvan cenneti, kalbim senin için çok üzgün
Ey muhabbet, mağfiret ve gufran şehri
Yeryüzünün ve Filistin'in baş tacı değil misin?
Surların, efendiler efendisinin miraç mekânı değil mi?
Şehadet âşıkları senin uğrunda şehit olmadılar mı?
En değerlilerini, canlarını ve mallarını yolunda feda etmediler mi?
Öyleyse neden sen suskun bense hüzünlü?

Âlemlerin Rabbi Allah'ın izniyle zafer yakın
Topraklarını ve mukaddesatını işgal eden düşman ise fani, geçici

Zilletsiz, ayaklarının üzerinde, başın dik kalacaksın
Çünkü sen adalet ve mizan şehrisin
Saklı incilerin ve altınların cevherisin sen

Toprakların asla sadece çamur değildir
Çünkü Kur'ân seni ve çevreni mübarek kıldı
Müminlerin ve Müslümanların ilk kıblesisin
Üç Harem-i Şerif'in üçüncüsüsün

Ey Kudüs'ün gölgeleri, cennetlerin cenneti
Sesini ve gür ezanlarını duyur bana

Zafer yakındır, Siyonist düşman ise bizden uzak
Kassam direnişçilerinin kalpleri iman ve sebat ile dolu

Ey Kudüs'ün gölgeleri ezanlarını duyur bana
Ben esir, sevdalı şehit
Demir parmaklıklar arkasından ezanına muhtaç
Ben ne seni satarım ne de düşmanla barış imzalarım
Ben Kudüs'ün Rabbi'nin dîni ile dînlenmişim
Ey Kudüs'ün gölgeleri, ezan sesini duyur bana!

Sevgili Kudüs'ten ayrılıp Bi'r Seb'a Hapishanesi'ne getirildikten sonra orada tek kişilik bir hücreye konuldum. Getirildiğim bölüm on hücreden oluşuyordu. Hücrelerde ya hırsızlık, adam öldürme gibi suçlardan yargılanan tutuklular ya da düşmana başkaldırmış direnişçiler vardı.

Bu esirler arasında hocam, şeyhim, babam gibi yanımda kıymetli ve benim için çok değerli olan Şeyh Cemâl Ebu Hicae ve Bayt Lahm şehrinin direniş aslanı, çok değerli arkadaşım Ahmed Mağribi gibi düşmana gerekli cezayı vermiş mücahitler de kalıyordu.

Başka bir hücrede, Filistin Yönetimi Koruyucu Güvenlik Güçleri'nde tutuklu olduğum süre zarfında bana yardım elini uzatan, Fetih Hareketi'nin sekreteri Mervan Bergusi de vardı. Tutuklu olduğum zaman, Siyonist düşman

tarafından aranmasına ve zor şartlarda olmasına rağmen yardım elini benden esirgememişti.

İlk on ayımı bu kahraman mücahitler arasında geçirdikten sonra bir daha beni sorguya aldılar. Fakat bu seferki sorgulama, Kassam'ın operasyonları ve eylemleriyle alakalı değildi. Beni Siyonist düşmana teslim eden emlakçı casuslarının bir anda ortadan kaybolmasıyla alakalıydı. Soruşturma odasında tam bir hafta kaldım. Daha sonra eski kaldığım hücreye dönmeyi beklerken beni başka bir hücreye koydular. Konulduğum kısımda sadece benim hücrem vardı. Buraya "kapalı koruma alanı" diyorlardı. Hücremin bulunduğu yer onlarca kamerayla sürekli izleniyordu. Sekiz ay boyunca kaldığım özel hücrede benimle ilgilenen Siyonist gardiyan ve üç asker dışında hiçbir canlı görmedim.

Tutuklandığımda, beni ele veren bu casusu kesinlikle cezalandırmaya karar vermiştim ama nasıl cezalandıracağımdan emin değildim. Altı ay boyunca soruşturma odalarında, Siyonist düşman tarafından işkence gördüğüm anlarda bu pis casusa yaptığına uygun cezada karar kılmıştım. Cezası düşmanla direnişe karşı yardımlaşan, dînini ve şerefini satarak ajanlık yapan herkes için ibret verici olmalıydı.

Beni ele veren casus, şüphe uyandırmamak için Batı Şeria'da emlakçı dükkânı açarak Batı Şeria'da ikamet ettiğine insanları inandırmıştı. Fakat aslında başka bir bölgede, başka bir şehirde oturuyordu. Nerede ikamet ettiğini söylemeyeceğim lakin işlediği suça karşılık nasıl cezalandırıldığını anlatacağım.

Kassam direnişçilerine ismini gönderdiğimde soruşturma başladı. Anlattıklarına göre Ramallah'ta silahlı bir örgütün iki savaşçısının ölümüne yol açmıştı. Kassam direnişçileri kendisiyle soruşturmayı tamamlar tamamlamaz sonuçlarını bana da ulaştırdılar. Daha sonra, casusa vereceğim hükmü beklemeye başladılar.

Kassam üyesi kardeşlerim haine ibret verici bir ceza uyguladılar. Hainin yaptığı işe uygun bir ceza... İşbirlikçilerden ne kadar da çok nefret ediyorum. Filistin toplumunu bu pis insanlardan temizlemeyi ne kadar da çok istiyorum!

Bir yıl sekiz ay sonra Kassam direnişçilerinin de bulunduğu kısma geri getirildim. Fakat hiçbirisini orada bulamadım. Bazıları normal hapishanelere bazıları da tek kişilik başka hücrelere nakledilmişlerdi. Onların yerine kelimenin tam anlamıyla dokuz tane deli getirilmişti. Gece boyunca kapıya vurup hücrelerinin dışına su döküyorlardı. Bunlarla yaklaşık bir yıl bir kaç ay kadar kaldım. Daha sonra teker teker bu delilerin yerini mücahit ve düşmana başkaldırmış direnişçiler almaya başladı.

Altı ay süren soruşturmadan sonra artık birçok iş yapmaya başlamıştım. Bunlardan birincisi ve en önemlisi İbranice'yi öğrenmekti. Birkaç ay içerisinde bu dili rahatlıkla öğrendim. Artık Siyonistlerin gazetelerini ve kitaplarını hiç zorlanmadan okuyabiliyordum.

İkincisi hareketsizlikten, ellerimin ve ayaklarımın sürekli kelepçeli olmasından ve yemeğimin azlığından, verdikleri yemekten sayılırsa, aylar boyunca süren soruşturmalar esnasında kaybettiğim gücümü ve fiziksel görünümümü tekrardan kazanmaya çalışmaktı.

Allah'ın yardımıyla, eskisi gibi olmasa da, beden sağlığımı ve gücümü geri döndürmeyi başardım. Her gün bir saatlik dışarı çıkma iznimde antrenmanlarıma devam ediyordum. Düzenli bir şekilde koşuyor, karın kaslarımı güçlendirmeye özen gösteriyordum. Herhangi bir dış etkenin zarar vermesine izin vermediğim antrenman programımı

sürekli muhafaza ediyordum. Bunun dışında elime geçen tüm kitapları okuyordum.

Uzun süren soruşturmalardan sonra yargılanma vaktim gelmişti. Siyonist mahkeme, bana tam olarak 67 müebbet artı 5200 sene hapis cezası vermişti. Hüküm günü mahkemeden dedemin kalesi hakkında da yıkım kararı sâdır olmuştu. Daha sonra Siyonist askerler köyüme gidip kaleyi patlattılar, sapasağlam kale bir anda taş yığına dönüşmüştü. Fakat bizim alnımızda düşmana teslim olmak yazmaz. Siyonistlerin zulümlerine ve zorbalıklarına rağmen çocuklarım taş yığınlarının en üstüne Filistin bayrağıyla beraber, "Allahu Ekber" yazılı HAMAS'ın bayrağını diktiler.

İzzet ve şeref toprağı, haysiyet ve onur yurdu, direnişin ve savaşın merkezi Filistin'e girmeden önce de sonra da hayatımda hiçbir zaman yaptığım şeylere üzülmedim.

Yaklaşık on senedir tek kişilik karanlık hücremde kalıyorum. Bu süre zarfında bazen soruşturma için ellerim ve ayaklarım kelepçelenip sorgu merkezlerine götürülüyorum. Bu soruşturmaların neredeyse tamamı çok normal geçiyor. Hepsi tatsız ve renksiz.

Fakat beni üzen ve kızmama sebep olan bir şeyi belirtmem gerekiyor. Yine bu soruşturmaların birinde Siyonist sorgucular bana bir video izlettiler. Videoda işkencenin şiddetinden ölmek üzere olan iki Kassamlının itirafları vardı. Bu iki direnişçi Siyonist işgal güçlerinin sorgu merkezlerinde değillerdi. Orada şiddetli işkenceye maruz kalmıyorlardı. Bilakis Filistin Fetih Yönetimi'nin sorgu merkezindeydiler. Bu acımasız, gayr-i insanî muameleye orada maruz kaldılar.

Sevgili kızım ve benim koruyucu meleğim,

Sen ve tek kişilik hücremden yazdığım bu satırları okuyan herkes bilsin ki hayat birdir, Rabbimiz birdir. Ya

izzetli, şerefli, haysiyetli, onurlu bir hayatı seçeceğiz ya da sadece Allah'ın rızasını gözettiğimiz şehadeti.

Filistin, Mescid-i Aksa'sı ve Kudüs'ü ile uğruna harcadığımız her şeyi hak ediyor. Allah şahidim olsun, eğer bedenim sağ kalırsa işgal edilmiş topraklarım için asla cimrilik etmeyeceğim. Çünkü benim için Kuddüs'ten sonra Kudüs, Kudüs'ten sonra Kassam gelir.

Kassam direnişçileri umutlu insanlardır. Özgür olarak uyanmayı; yıkılan kalenin taş yığınlarına, çocuklarıma, sevgili eşime, anneme, babama ve tüm sevdiklerime dönmeyi umut ediyorum. Yaşama sebebim olan umutlar...

Bu düşüncelerden uyandığımda özgürlüğüne kavuşan esirlerden ailesinin, dostlarının ve sevdiklerinin yanına giden gitmişti. Ambargo altındaki Özgür Gazze'ye, Batı Şeria'ya, Kudüs'e dönmüşlerdi. Gurbet diyarlarını terk edebilen çoktan uzaklaşmıştı. Terk edemeyen ise tek kişilik hücresinde kalmaya devam ediyordu. Ben ve aynı davaya gönül vermiş yoldaşlarım gaddar gardiyanların ve askerlerin hükmü altında hücrelerimizde kalmaya devam ediyorduk.

Allah'tan sonra kendisinden yardım talep edebileceğimiz, bizi kurtaracak, prangalarımızı kıracak ve düşmana gerekli dersi verecek bir koruyucu, mazlumlara yardım elini uzatacak kimse yok artık.

Ey kalemim esir olarak kaldığın tek kişilik hücrenden yaz. Sen özgür bir esirin elinde özgür bir kalemsin. Öyleyse Allah aşkına yaz. Ruhum daralıyor, sıkıntılarda boğuluyorum, yaz. Ey kalemim, ne olursun yaz. Allah'ın adını verdim, yaz!

Mürekkebinle benden yaz, beni anlat
Dilsiz zindanım kabir gibi sessiz
Yazmaktan korkma çünkü sen prangalara vurulsan da özgürsün

Fakat ben ise acıyı yutkunan bir esirim

Mürekkebin özgürlük, adalet ve zafer kelimeleri yaratsın
Özgürlüğün en yüksek semalarında uçan
Bir hikâye kaleme al, hatıralarımdan bahset
Tüm direnişçilerin hayat hikâyelerini yaz

Prangalar esirin bileğine vurulmuş ve ben de bir esirim
Fakat senin bileğini ancak gönlün prangaya vurur
Bu zafer kanıyla yazını yaz
Yazın dolunay gibi göklerde parıldasın
Allah aşkına yazın devamlı olsun
Savaş meydanlarında gez, sakın ola kaçayım deme

Mürekkebinle benden yaz, beni anlat
Dilsiz zindanım kabir gibi sessiz
Sen bir dinara satın alınamayan özgür bir kalemsin
Küffarın ve Siyonistlerin çarşılarında satılmazsın
Özgürlüğün mürekkebi, onlar için tehlikeli
Özgürlüğün bizim, Filistin için zafer
Zafer ise sadece İslâm ve hakikat için

Kanının mürekkebiyle emperyalizmi yak
Casusu zillet ve utanca gark et
Sahte işgali ve istilayı def et
Bugün sen, minberin süvarisisin
Gazanfer'in evi, aslanların aslanısın
Yalanlarını ortaya çıkar, iftiralarını temizle
Şerli küfrün ateşlerini söndür
Artık küçük bir çocuk değilsin
Şahinler gibi göklerde dalgalan ve uç
Lakin Şin Beit'e karşı dikkatli ol

Bütün pis, simsar casustan uzak dur
Mücahidin elindeki hançer gibi ol
Kassam'ın keskin kılıcı ol
Hakk'ın yolundan sakın şaşma
Zaferin inancıyla tehlille müjdele
Allah'tan başka ilah yok, Muhammed O'nun resûlü.

Ey kalemim yaz, durmadan yaz. Çünkü sen özgürsün. Sen esir Abdullah Galip Bergusi'sin. Fâidenin eşi; Tâlâ, Usame ve Safa'nın babası; Raif, Muhammed, Rîm ve Fâide'nin kardeşisin; Safa'nın ve Kassam'ın oğlusun. Ne olursun ey kalemim, yaz ve beni anlat. Çünkü ben, İslâm'ın ve Kassam'ın oğluyum.

Allah'a şükürler olsun ki satırlarımın sonuna gelebildim. Artık kitabın ve elemin sayfalarını kapatma, son noktayı koyma vakti geldi. Fakat hayat hikâyem daha bitmedi. Bitmesine de, Allah'ın izniyle, çok var. Geride bu kitabın sayfalarında yazılanlardan çok daha büyük ve derin bir hikâyem kaldı.

Bu kitabın sayfaları Mısır'a, devrimin ve devrimcilerin yurduna yakın, esir Filistin'in güneyinde kalan Râmûn Hapishanesi'nin tek kişilik hücrelerinin birinde, "Arap Baharı"ndan sonra yazıya geçirilmiştir. "Arap Baharı"nın Siyonist düşman üzerinde kuvvetli bir fırtınaya dönüşmesi en büyük duamız ve ümidimizdir.

Yoldaki Mühendis'in Not Defterinden

Esir Abdullah Bergusi'nin Ayakkabısı: Askerî Bot

Hapishane yönetimi, sert muameleden sonuç elde edemeyince bu sefer beni konuşturmak için münafıkça davranarak tatlı dil kullanmaya başladı. İtaat edeceğim umulurken ben, kendilerine bir direnişçi ve savaşçı edasıyla karşılık veriyordum. Bu yüzden kendileriyle konuştuğumda pis ve münafıkça yüzlerine bakmak yerine ayakkabıma bakıyordum. Fakat sakın ola ayakkabımı normal ayakkabı sanmayın! Eğer böyle yaparsanız çok büyük yanlış yapmış olursunuz.

Ayakkabım tam on üç yıldır benimle. Siyonist düşmanla savaşmaya başladığım intifadadan beri aynı ayakkabıyı giyiyorum. İntifadadan o kadar yıl geçmesine rağmen hâlen ayakkabımın üzerinde, silahlarını aldıktan sonra kafalarını ezdiğim Siyonist askerlerin kanları var. Siyonist askerler, bu silahlarla masum çocukları, kadınları, yaşlı insanları ve direnişçi savaşçıları şehit ediyorlardı.

Benim ayakkabım sizin ayakkabılarınız gibi güzel ve parlak değil, yırtık ve tozla kaplı. Fakat üzerinde çocuk katili Siyonist askerlerin kan izlerini taşıyor. Bu yüzden ayakkabıma her baktığımda izzet, şeref ve gurur duyuyorum.

Siyonist soruşturma merkezlerinde geçirdiğim altı ay boyunca ayakkabımı yastık olarak kullanıyordum. Bu yüzden, Allah'ın izni ve yardımıyla, benden Kassam'a ait bir kurşunun yerini veya benimle operasyonlara ve silahlı eylemlere katılan herhangi bir direnişçinin ve savaşçının ismini dahi öğrenmeye güç yetiremeyen Siyonist sorgucular karşı kafam günden güne daha da sertleşiyordu. Tek kişilik kabir gibi hücremde, Siyonist düşmana karşı başlattığım açlık grevinde ayakkabım, tekrardan başımı koyduğum yastık görevi görmeye başladı. Açlık grevime başlayalı yaklaşık otuz gün oldu. Bu yüzden kafam ve aklım, açlık grevine başladığım ilk günden çok daha inatçı, çok daha sert. Anlaşılan ayakkabımın bıraktığı eser ve iz, çok güçlü.

Allah şahidim olsun, günlerdir vücudumda ne bir ağırlık ve yorgunluk ne de kuruntu hâli hissediyorum. Bedensel sağlığım anlatılamayacak kadar iyileşti. Artık vücudum, ne türden olursa olsun, hiçbir yemeğe ihtiyaç duymuyor. Bütün bunların hepsi öncelikle Rabbimin, daha sonra durmadan gıyaben ettiğiniz hayır dualarınız sayesindedir.

Benimle aynı derdi paylaşan, Siyonist düşmana karşı benimle dayanışma içerisinde olan, açlık grevimde ve tek kişilik hücremde bana yardım eden, Filistin meselesini Kudüs'üyle, esirler ve sığınmacılar vb. tüm sorunlarıyla kendi davası ve meselesi gibi benimsemiş olan herkese en içten duygularımla teşekkürlerimi sunmak istiyorum.

Beden sağlığımın eskiye nazaran çok iyi olduğunu bir daha vurgulamak istiyorum. Ayrıca maneviyatım da oldukça yüksek. Eğer bunu öğrenmek isterseniz ayakkabıma sorabilirsiniz. Ne de olsa benim hâlimi benden daha iyi biliyor. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi askerî botum tarihin en geniş kapılarından şerefle girecektir. Ey arkamdan hayır dualarını eksik etmeyenler ve ey benimle aynı davanın sıkıntılarını paylaşanlar, şunu da bilmeniz gerekir ki başı-

mı, askerî botumun üzerine her koyuşumda; Filistin'i tekrardan özgürlüğüne kavuşturmak ve Müslümanları içerisinde bulundukları sıkıntılardan kurtarmak için zihnimde arka arkaya düşünceler ve fikirler cereyan etmektedir.

Düşmana karşı sürekli güçlü kalmanız için sizlere en samimi duygularımla dualar ediyorum. Çünkü Allah'ın izniyle ben kuvvetimi kuvvetinizden, sabrımı sabrınızdan ve azmimi azminizden almaktayım.

Tek Kişilik Hücreden Çıktıktan Elli Gün Sonra

Evet, tek kişilik hücremde yıllarımı geçirdiğim doğrudur. Fakat bu hücrede her ne kadar ellerim ve ayaklarım prangalara vurulmuşsa da, bu prangalar zihnimde dönen fikirleri ve düşünceleri yazmaktan beni alıkoymadı. Her ne kadar beni her şeyden mahrum etseler de hala bileklerimde izleri bulunan zincirlere, kelepçelere ve prangalara aldırış etmeden yaşamasını bilen ve dilediğini yazan özgür bir esirim.

Allah, tek kişilik hücreden çıkıp, onlarca esirin ve tutuklunun kaldığı normal koğuşlara girmeyi bana nasip ettikten sonra ellerimi ve ayaklarımı bağlayan demir prangalardan kurtuldum. Lakin bu demir prangalardan kurtulmama sevinemeden karşıma başka bir engel çıktı. Bu, aklın düşündüğünü yazıya geçirmek isteyen eli yazmaktan, hakkı ve hakikati haykırmak isteyen dili konuşmaktan, düşünmek isteyen aklı düşünmekten alıkoyan bir engeldi.

Tek kişilik hücremden çıkalı elli gün geçtikten sonra ilk defa ellerim kalem tutmaya başladı. Yazmaya başladım ama keşke yazmaz olaydım. Sanki daha önce yazdığım yazılar, benden nefret edenlerin ve yazılarımdan hoşlanmayanların kızgınlıklarını, öfkelerini ve hiddetlerini uyandırmış. Öte yandan beni sevenlerin ve davama gönül verenlerin de sevgisini arttırmış. Daha önceki yazılarımdan açık sözlülüğün tüm sınırlarını aşıp, küstahlık derecesine ulaştığım anlaşılıyor. Zannedersem yazmaya başladığım bu yazım, zihnimde ve aklımda dönen düşünceleri anlatmaya ve tâbir etmeye kadir değil. Bu yüzden, eski yazılarımı yazdığım tek kişilik hücreme dönmeyi ne kadar da çok arzuluyorum. Eğer prangalar ve zincirlerle dolu hücreme dönersem belki eski açık sözlülüğüme hatta değerli ve sevgili okuyucularımın alıştığı eski küstahlığıma ve densizliğime tekrardan dönebilirim.

Tek kişilik hücremde kaldığım on sene süre zarfında Allah'ın yardımıyla ondan fazla kitap yazmayı başardım. Tüm kitaplarımı ve yazılarımı, zihnimde dönen ve beni düşündüren ve düşmana karşı direnen Filistin caddesinin nabzındaki olaylardan hareketle, halkın istekleriyle ilgilenmeyen ve başına buyruk siyasî tabakadan uzak olarak yazıyordum. Tek kişilik hücremden çıkıp, normal koğuşa konulduktan sonra bu siyasî tabakanın bazı üyelerini de aynı koğuşta görmeye başladım.

Siyasî tabakanın bıraktığı tesir gerçekten çok kuvvetli. Şahıslarının sözleri ve hitapları insanlar üzerinde sihirli değnek gibi tesir ediyor. Hatta kendim dahi sihirlerinden, ballı sözlerinden ve ipek gibi yumuşak kalplerinden kaçamıyorum. Siyonist düşmana karşı silahlı direniş örgütleri ve Filistin Yönetimi hakkındaki hakikatleri söylememe engel olabilmek ve beni konuşmaktan alıkoymak için bütün kuvvetleriyle ellerinden geleni yapıyorlar. Tüm konuşmaları ve yazıları hapishanelerde yaşayan esirlerin sorunlarına münhasır kılmak istiyorlar. Siyasî tabakadan olup hapse girenlerin bir kısmı aradan çok az bir süre geçmesine rağmen bu cezadan bıktı, yıldı. Kaldı ki cezaları üç aylık idari hüküm cezasının yenilenmesinden ibaret.

Filistin meselesinde tarihin en uzun hükmüne çarptırılmış ben, bu kadar kısa cezalara çarptırılmış, kalpleri yumuşak, sözleri ballı ve işkenceye gelemeyenlerle nasıl aynı yerde ve aynı koğuşta yaşamaya alışabilirim? Bu yüzden bu siyasî tabakadan uzak yaşadığım tek kişilik hücremi ne kadar da çok özlüyorum. Tek kişilik hücremde bıraktığım demir prangalara ne kadar da istek duyuyorum. Benim açımdan şimdi kaldığım koğuştan bin kere daha iyi olan hücremde tek başına bıraktığım açık sözlü, densiz ve küstah kalemimi ne kadar da çok özlüyorum.

İslâm'ın Aydınlığı Geliyor!

Mücahitlerin önderi, siyasî liderlerin imamı, rehberimiz Abdullah'ın oğlu Muhammed (s.); emirlik ve yönetim hakkında meâlen şöyle dedi: *"Benden sonra yönetim halifelerin ellerinde olacak, onlardan sonra zalim krallık dönemi başlayacak, bu dönemden sonra da zorba krallık dönemi başlayacak."* İşte bütün tarih, peygamberimizin haber verdiği gibi gelişiyor. Önce hilafet dönemi vardı. Zalim krallık, İslâm hilafetini yıktı. Daha sonra öyle bir dönem geldi ki zorba krallık, zalim krallık dönemini bitirdi.

Bugün, kanlı askerî darbelerle veya veraset yoluyla başa gelen zorba krallık dönemini yaşamaktayız. Allah, "Arap Baharı" olarak bilinen devrimler ve değişmeler sayesinde bu dönemin de bitmesini takdir etti. Allah'ın izniyle "Arap Baharı", Hakk kelimesinin göklere çıkarıldığı, zalimlerin ve bozguncuların kelimesinin ise ayaklar altına alındığı İslâm aydınlığına dönüşecektir.

Türkiye'nin yaşadığı değişimleri herkes biliyor. İslâm'a saygı duyanların başa gelmesiyle asker nasıl da tedricen kışlasına çekildi. Hiçbir engel veya komplo bu İslâmi taleplerin önüne geçemiyor ve Allah'ın izniyle de geçemeyecektir. Mısır'da zalim, zorba ve tağut hâkim Hüsnü Mübarek'in devrilmesiyle asker nasıl da korkusundan geri çekildi. Allah'ın izniyle Mısır'da, gücünü İslâm'dan, Hz. Muhammed'in sünnetinden alan ve İslâm şeriatıyla hükmetmek isteyen yeni bir lider ve önder Dr. Muhammed Mursi dönemi başlıyor. Kesinlikle İslâm gelecektir ve bunda asla şüphe yoktur. İslâmî yönetimin önündeki engeller tedricen ortadan kaldırılıyor. Tunus, zalim ve zorba bir yöneticinin; Libya ise deli bir hâkimin hükmünden kurtuldular. Şam kasabı Beşşar Esed'in de hükmünün son bulması çok yakındır. Rabbimizden duamız, bir an önce masum Suriye halkına her türlü acıyı yaşatan bu zalim, zorba ve tağutî yöneticiye ölümlerin en acısını yazmasıdır.

İslâm hükmü kesinlikle bununla sınırlı kalmayacak. İslâm'ın ve İslâmî yönetimin gelmesi için İslâm topraklarının bütün yerlerindeki krallıklar, emirlikler ve sultanlıklar yıkılacaktır. Allah'ın izniyle de bunu, Müslüman Kardeşler Cemaati başaracaktır. Hüküm, İslâm derdiyle dertlenen, Kur'an'ı ve Hz. Muhammed'in sünnetini kalplerinde taşıyanların ve İslâm ile hükmetmek isteyenlerin olacaktır. Buna hiç kimse engel olamayacaktır. İslâm topraklarındaki krallıkların son bulması, Siyonist düşman İsrail'in dünya haritasından silinmesinde ve Müslümanların ilk kıblesi Mescid-i Aksa'nın Siyonistlerin zulümlerinden özgürlüğüne kavuşmasında en önemli sebep olacaktır. Allah'ın izniyle bütün krallıklar, zorba ve diktatör yöneticiler gidecek; yerlerine İslâmî yönetim, barış ve selâm dini gelecektir. Hak gelecek, batıl zail olacaktır.

Allah'a yemin ederim ki İslâm'ın hükmü, bazen yavaş bazen hızlı adımlarla ilerliyor olsa da sabit ve güçlü bir şekilde Müslümanları karanlıklardan aydınlığa çıkarmaya geliyor!

Filistin'in Kuzeyi Siyonist Cal'un Hapishanesi

Galib Bergusi[6] ile Röportaj

Filistin tarihinin en uzun cezasına çarptırılan bir esirin babası olarak neler hissediyorsunuz?

Sözlerime Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlıyorum. Filistin, yani izzetin ve direnişin toprakları, her türlü fedakârlığı hak etmektedir. Bu aziz topraklar için nice kahramanlar mücadele etti. Niceleri bu yolda şehit düştüler. Rablerine kavuştular. Rabbimizden en büyük temennimiz bizleri de katına şehit olarak almasıdır. Oğlum Abdullah Bergusi de çalınmış topraklarımız ve vatanımız için mücadele eden kahramanlardan birisidir. Tutuklanmadan önce Siyonist düşmana en büyük acıları yaşattı. Böyle bir mücahidin babası olduğum için gurur duyuyorum. Kesinlikle başımıza gelenlerden ötürü pişmanlık duymuyorum. Tüm evlatlarım Filistin yolunda feda olmaya hazırlar. İzzetsiz yaşamaktansa şerefleriyle ölmeyi tercih ediyorlar. Rabbime binlerce hamd olsun ki beni böyle evlatlarla rızıklandırdı.

Esir Abdullah Bergusi nasıl bir çocuktu?

Bizler her ne kadar Filistinli bir aile olsak da oğlum Abdullah, Kuveyt'te dünyaya geldi. Siyonist düşman topraklarımızı işgal ettikten sonra diğer sığınmacılar gibi biz de topraklarımızdan hicret edip Kuveyt'e yerleştik. Abdullah küçüklüğünden beri kalbinde Filistin sevgisini taşımış birisidir. Okuldan döndükten sonra sürekli odasında kabartma üzerinde Filistin resimleri çizerdi. Daha sonra da bunları amcalarının ve dayılarının evlerinde dağıtırdı. Çok güzel olmamakla birlikte Filistin adını taşıdığı için paha biçilmezdi. Bunun dışında oğlum spora ve elektronik eşyalara merak duyan birisiydi. Sürekli çok güçlü olmak istiyordu. Bu yüzden lise yıllarında judo dövüş sanatları öğreten bir spor salonuna yazılmıştı. Körfez Savaşı'ndan sonra Ürdün'e taşındık. Orada bu spora devam etti. Oğlum gerçekten hareketli birisiydi. Kuveyt'te arkadaşlarıyla birkaç defa kavga ettiğinden nezarethanede kalmıştı. Bir de oğlum küçüklüğünden beri ibadetlerine önem verirdi. Benimle namazlara ve derslere katılırdı.

Abdullah Bergusi, Güney Kore'ye gittikten sonrasında ahlaki ve dinî olarak bir değişiklik yaşadı mı?

Hayır. Dediğim gibi oğlum ibadetlerine özen gösteren birisiydi. İş için gittiği Güney Kore sonrasında ne ahlâkî yönden ne de dinî yönden asla değişmedi. Bilakis bu yolculuk sonrasında dinî duyguları daha da arttı. Rabbime hamd olsun oğlum hiçbir zaman Hakk yolundan ayrılmadı.

Kahraman Abdullah Bergusi'nin Siyonistler tarafından tutuklandığını duyduğunuzda neler hissettiniz?

Açıkça söylemek gerekirse o dönemde biz Amman'da, oğlum ailesiyle beraber Filistin'de yaşıyordu. Oğlumun düşmana karşı mücadele ettiğini biliyordum. Bu yüzden olası bir tutuklanmaya karşı hazırdım. Bu yolda yürüyenlerin önünde iki seçenek var: Ya şehâdet, ya da esaret. Oğlum da bu yolda, kendisini ele veren bir casus nedeniyle esir düştü. Hâliyle ilk başlarda bu duruma üzüldük; fakat biliyorduk ki bütün bunlar Rabbimizin rızası, işgal edilmiş topraklarımız için. O yüzden artık üzülmüyorum. Bilakis düşmana en sert acıları yaşattığı için mutlu oluyorum.

6 Galib Bergusi, Abdullah Bergusi'nin babasıdır. Bu röportaj, 25.09.2013 tarihinde Ürdün'ün Zarga şehrinde yapılmıştır.

İsrail hapishanelerinde yatan Filistinli ve Ürdünlü esirler için caddelerdeki ve meydanlardaki gösterileri yeterli buluyor musunuz?

İsrail hapishanelerindeki esirler, vatanımız için kendi canlarından vazgeçmeyi göze aldılar, bu dava için en değerlisini verdiler. Fakat büyük bir üzüntüyle dile getiriyorum ki gerek Arap halkından olsun gerekse diğer Müslümanlardan olsun hak ettikleri ilgiyi görmediler. Maalesef yöneticilerimiz zalim ve zorba, halklarımız ise uykuda. Ancak başlarına bir musibet geldiği zaman uyanır gibi oluyorlar ama aradan az bir zaman geçtikten sonra tekrar uyumaya devam ediyorlar. İslâm ümmeti düşmanların sömürgesinden böyle kurtulamaz. Kesinlikle mücadele edilmesi gerek. Bu dava için caddelerin, meydanların her gün doldurulması gerek. Zalim yöneticiler aleyhinde yürüyüşler düzenlenmeli. Susmakla, uyumakla bir yere varamayız. Ama gösterilere katılarak, sloganlar atarak tüm görevlerimizi yerine getirdiğimizi sanmayalım. Elimizden ne geliyorsa yapalım. Eli kalem tutanlar bu davayı yazsın. Hitabeti güçlü olanlar bu davayı konuşsun. Herkes bir şey yapsın; ama sakın sessiz kalmayalım! Çünkü sessizlik öldürür.

Filistin kökenli Abdullah Bergusi bilindiği gibi Ürdün pasaportu taşıyan bir esir. Dolayısıyla durumunu takip etmek Ürdün Hükümeti'nin sorumluluğundadır. Siyonistler tarafından tutuklandıktan sonra Ürdün Hükümeti'nin, Abdullah Bergusi ile bir görüşmesi oldu mu? Ya da Ürdün Hükümeti'nden bir sorumlu İsrail hapishanelerine gidip, esirin sağlığı noktasında bir bilgi edindi mi?

Bizim yöneticilerimiz halklarını sormazlar. Ölmüşüz, kalmışız kimsenin umurunda değil. Oğlum 2003 yılında tutuklandığından beri Ürdün Hükümeti'nden bir sorumlu gidip de oğlum yaşıyor mu, öldü mü diye sormadı. Fakat bu durum kesinlikle basına bu yönüyle yansımaz. Televizyon kanallarında, gazete manşetlerinde onlar her zaman kahramanlardır; fakat gerçekte onlar halklarına ihanet etmiş hainlerden başka kimseler

değildir. Rabbim şerlerinden de hayırlarından da bizleri muhafaza eylesin.

Oğlunuz Abdullah Bergusi ile en son ne zaman ve nasıl iletişime geçtiniz? Esirin sağlık durumu nasıldı?

Bizim hapishanede oğlumuzla görüşmemiz yasak. Ancak avukatlar vasıtasıyla haberleşebiliyoruz. Oğlum bu yola girdi gireli kendisini görmüş değilim. Fakat avukatların dediklerine göre oğlum ağır işkence döneminden sonra eski sağlığına tekrar kavuşmuş. Her ne kadar ağır işkencelerden geçirseler de oğlumun bünyesi onlara galip gelecektir Allah'ın izniyle.

Abdullah Bergusi'nin ailesinin sağlık durumları hakkında bizlere birazcık bilgi verebilir misiniz?

Oğlumun eşi vefalı bir insan olduğu için eşi tutuklandıktan sonra Ürdün'de yaşamayı kabul etmedi. Çocuklarını da yanına alarak Filistin'e döndü. Hala orada yaşamaktalar. Hamd olsun sağlık durumları iyi. Moralleri yüksek. Eşinin kundaktayken bıraktığı çocukları büyüdüler. Artık onlar da neler döndüğünü anlayabiliyorlar. Bütün bu zor şartları aşmamız için hepimizin omuz omuza vermesi gerekir. Onlar Filistin'de, bizler Ürdün'de yaşamamıza rağmen bunu başarabiliyoruz. Bu ise bizleri güçlü kılmaktadır.

Bilindiği gibi HAMAS, yıllar önce bir Siyonist askeri esir almıştı. Daha sonra İsrail Yönetimi ile imzalanan anlaşmaya göre iki taraf arasında esir takasına karar verildi. Fakat HAMAS, hapishaneden çıkmalarını istediği isimleri Siyonist Yönetime sunduğunda -ki bu isimler arasında Abdullah Bergusi de vardı- bu isimler şiddetle reddedildi. Sizce bunun nedeni nedir?

Evet, böyle bir gelişmenin olduğu doğrudur. Esir takasıyla oğlumuzun hapishaneden çıkmasını beklerken maalesef kabul görülmedi. Çünkü Siyonistler oğlumdan korkuyorlar. Daha önce yargılanma esnasında hâkimlere: "Şehit oluncaya kadar direnişin yolunu sürdüreceğim." demişti. Dolayısıyla da yeni bir Abdullah Bergusi'den korkuyorlar. Fakat bir gün o korku onları yakalayacaktır.

Oğlunuzun tek kişilik hücresinde elimizdeki kitabı yazmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Böyle bir çalışmayı herkesin tebrik etmesi gerekir. Tüm sıkıntılara rağmen böyle bir kitabı, Siyonistlerin hapishanelerinden çıkartabilmesi çok büyük bir başarıdır. Ben çok yaşlandığım için tek başıma okuyamadım. Fakat oğullarım surların arkasından gelen bu kitabı bana okudular. Her Filistin sevdalısının, her Müslümanın muhakkak okuması gereken bir kitap. Çünkü içerisinde bir mücahidin anıları ve gerçek hatıraları var.

Türkiye halkına neler söylemek istersiniz?

Türkiye halkının mazlumlara yönelik girişimleri, yardım çalışmaları ve Filistin meselesine olan hassasiyetleri ortadadır. Terörist İsrail'in yasaklamalarına rağmen Gazze'ye gönderdikleri Mavi Marmara Özgürlük Filosu tüm dünyaya örnek olmuştur. O gemide tam dokuz kahraman şehit düştü. Kesinlikle onlar ile Filistin'de şehit düşenler arasında bir fark yoktur. Rabbim hepsinden kabul etsin. Bu vesile ile İHH İnsani Yardım Vakfı'na ve Türkiye halkına yaptıklarından ötürü teşekkürlerimi sunuyorum. Mavi Marmara Özgürlük Filosu dışında Filistin'e gönderilen yardımlar ortadadır. Sadece halk değil, aynı zamanda Türkiye Hükümeti de Filistin halkının yanındadır. İşte, eğer birlik olursak, düşmana karşı omuz omuza verirsek bu çetin savaşımızda başarılı oluruz. Rabbim kuvvetimizi arttırsın. Dilerim bu çeviri Filistinli esirler için bir ışık kaynağı olur da karanlık zindanlarından kurtulurlar.

Yoldaki Mühendis

ان لم استطع أن أدعم المقاومة بالسلاح فقلمي و حبري سلاح في سبيلها

"Eğer direnişe silahla destek olamazsam; kalemim ve mürekkebim direniş ve mukâvemet yolunda silahımdır."

Uzun zamandır tek kişilik karanlık bir hücrede yaşıyorum. O kadar uzun zaman ki artık senelerini saymakta acizim...

Tek kişilik karanlık hücreye konulmadan tam altı ay boyunca soruşturma merkezlerinde dolaştırıldım. Bu merkezlerde ölümü gördüm... Ölümle konuştum... O da benimle konuştu... Çok defa ölüme dokundum... Fakat el-Kahhâr olan Allah'ın yardımıyla ölüme galip geldim...

Siyonistler tarafından tutuklanmadan önce hayatımın en güzel yıllarını geçirdim. Başım dik ve yükseklerdeydi.

Mescid-i Aksa'nın kandillerinin yakılacağı yağın Filistin'e, özgür savaşçıların toprağına, gelmesi çok yakındır...

Aydınlık yarınlar yakındır. Siyonistlerin, Allah'ın mübarek kıldığı Mescid-i Aksa'dan gitmeleri yakındır. Filistin'in emperyalizmden, işgalden ve zulümden özgürlüğüne kavuşacağı günler çok daha yakındır.

Abdullah el-Bergûsi

ekin

Fevzipaşa Cd. Kınalızade Sk. 13/2 Fatih/İstanbul
Tel.: (0 212) 524 10 28 Faks: (0 212) 534 58 08
ekinkitab@gmail.com

9 786055 146177